

Giới thiệu Ung Vương Đoạt Ái

Truyện Ung Vương Đoạt Ái của tác giả Tứ Nguyệt chia sẻ nỗi buồn của cô gái nhan sắc xinh đẹp, tính cách dễ thương khiến nhiều người say mê.

Ấy vậy trong một lần nàng lại trao thân cho một gã cường bạo, hấn đạt được mục đích của mình liền quất ngựa truy phong.

Kẻ chịu đựng mọi nỗi đau là nàng, gia đình trách cứ, làm nàng suy giảm tinh thần. Vì thế nên nàng đã tự hứa với lòng mình, không bao giờ nàng thương yêu người này một lần nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ung Vương Đoạt Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Qua buổi trưa, ánh mặt trời thưa thớt xuyên qua tán lá, cánh rừng nổi bật một màu xanh biếc, con gió nhẹ nhàng thổi lá phát, mà ở trong góc sâu rừng rậm, có một hắc y nhân đang nghiêm trang kính cẩn nhỏ giọng nói chuyện với một nam tử khác.

Hắc y nhân tên Dẫn Phong, từng là trợ thủ đắc lực của bang chủ Bảo Phiêu, võ lâm đệ nhất thiên hạ.

Ba năm trước đây, một nam tử thần bí tiêu diệt đệ nhất bang chủ, sau đó cũng thu phục ba mươi sáu phái võ lâm phương Bắc, một lần nữa tập hợp thành một thế lực khổng lồ, chính là Danh Dao sơn trang. Dẫn Phong từ đó đi theo Danh Dao sơn trang, phò tá cho trang chủ, “Lãnh Diện Ung Vương”.

“Nàng tới.” Dẫn Phong cung kính bẩm báo.

“Được! Ngươi quay về sơn trang trước.” Nam tử uy nghiêm phân phó.

“Rõ.”

Thân hình Dẫn Phong vừa biến mất, chỉ thấy có một nam nhân khoác áo choàng đen thi triển khinh công nhảy lên trên cây, sự lạnh lùng hoàn toàn tương xứng với các đường nét trên khuôn mặt hắc, dáng vẻ khiến cho người khác khó có thể thân cận, tựa như một con báo nhỏ nhưng ẩn chứa cực đại lực sát thương.

Chỉ thấy đầu tóc rậm rạp của hắc được cột lên phía sau bằng một dải lụa đen, tóc rơi tán loạn, càng biểu hiện sự cuồng dã phóng túng của hắc, nổi bật mây kiếm anh tuấn, một đôi đồng tử lấp lánh hữu thần sắc bén tựa chim ưng, thấp thoáng trong mắt có những tia sáng lạnh lùng như nhìn thấu kẻ khác, sống mũi thẳng tắp hoàn mỹ, đôi môi khêu gợi mím chặt.

Hắc tựa hồ như đang chờ đợi điều gì, như vậy chăm chú, như vậy nghiêm túc, giống như là không thể bỏ lỡ cơ hội, chỉ nhận hai chữ thành công, không cho phép thất bại.

Một hồi lâu, hắc cảm giác được con mồi của chính mình đang chậm rãi tới gần...

Chương 1

Giữa cánh rừng, một nữ tử ước chừng hai mươi tuổi đang đi tới, khuôn mặt trắng mịn như một pho tượng thoát tục, một bạch ngọc tiên tử không nhiễm bụi trần.

Trong lòng Bạch Nhị hi vọng có thể kịp tới nhà trọ qua đêm trước khi trời tối.

Nàng là thiếu phu nhân của Kim Thắng tiên trang, bởi vì nhận được thư nhà gửi đến, mới gấp rút lên đường trở về nhà, vốn dĩ tướng công của nàng muốn cùng đi, nhưng vì nàng thiếu nợ hắc quá nhiều, cho nên uyên chuyển cự tuyệt ý tốt của hắc.

Mặc dù với ngoại nhân, bọn họ là một đôi phu thê tình cảm cực tốt, nhưng nội tình thì chỉ có hai người bọn họ biết được, hai người họ chính là một đôi phu thê hữu danh vô thực. (vợ chồng trên danh nghĩa.)

Trong lúc này, nàng nghe được một thanh âm kêu cứu, không suy nghĩ nhiều, nàng liền hướng nơi phát ra âm thanh chạy tới, lại phát hiện một tên hái hoa tặc đang muốn ức hiếp một nữ tử yếu đuối, trong lòng không khỏi tức giận.

“Dâm tặc to gan! Cưng nhiên làm ra việc trái đạo lý, heo chó không bằng, người và thần đều giận dữ, thủ đoạn hạ lưu vô sỉ! Hôm nay, gặp phải ta, ngươi đừng hi vọng thấy được mặt trời ngày mai.”

Đã bị sắc dục nhuộm đỏ cả mắt, bất thành linh tên hái hoa tặc Ngô Ba ngược đầu lên, chuẩn bị quất ngựa không biết sống chết, dám phá hoại chuyện tốt của đại gia hắc, nhưng lại bị nữ tử trước mắt làm cho kinh hãi.

Oa! Đại mỹ nhân trước mắt so với nữ tử bên dưới còn xinh đẹp hơn, đến cả người mù cũng biết phải chọn người nào!

“Nguyên lai là tiểu mỹ nhân. . . Thế nào? Lạc đường sao? Có phải xem tình cảnh này mà ngửa ngáy khó nhìn, cũng muốn ca ca thật tốt yêu người sao?” Giọng nói của hắn không chỉ có khó lọt tai, mà còn vô sỉ đến cực điểm.

Nghe được lời lẽ khinh bỉ, đề tiện của hắn, Bạch Nhị tức giận trừng mắt.

“Bằng người? Hừ! Người còn không xứng làm ghế lau chân cho bản cô nương.” Bạch Nhị hừ lạnh, trong mắt tràn đầy chán ghét.

“Khẩu khí cũng lớn gớm, sao không nhìn lại dáng vẻ người gió thổi cái đã bay, ta có dọa người như vậy sao?” Ngô Ba cười dâm dăng, lúc này lực chú ý của hắn hoàn toàn chuyển từ thiên kim tiểu thư Liễu gia đến trên người nữ tử xinh đẹp lạ mặt.

Dù sao, thiên kim Liễu gia cũng đã bất tỉnh, chạy không thoát, trước hết. . . Hắc hắc! Hắn nên bắt được tiểu oa nhi không biết trời cao đất dày này trước, thật tốt cùng nàng mưa một phen đã.

Nghĩ đến được cùng mắt hồn với tuyệt sắc mỹ nhân này, nước miếng Ngô Ba cũng đã chảy ra.

“Hừ! Dâm tặc to gan, xem đao!” Động tác nàng rút đao cũng rất xinh đẹp, càng làm nổi bật tư thái quyến rũ của nữ nhi, càng thêm mê người.

“Là ai cũng không quan trọng, bởi vì chỉ cần chờ chút nữa, là ta có thể nhìn người trần truồng rồi.” Dứt lời, hắn còn đặc biệt thêm một nụ cười dâm dăng, càng làm cho Bạch Nhị tức đến nổi mắt.

“Hạ lưu.”

Ngô Ba lấy tay vuốt nước dãi vừa chảy ra, tiếp theo hướng Bạch Nhị vọt tới, Bạch Nhị vội vào khôn khéo né tránh.

Nhưng mà, có thể đi lại trên giang hồ lâu như thế, Ngô Ba cũng tuyệt nhiên không phải kẻ tầm thường, công phu cũng đạt đến một trình độ nhất định.

Khi đó, luyện võ công, cũng chỉ là bảo vệ thân thể mình, không phải muốn cùng cao thủ giang hồ tỷ thí, cho nên sau mấy hiệp giao đấu, Bạch Nhị dần để lộ ra khuyết điểm.

Do không cẩn thận, nàng liền bị chiêu khí tuôn như mưa của Ngô ba công kích trúng ngực, bay ra phía sau, tiếp đó cả người nặng nề rơi xuống, còn nhổ ra một búng máu.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn của nàng té xuống, không có biện pháp đứng dậy, Ngô Ba đắc ý cười to.

“Ha ha! Tiểu oa nhi, vừa rồi nghe khẩu khí của người lớn lắm, nguyên lai võ công cũng thường thường thể thôi sao, tốt hơn là để ca ca thương người thật tốt đi. Đừng tự tìm khổ nha.”

“Người. . . Vô sỉ.” Nàng cắn răng cắn lợi mắng, nhưng mà, trong lúc đó, nàng đang cố gắng đứng dậy, lại cảm thấy hoa mắt, tiếp theo toàn thân vô lực ngã xuống, nàng vội vàng ổn định hô hấp, vận dụng nội lực muốn trì hoãn cảm giác không khỏe do trúng chiêu kia của hắn.

“Ha ha! Hôm nay, xem ra ta đã một tên trúng hai con chim rồi.” Ngô Ba cười cực kỳ cuồng vọng, căn rờ, bất thành linh rút ra từ bên trong bột trắng, vẩy ra.

“Người. . .” Bạch Nhị không kịp né tránh, người phải một cổ hương kì quái. “Tên dâm tặc nhà người, hạ thuốc gì với ta.”

“Hắc hắc! Ta là dâm tặc, đương nhiên là hạ xuân dược nha. Chờ một chút người liền muốn ta đến chảy dãi ý chứ!”

“Tên động vật nửa người dưới nhà người.” Nàng cắn răng cắn lợi mắng, muốn đứng lên nhưng chỉ cảm thấy một trận tứ chi vô lực.

“Đừng tránh, nên ngoan ngoãn để ca ca yêu thương người thật tốt, bảo đảm cho người dục tiên dục tử. . .”

Trong lúc này, chỉ nghe một tiếng lạnh lẽo như băng, tựa như thanh âm đến từ địa ngục từ phía sau hắn truyền tới.

“Ta có thể cho người chết trước.”

Ngô Ba trong lòng chấn động, bất thành linh xoay người, phát hiện không biết từ lúc nào ở phía sau hắn xuất hiện một nam nhân.

“Người là ai?”

Mặc dù Ngô Ba chưa thấy qua đối phương, nhưng cũng bị khí thế lạnh lẽo tỏa ra ở nam nhân này làm cho chết khiếp.

Bất luận hắn là ai, trực giác Ngô Ba cho biết hắn nhất định là nhân vật lợi hại, vì khi hắn từ từ bước tới, bước chân trầm ổn, có lực.

Một thân y phục màu đen đơn giản, nón che màu đen tùy thời theo hắn di động trong hoàng hôn, gió lạnh thổi bay áo choàng trên người hắn, chỉ thấy một thanh đại đao đeo ở thắt lưng hắn, lóe ra ngân quang, trên đao còn có một đôi cánh bay cao chuẩn bị hướng tới con mồi, lão ung hung tợn, làm cho

người xem sợ không nói thành lời.

“Diệt Thiên Ưng Đao...” Ngô Ba vừa thấy được thanh đao rời vỏ liền thấy máu trong truyền thuyết kia, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

“Có phải ngươi là người ba năm trước đây tiêu diệt thiên hạ đệ nhất trang, sao đó quy tụ ba mươi sáu bang phái phương Bắc, Lãnh Diện Ưng Vương?”

Ngô Ba chỉ cảm thấy tim mình cũng ngừng đập, hấn kinh sợ nhìn danh nhân trước mắt này, người thấy cơ hồ đều là hồn phi phách tán, nam nhân này, hấn tin cùng kiêu ngạo đứng ở nơi đó.

“Không ngờ đến, nhân lực của ngươi cũng không kém”

Một tiếng rên rỉ yếu ớt, nhanh chóng hấp dẫn chú ý của Ung Kiệt, trong mắt xẹt qua tia lo lắng, sau đó ánh mắt lại trở về trên người Ngô Ba sớm tay chân mềm nhũn, đang ý định xoay người chạy trốn.

“Đại hiệp, van cầu ngươi tha mạng... Ta đảm bảo từ nay không bao giờ tái phạm... Nếu ngươi vui lòng tiểu mỹ nhân này dành phần ngươi, ta đảm bảo nàng sẽ không làm ngươi thất vọng.” Ngô Ba đầu gối mềm nhũn, quỳ trên mặt đất xin tha.

Lãnh Diện Ưng Vương trong truyền thuyết sẽ không dễ dàng xuất hiện trước mặt kẻ khác, cho nên chỉ sợ mình đã đi tìm đường chết rồi, nhưng vừa rồi thấy hấn đối với tiểu mỹ nhân non mềm này dị thường quan tâm cùng chú ý, chắc chắn hấn cũng yêu thích tiểu mỹ nhân này, cho nên mới ra tay, vậy nếu như để cho hấn... Có lẽ mình cũng sẽ còn đường sống. Ngô Ba liền nghĩ như thế.

Chỉ thấy khoe miệng Ung Kiệt thông thả nhếch lên một nụ cười tà mị.

“Ta rất yêu thích nàng, bởi vì nàng là nữ nhân của ta, mà ngươi lại dám đã thương nàng, kết cục chỉ có...” Ánh mắt hấn trở nên rét lạnh. “Chết.”

Ngươi...” Ngô Ba chỉ cảm thấy trước mắt một ánh đao lóe lên, cái gì cũng nhìn không tới, đầu người liền ngay sau đó tựa như trái cầu lăn lóc trên mặt đất.

Ung Kiệt cũng không thèm liếc nhìn tên đâm tặc kia một cái, chỉ là ôm lấy người đang hôn mê kia rồi rời khỏi.

Đến một sơn động, hấn cẩn thận đặt nàng xuống, sau đó trước sơn động che chắn một tầng lá, lập tức bên trong động biến thành ẩn mật, an toàn.

Hấn chăm chú nhìn người trước mắt, làn da nõn nà như bạch ngọc, hàng lông mi dài nổi bật trên làn da trắng nõn của nàng, vô cùng dụ hoặc, cánh mũi khéo léo, cái miệng nhỏ hồng nhuận, động lòng người, nàng so với ba năm trước, càng xinh đẹp hơn, khiến hấn dấy lên khát vọng mãnh liệt.

Bạch Nhị...

Mắt hấn khẽ nhắm, miễn cưỡng áp chế hình ảnh nữ tử vô tình, ích kỷ, ngày đêm hành hạ hấn này.

Ba năm! Hấn cũng rất kỳ là bản thân còn mãnh liệt ý định không buông tha nàng, vừa trông thấy, mà nàng có thể làm tim hấn dao động mãnh liệt như thế, hấn lại không trách bản thân, bởi vì đây là nữ nhân đời hấn duy nhất từng yêu, thiếu nữ khắc sâu, chiếm giữ tâm hồn hấn.

Ba năm trước, hấn như vậy điên cuồng yêu nàng, cho dù vì nàng mất đi cả sinh mạng, cũng tuyệt đối không nhú một lông mày.

Vậy mà, nàng lại phản bội hấn!

Không nói một lời, gả làm vợ người ta, hoàn toàn cô phụ một mảnh si tâm của hấn với nàng.

Hấn kiếm tìm, chờ đợi ba năm, tối nay hấn không bao giờ nguyện ý chờ nữa, bởi vì hấn đã chán ghét đợi rồi lại đợi.

Hấn muốn từ trên thân thể nàng tìm về hết thấy thuộc về hấn, mà nàng sẽ phải hối hận với quyết định khi đó của mình.

Hấn muốn lần nữa có được nàng, muốn nàng hoàn toàn thuộc về hấn!

“Ta... Rất nóng...”

Chứng kiến thân thể kiều mỹ trước mắt vô lực rên rỉ, như vậy khẩn cầu, mắt hấn hình dáng, gọi lên trong hấn ký ức dục vọng từng chôn sâu vực thẳm.

Tên hái hoa tặc kia trái lại đã giúp hấn một đại ân, khiến hấn không cần tốn nhiều công sức có thể lần nữa ôn lại mỹ mộng khát vọng ngày đêm.

Bàn tay vô tình xé rách y phục nàng, nữ tính kiều mị toàn thân phơi bày trước mắt hấn, chỉ thấy trông mắt ngăm đen dấy lên ngọn lửa hừng hực.

“Rất nóng phải không? Vậy để ta thay nàng giải nhiệt đi!” Hấn tà ác nói.

Nóng quá...

Bạch Nhị cảm thấy bên trong thân thể giống như có hàng trăm ngọn lửa, không ngừng đốt cháy nàng, cơ thể càng lúc càng nhiệt, làm nàng càng lúc càng khó chịu.

Càng làm nằng sợ hơn chính là, có một loại tà niệm làm người ta đỏ mặt dần dần hiện lên ở trong lòng.

Nàng biết kia loại xuân dược lợi hại đủ để khiến thánh nữ biến thành dâm nữ...

Tựa hồ theo bản năng, nằm trên mặt đất không an phận vãn vẹo, nàng cũng không khống chế được tay của mình chậm rãi sờ lên hai vú, hơn nữa dùng sức mon trón, vuốt ve lấy, còn dùng ngón tay trở cách lớp y phục nhẹ nhàng, tùy ý day day điểm nhỏ hồng phấn kia, chỉ thấy nho nhỏ đầu vú lòi ra, tạo thành bức họa dụ nhân tiêu hồn.

Nàng có thể cảm nhận được có người ở cõi y phục của nàng, lý trí của nàng lớn tiếng cho biết mình muốn kháng cự, không thể là hình dáng này, nhưng mà ở tại lúc nàng không kịp kháng nghị, một đôi bàn tay vuốt ve, làm nàng hung hăng thờ hốc vì kinh ngạc, miệng nhỏ không nhận được phát ra ngọt ngào thờ dốc.

Nàng ngưng ngừng nghĩ đến: mình sao lại như vậy trở nên dâm đẳng như vậy?

Ứng Kiệt cởi ra nút áo ngoài của Bạch Nhị, cởi hết nút áo mở rộng sang hai bên người, lộ ra cái yếm nhỏ, cái yếm nho nhỏ không giấu được ngọc thể xinh đẹp dụ người, một bộ ngực sữa căng tròn, đầy đặn, thật giống như muốn từ cái yếm nhảy ra ngoài; khe vú khoét sâu cùng hương thơm thiếu nữ nhàn nhạt tỏa ra, khiến người ta điên cuồng, thêm muốn, hấn tiếp tục tháo xuống chiếc yếm nhỏ xinh, một cặp vú sữa tròn căng bắn ra.

Hắn cúi đầu xuống, dùng miệng ngậm chặt trong đó đầu vú nho nhỏ, tiếp theo đầu lưỡi ở bờ vú nồn nà họa vòng, mon trón, liếm láp, lại ngậm chặt đầu vú đỏ hồng cắn nhẹ, một tay kia cũng không có nghỉ ngơi thả lỏng bỏ thất lưng Bạch Nhị, thăm dò vào trong váy nàng, sau đó rút đi toàn bộ y phục phía dưới của nàng, lộ ra cặp chân trắng nõn thon dài.

"Không cần..."

Lý trí cho biết nàng không thể, nhưng là nàng lại không cách nào khống chế cũng không cách nào kháng cự bàn tay to lớn đang vuốt ve, sờ soạng toàn thân nàng, đôi bàn tay kia ở trên người nàng dao động, mỗi chỗ đều mang đến khoái cảm, khiến nàng chỉ có thể vô lực vãn vẹo, thờ dốc, cho đến màu đầu vú hồng phấn nho nhỏ trở nên cứng rắn.

"Ừm... A... Thật thoải mái..."

Trong lòng của nàng mặc dù xấu hổ muốn chết, nhưng loại điện giật kia mang đến khoái cảm làm nàng không ngừng rên rỉ, thờ dốc.

Bàn tay kia thông thả trượt xuống bụng, đi tới nơi đã sớm ẩm ướt giữa hai chân, nàng không kìm hãm được đem bắp đùi trắng như tuyết mở ra, cảm thấy thon dài ngón tay không ngừng âu yếm của mình huyết nhỏ non mềm, cho đến kia mật dịch nóng ẩm thông thả từ trong tiểu huyết chảy ra.

"A... Ừm... A ... Không cần..." Nàng muốn chống lại dục hỏa bên trong thân thể, rốt cuộc vẫn địch không lại với được lực mãnh liệt, dục vọng dần dần làm nàng xuân tâm phóng đảng, toàn thân vô lực.

Hai má mềm mại, nồn nà nhuộm màu tình dục dần dần phát ra sắc hoa hồng điểm lệ, nàng không kìm hãm được bóp nhẹ, thậm chí xoay vặn quanh hai đầu vú nho nhỏ, không tự giác phát ra ngọt ngào tiếng thờ dốc.

"A... A... Ừm... A..."

Nàng nghĩ muốn đưa tay ngăn cản ngón tay đang mon trón, xoay tròn điểm nhỏ trong cánh hoa của nàng, lại không kềm chế được tình dục không chế, càng nâng người dựa sát, hai đầu ngón tay đang ở trên mặt cánh hoa ướt nhẹp đùa nghịch cùng vuốt ve, kích thích giác quan của nàng, đem nàng đến cảnh giới cao trào . . . . .

"A..."

Từng trận khoái cảm thoải mái di chuyển trong thân nàng, nóng rực thiêu người có chiều hướng dịu đi, cho nên nàng nên cũng không thẹn thùng nữa, để bàn tay xa lạ kia tha hồ đùa bỡn thân thể của mình.

Ngón tay của nàng không ngừng lôi kéo vuốt ve lấy đầu vú nho nhỏ của mình, hưởng thụ những khoái cảm thoải mái vô cùng đang tới.

"A... A..."

Không lâu sau, nàng chỉ cảm thấy một loại cảm giác mãnh liệt ngọt ngào cùng tê dại tập hưởng toàn thân...

Đạt tới cao trào lần đầu tiên sau, Bạch Nhị thờ hốn hển nằm ở trên đất, toàn thân vô lực, muốn động cũng không có biện pháp động, nàng cảm thấy tiểu huyết của mình không ngừng chảy ra ái dịch ướt nóng, thấm ướt bắp đùi sau đó thông thả chảy xuống.

Nàng thờ dốc xụi lơ trên mặt đất, cơ thể đã tương đối không còn khó chịu như lúc đầu rồi, nàng thầm nghĩ: Đã kết thúc sao?

Đang ở lúc nàng cho là ác mộng qua đi, bên trong thân thể lại nổi lên loại khó chịu nóng bức, so với trước kia càng thêm mãnh liệt, càng thêm làm nàng vô lực phản kháng.

Rất nhanh, dục vọng lần nữa đoạt đi tất cả lý trí nàng, hai bàn tay lại bắt đầu tại thân thể nhỏ bé xinh đẹp âu yếm, vuốt ve mỗi tác lần da non mềm, sau

đó phóng đăng, đùa bỡn lấy cặp vú, hơn nữa dùng ngón tay không ngừng trêu đùa lấy đầu vú nhỏ nhỏ hồng rục, cho đến khi chúng nó đứng thẳng.

"A... Ừm... Ừm..." Một tay đi tới địa phương giữa hai đùi đã sớm ướt đầm, đùa bỡn, mò mẫm cánh hoa mê người của bản thân.

Ứng Kiệt lặng lẽ lạnh lùng nhìn chòng chọc nữ tử đã nhắm chặt hai mắt trước mặt, từ trong miệng nàng thốt ra tiếng rên rỉ mờ mờ, làm người nghe tâm thần phóng đăng, hai tay của nàng cũng không ngừng âu yếm cơ thể trắng nõn.

Từng tiếng rên rỉ tiêu hồn làm hân thần hồn điên đảo, nam căn của hân cũng sớm căng cứng, kêu gào khó chịu.

Nhìn nàng kêu gọi vận vẹo toàn thân nhỏ nhắn dụ hoặc, hai mắt nhắm chặt, gương mặt ửng đỏ mê người, toàn thân nõn nà như tuyết ngọc, làn da như nhuộm ánh sáng lấp lánh.

Vóc người của nàng linh lung hấp dẫn, yếu điệu cân đối, nhất là trước ngực nàng, hai vú no đủ, căng cứng, còn có hai điểm nhỏ nhỏ như viên đậu đỏ mờ mờ người đi đánh giá nó, liếm láp nó...

Ánh mắt của hân lại thông thả rơi vào giữa hai đùi đã khê hé mở, chỉ thấy một tay nàng đang say sưa âu yếm tiểu huyết non mềm đã tràn đầy ái dịch, mật dịch trong suốt ven theo bắp đùi trắng như tuyết của nàng trượt xuống, thấm ướt cả cặp đùi bạch ngọc.

"Người bây giờ rất cần nam nhân phải không?"

Trong lòng Bạch Nhị hung hăng chấn động, cả người nín thở.

Thanh âm này. . . .

Không thể nào!

Nàng nhất định là nghe nhầm!

Nam nhân ngày đêm làm nàng lệ rơi ướt gối, không thể nào xuất hiện ở đây, cũng van cầu ông trời nhất thiết không phải là ở thời điểm này!

"Mở mắt ra đi! Người cho là người còn có thể lại một lần nữa từ trong tay của ta chạy trốn sao?" Đồng dạng là thanh âm mạnh mẽ, biến hóa chính là giọng điệu hân nhiều hơn một loại phần nộ, ganh ghét, lãnh trào nhiệt phúng.

Nàng phát động dũng khí chậm rãi mở hé hai mắt đang nhuộm một tầng sương mù, đập vào tầm mắt chính là một đôi đen tuyền con người khiến nàng thế nào cũng không quên được.

"Ứng Kiệt..." Nàng nhẹ nhàng thốt ra tên họ làm lòng nàng đau như đao cắt

Lúc này, khoe miệng của hân chứa lấy sự lạnh lùng cười, khuôn mặt anh tuấn thành thực càng thêm hấp dẫn, mỉa hoặc.

Nàng miễn cưỡng trấn định bản thân, ngẩng đầu tiến lên đón nhận cặp mắt muốn đem nàng cắn nuốt kia.

"Rất cao hứng người còn nhớ kỹ ta, nếu như không nhớ kỹ, vậy chờ một chút, ta sẽ đem người nhớ lại thật tốt, ta cam đoan!" Ba chữ cuối cùng kia hân tăng thêm giọng điệu, làm người nghe cảm giác được bất an.

"Không cần..."

Tuyệt không ngó ngang tới kháng nghị của nàng, môi của hân bá đạo rơi vào trên môi của nàng, một tay phủ lên ngực của nàng, tại tron nhẩn mềm mại vú, vuốt ve, xoa bóp lấy.

Hân tham lam ôm thân thể thiếu nữ yêu kiều, đặc hữu hương thơm của nàng truyền vào trong hơi thở của hân, càng khiến hân khó có thể kháng cự.

Hân hôm nay nhất định phải đánh giá kỹ lưỡng thân thể thân thể ngọt ngào của nàng!

"A... Ừm... Không cần..."

"Có không cần cái gì? Cũng không phải là lần đầu tiên!" Hân lạnh lùng cười chế nhạo.

Nàng muốn đẩy ra hân, nhưng là hân vuốt ve so chính nàng vuốt ve mình kích thích hơn nhiều, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng di động trên làn da bong loáng của nàng, mang theo cho nàng tiêu hồn khoái cảm không nói nên lời.

"Thoải mái sao?" Hân vươn đầu lưỡi liếm láp chiếc gáy nhỏ nhắn cùng vành tai tinh tế của nàng.

Nhiệt tình hôn đi lên trên cổ mềm mại, Ứng Kiệt hôn dồn dập như mưa, vừa đem cơ thể nóng rực đè lên trên thân thể trần trụi tuyệt mỹ của Bạch Nhị.

Bị đôi môi mơn trớn vị trí mẫn cảm, Bạch Nhị không nhịn được kịch liệt thở dốc, thân thể tựa như phát cuồng vận vẹo yêu kiều.

Mỗi lần đều lúc lắc mờ mờ, hai vú tuyết trắng căng tròn liền sung mãn co giãn kích động núm vú nhỏ cứng ngắc lồi ra, Ứng Kiệt bùng miệng ngậm chặt

hai quả hồng nhỏ đang run rẩy trước mắt, sau đó dùng đầu ngón tay như có như không, nhẹ nhàng tiếp xúc, vuốt ve bầu vú bị nước bọt thấm ướt hồng rực.

Đôi môi nóng rực tham lam mút lấy đầu vú nhỏ ra đỏ rực, đầu lưỡi không ngừng đưa đẩy, ra sức bú mút không ngừng bầu vú hai bên, cho đến khi Bạch Nhị không chịu được đau rên lên mới chịu buông tha.

"A... Không cần..."

Nàng rút cuộc cũng khuất phục rồi! Bạch Nhị trong lòng nghĩ như vậy, bởi vì nàng biết coi như không có dùng xuân dược, nàng đối với nam nhân công kích cũng nhất định sẽ khuất phục, đây là trong lòng nàng vĩnh viễn đau, cũng là sự thật nàng này đời không cách nào chối bỏ.

Nhưng mà, nàng cũng không có nói ra, ai đều không sẽ ngốc đến đem nhục điểm bản thân phơi bày ra, huống chi nàng đã từng qua một lần ngu ngốc.

Người ta nói, chịu một lần thương tổn, học một lần ngoan, nàng đã sớm ném qua tư vị đau xót đó rồi.

Biết hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua nàng, cho nên Bạch Nhị tính toán cẩn thận tự vẫn.

Nhưng ông trời tựa hồ không chịu như nàng mong muốn, bên trong thân thể, nóng bức lại đòi núp lấp biến tập kích đến, đề lý trí còn sót lại của nàng cũng bởi vì nhu cầu mãnh liệt mà biến mất hết.

Môi Ứng Kiệt tham lam đòi hỏi ở trên bộ ngực sữa trắng nõn Bạch Nhị, giống như lữ khách đói khát đã lâu thật sâu mút lấy tư vị sáng khoái, tay to cũng không bỏ qua vuốt ve gần như thô bạo, lưu lại dấu tay bá đạo của hắn.

Thật là đau... Bạch Nhị hoảng hoảng hốt hốt nghĩ đến, lại có nhiều hơn khoái cảm

"Ừm... Thoải mái..." Nàng đã không cách nào suy nghĩ nhiều, cơ thể theo bản năng nghiêng hợp nam nhân vuốt ve, hướng tới hắn đòi lấy nhiều hơn, nhiều hơn...

"Như vậy à?"

Bàn tay to của hắn trượt qua bụng bằng phẳng của nàng đi tới giữa hai đùi, ngón tay không khách khí thăm dò vào tiểu huyết của nàng đã sớm ướt nhẹp.

"Không cần..." Nàng bản năng kẹp lấy hai đùi, không muốn để hắn xâm lấn.

"Tách đùi ra!" Hắn nhỏ giọng lại kiên định ra lệnh.

Nàng thế nhưng lại cực kỳ nghe lời, đem hai đùi khe hở ra, nhưng vẫn ngượng ngùng nhắm mắt lại.

"Mở to chút nữa!"

Đôi chân trắng nõn lại mở to ra một chút, nơi tư mật, kín đáo của nàng toàn bộ bị bàn tay hắn xâm chiếm.

Ngón tay của hắn bắt đầu ở cánh hoa nàng mon trón, ngón cái thì ma sát nhụy hoa đã sớm đỏ rực của nàng, khiến nàng không nhịn được há hốc miệng thờ đốc, rên rỉ yêu kiều.

"A..."

"Người cũng ướt nhèm." Hắn thờ đốc hùng hục, lại dùng ngón giữa chậm rãi thăm dò vào sâu trong tiểu huyết non mềm của nàng.

"Không..." Nàng muốn kháng cự, bên trong thân thể không ngừng nổi lên nóng bức lực lượng, lại vô cùng bất lực, chỉ có thể càng lúc càng trầm luân.

"Thật chặt a!" Hắn cảm thấy ngón tay của mình bị thịt non nắm áp lại chặt chẽ mút lấy.

Khi ngón tay của hắn bắt đầu ở trong cơ thể nàng từ từ di động, đau đớn dần dần bị mãnh liệt xuân dược át đi, Bạch Nhị mặc dù vẫn có chút đau, nhưng lại không muốn hắn dừng lại.

"A... Ừm... Nhanh một chút... Thật thoải mái..." Nàng dậm dậm nói, vốn là thanh thuần hai mắt giờ phút này tràn ngập đối với hắn khát vọng, khẩn cầu.

Nàng đã hoàn toàn đắm chìm ở tình dục, chỉ muốn lấy được nhiều hơn, nhiều hơn khoái cảm.

Ứng Kiệt cúi đầu xuống mở miệng ngậm chặt đầu vú nhỏ của nàng, lưỡi nóng rực cuồng liệt lật quấy, trêu đùa, bú mút, liếm láp, nếm vú hồng rực hai bên tràn đầy nước miếng của hắn, nhìn lại giống như là cây đào mật ngấm ở trong nước.

"A! Thật thoải mái... Đừng có ngừng..."

Cuốn theo đầu lưỡi tại bầu vú của nàng vẽ vòng vòng, còn dùng răng cắn nhẹ, Bạch Nhị cảm thấy bộ ngực của mình phình to không chịu nổi.

Tay Ứng Kiệt cũng không buông tha cho nàng, mạnh mẽ rút ra đâm vào, cảm thụ mất hồn làm nàng cơ hồ không thể thở.

"A... Ta không được..."

Nàng cảm giác cả người đều muốn hòa tan trong ngực hắn, cái miệng nhỏ anh đào không kiềm được phát ra tiếng rên rỉ vừa dâm đãng lại vừa đáng yêu

Nàng giống như một trận lửa cháy thiêu đốt dục vọng của Ứng Kiệt.

Môi của hắn thông thả từ vú của nàng đi xuống, liếm qua bụng bằng phẳng của nàng, đưa tới thân thể của nàng một trận run rẩy, sau đó hai bàn tay to lớn tách ra chân ngọc của nàng, lúc nàng hiểu được hắn muốn làm cái gì, đầu của hắn đã vùi sâu vào chính giữa hai đùi nàng..

"Không cần... Chỗ đó không được... A... A..."

Nàng vô lực lắc đầu, hắn lại dùng đầu lưỡi treu đùa tiểu huyệt mẫn cảm, ở khe hẹp nhỏ nhỏ liếm láp, bú mút.

"Không... A... Không cần... Ta chịu không nổi..."

Hai bàn tay không tự chủ được ôm đầu của hắn sát về mình, từ hạ thể truyền tới khoái cảm mê ly làm Bạch Nhị rên rỉ, thở dốc có chút hỗn loạn cùng vô lực...

"Ta không được —"

Đột nhiên, nàng thét chói tai, toàn thân một trận run rẩy, cơ bắp không ngừng, tiếp theo một cổ nóng chảy ra từ nơi sâu nhất cơ thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Đoạt Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Thấy Bạch Nhị mềm nhũn cơ bắp, Ứng Kiệt cũng không có dừng lại động tác, bởi vì hắn còn không thỏa mãn.

Hắn hài lòng với phản ứng nhiệt tình cùng mãnh liệt của nàng, tiếp theo đặt thân thể của nàng nằm ngang, sau đó đem hai chân của nàng đặt lên trên vai của mình, bắt lấy thất lung thon thả của nàng, đem cây gậy cứng rắn của mình đặt trước tiểu huyệt ướt át của nàng.

"Không cần... Cầu xin người..."

Ai biết nàng mới đụng phải hắn, hắn liền giống như kẻ điên, thô bạo tách chân của nàng gác ở trên vai, dùng sức cầm đỉnh cứng rắn kia, tương khảm tiến vào vực thẳm trong thân thể nàng.

Bạch Nhị cảm thấy một trận đau đớn, mãnh liệt tới mức ngón tay cũng bám cả vào bắp thịt trên cánh tay hắn, cơ thể không ngừng lay động, nghĩ tránh thoát hắn điên cuồng xâm lấn, nhưng cử chỉ này càng khiến cho cơn thịnh của hắn xâm nhập càng sâu.

Ứng Kiệt hăm mình vào sâu trong vực thẳm của nàng, thoải mái thở một hơi, hưởng thụ cảm giác nàng vừa chặt chẽ, vừa ướt át.

"Thật chặt..."

Mà hắn sâu sắc cảm nhận nàng có bao nhiêu căng chặt bao bọc lấy hắn, giống như ba năm trước đây, cảm giác của lần đầu tiên chiếm hữu lấy nàng.

"A... Ứng..."

Đội nàng tương đối quen thuộc hắn, hắn thông thả rút ra, vừa rút ra ngoài, hắn lại từ từ tiến vào, cố ý muốn treu chọc nàng.

"Không cần như vậy... Cầu xin người... Cho ta... Nha... Nha..." Bạch Nhị lúc này đã không còn cảm giác đau đớn, chỉ là sâu trong cơ thể tựa hồ có một loại cảm giác hư không, vô tình tra tấn nàng, làm nàng khát vọng đến vô cùng đau đớn.

"Cho nàng cái gì? Nàng muốn cái gì, cho ta biết, ta liền cho nàng." Hắn lại cười dâm đãng, vẫn nhúc nhích như có như không trên khe hẹp của nàng.

"Ta không biết..."

Cây gậy cứng rắn của hắn, bắt đầu rút nhanh đẩy mạnh trên khe hẹp của Bạch Nhị, mỗi lần tiến lên dường như càng thâm nhập sâu hơn, nàng theo bản năng nâng eo nghiêng hợp hắn, hắn dồn dập thở gấp hòa cùng tiếng rên rỉ của nàng, tạo thành một không khí dâm mỹ mê hồn.

Tay của hắn mạnh mẽ đè lại hai tay nàng, mười ngón quần quýt một chỗ, mà thuận theo hắn kéo ra đưa vào, tốc độ dần dần tăng nhanh, hô hấp của nàng càng thêm dồn dập, từng cơn sóng dục vọng theo nhịp động của hắn làm nàng thỏa thích rên rỉ.

"Không... A... Chúng ta không nên..." Tiếng kháng nghị của nàng toàn bộ bị hắn nuốt lấy.

Mãi cho đến khi nàng toàn thân vô lực, xụi lơ trong ngực hắn, hắn vẫn không có dừng lại quá trình đâm chọc.

Tay của hắn đặt lên hai vú nàng, xoa nhẹ, khẽ chà xát lấy đầu vú nhỏ nhỏ nhạy cảm của nàng, không muốn nàng nhanh như thế đã đầu hàng, liền kết thúc.

"A..."

Nàng cảm thấy dục hỏa một lần nữa bị hắn đốt lên, không cách nào tưởng tượng cư nhiên mình còn muốn hắn, còn có thể chịu đựng hắn lần nữa điên cuồng chiếm hữu...

"Chậm một chút... Van cầu người... Bớt lực một chút..." Nàng vô lực khẩn cầu, cảm thấy nóng bức bên trong thân thể lần nữa trở về, lần này càng thêm mãnh liệt đến làm nàng không cách nào lại đi ngó ngang tới hạ thể đau đớn không chịu nổi.

Bởi vì hắn mỗi một lần ở bên trong thân thể của nàng kéo ra đưa vào, đều làm nàng phát ra đau đớn cùng khoái cảm hòa trộn rên rỉ, truyền đến đôi tai nhạy bén của hắn càng thêm làm cho hắn cảm thấy hưng phấn.

"A... Ừ... Nha... Chậm một chút... Van cầu người..."

Cầu khẩn của nàng càng chọc cho thú tính tiềm tàng của nam nhân bộc phát, hắn càng thêm cuồng liệt đâm chọc vào huyết nhỏ non mềm của nàng.

"Không cần... Không cần... Ta không chịu nổi... Chậm một chút..."

Bạch Nhị chỉ cảm thấy từng trận khoái cảm muốn nàng bất tỉnh ập đến, bởi sự va chạm của hắn mà sản sinh luồng điện chạy dọc thân thể nàng.

Mặc hắn như dã thú mãnh liệt rút ra, đâm vào, thân thể của nàng chỉ có thể thuận theo hắn, nhịp nhàng vô lực lắc mở, nàng cảm thấy khe hẹp của mình không ngừng chảy ra mật dịch, ven theo bắp đùi chảy xuống... ..

"A... A... Thật thoải mái..." Nàng vô tình rên rỉ, eo cũng theo bản năng nghênh hợp động tác của hắn.

"Nàng thật là khiến ta tiêu hồn a! Để ta ba năm này đối với nữ nhân không có khẩu vị, cả ngày lẫn đêm chỉ muốn..." Muốn nàng! Hắn vẫn là nhìn xuống hai chữ này, chỉ vì muốn báo thù sự phụ tình của nàng, một khi đã như vậy, không cần phải đối với nàng, còn dư lại bất kỳ chút mềm lòng cùng mê luyến nào.

"Chỉ muốn cái gì?" Nàng hoang mang hỏi, hắn lại đóng chặt đôi môi, một lần nữa sa vào dục vọng, tựa như nàng trước mắt chỉ là kỹ nữ cấp cho hắn chơi đùa.

Hắn lật qua thân nàng, ở trên lưng của nàng rơi xuống vô số lớn nhỏ hôn, hai bàn tay từ phía sau nàng dùng sức vuốt ve, lắc lắc vú, hơn nữa dùng ngón tay không ngừng lôi kéo lấy đầu vú nhỏ nhỏ của nàng.

"Ừ... Không cần... Ta không chịu nổi..." Nàng dùng sức điều chỉnh hô hấp của mình, bởi vì nàng sắp bị hắn đùa bỡn không thể thở nổi rồi.

Nàng cảm thấy như mình sa vào mây mù trong vòng năm trăm dặm, chỉ cảm thấy một trận khoái cảm dục tiên dục tử ập đến, đây là cảm giác trước nay nàng chưa từng có.

Không biết trải qua bao nhiêu lần cao trào, hắn đột nhiên mạnh mẽ cầm thắt lưng nàng, càng thêm mãnh liệt gia tăng tốc độ, nàng chỉ cảm nhận được một trận khoái cảm mãnh liệt tập kích vào nàng.

Theo đó là tiếng gầm nhẹ như dã thú của hắn, hắn thô bạo ôm lấy eo nàng, sau đó, nàng cảm thấy có một trận nhiệt năng mạnh mẽ bắn vào trong cơ thể nàng...

Trong lúc hắn thở dốc thả ra nàng, cả người hiện lên hình chữ đại, bên trong cơ thể chứa một loại cảm giác thỏa mãn, một loại cảm giác thỏa mãn thật sự...

Còn nhớ ba năm trước, một năm kia Bạch Nhị mới mười tám tuổi.

Vào một buổi chiều ngày nọ, bầu trời lát phát mưa phùn, nàng bởi vì ham chơi cho nên không có chú ý tới mình đã lạc đường, một mình đi lạc trong núi thật lâu, thật lâu, sau lại gặp phải trời mưa, nàng vội vàng tìm chỗ trú mưa, xa xa trông thấy một gian nhà nhỏ, nàng không nghĩ nhiều liền chạy tới dưới mái hiên tránh mưa.

"Đáng ghét! Cũng ướt nhẹp..."

Mưa to làm nàng toàn thân ướt nhèm, lông mi dính những hạt mưa chớp chớp, hai mắt trừng lớn, không biết từ khi nào đã có một nam tử trẻ tuổi tuấn tú đứng trước mặt.

Nàng sùng sốt một chút, nhưng trên khuôn mặt cũng không biểu lộ hiếu kỳ trong lòng, chỉ là mở to hai mắt tròn xoe đón lấy một đôi mắt đen nhánh như

bóng đêm mê người.

Nàng im lặng trừng mắt nam tử xa lạ trước mắt, chỉ thấy mái tóc dài rậm rạp của hắn tùy ý phiêu tán trên trán, bề ngoài tuấn đạt phi phạm càng làm người ta vừa gặp liền nhớ kỹ, một thân hắc y, cả người phát ra một loại khí chất tà mị, lông mi xinh đẹp đang nhí lại, con ngươi sâu không thấy đáy đang không ngừng chớp động, hắn nhìn nàng không chớp mắt, tựa như ác ma từ trong đêm tối đi ra, nhìn chòng chọc nàng không thả.

Đôi mắt to tròn xoe long lanh của nàng cũng nhìn chăm chăm hắn không buông, đôi môi mím chặt, gương mặt thanh lệ động lòng người vì người trước mặt mà tràn đầy bất an, bóng dáng nhỏ xinh đứng dưới mưa phùn, càng lộ ra đáng yêu chọc người thương tiếc.

"Người là ai?"

Hắn lại không có di động, một đôi tròng mắt đen thông thả dòi xuống, ánh mắt rơi vào y phục ướt đầm của nàng, lúc này nàng mới phát hiện y phục ướt đầm của mình đang dính sát người, bày ra hình thể mỹ lệ, như ẩn như hiện.

Cơ thể lung linh bởi vì kinh hoàng cùng rét lạnh mà kim không được run rẩy, bạch sa ướt hết có thể trông thấy đôi nhũ hoa nổi trội khéo léo, mà hai điểm nhỏ nhỏ kia cũng khe khẽ động đậy, hắn cảm giác được thân thể yếu đuối xinh đẹp mê người kia đang từ từ đốt lên ngọn lửa trong thân thể hắn, mà nàng chỉ là mở to đôi mắt vô tội, đáng thương nhìn hắn.

"Người cần thận cảm lạnh."

Ứng Kiệt trước nay chưa từng đối với nữ tử nào dùng ngữ khí ôn nhu như thế, đến ngay cả bản thân hắn cũng khẽ giật mình.

Từ khi hắn có ký ức tới nay, nữ tử gặp được hắn, cũng chỉ là đối với diện mạo phi phạm cũng võ công tuyệt thế của hắn mà si mê điên cuồng, chưa từng có nữ tử nào có thể tiến vào trái tim hắn.

Vì tránh bị quấy rầy, hắn thậm chí né tránh tiếp xúc với nữ tử đáng hoàng, ngược lại càng gia tăng hình tượng thần bí cùng khốc suất của hắn, khiến giang hồ phong hào hắn làm "Lãnh diện Ứng Vương".

Tiểu mỹ nhân trước mắt này, đáng yêu đơn bạc tiếng đứng trước cửa nhà hắn, làm hắn không thể không hoài nghi có phải là kẻ thù của hắn cố ý an bài.

Mấy ngày trước liền phát hiện có người tới nhà phá hoại, chỉ là khi ấy hắn không có ở đây, nhưng cũng đề cao cảnh giác rồi.

Hắn không hiểu một tiểu mỹ nhân mềm mại như nước, không ai bảo hộ, xuất hiện trước cửa nhà hắn, thậm chí còn cố ý đem mình làm cho ướt đầm, chơi chiêu khiêu khích, trêu chọc này, không khỏi làm hắn thấy quá đơn giản rồi?

Nhưng mà, hắn không ngại thật tốt tìm kiếm trên người tiểu mỹ nhân này lạc thú của nam nhân, dù sao cũng thật lâu hắn không có thỏa sức phát tiết rồi.

Xem nàng có thể đối với hắn có bao nhiêu uy hiếp đây?

"Người là ai?" Nàng hỏi lại một lần nữa, thân thể không nhịn được phát run, không hiểu là bởi vì lạnh hay bởi vì ánh mắt của hắn.

"Ở đây là nhà của ta, ta đương nhiên ở đây rồi."

"Xin thứ lỗi! Ta sẽ đi!" Nàng lần nữa lên tiếng, nhắc nhở một đôi mắt đang nhìn chòng chọc nàng, nam nhân đang nắm lấy nàng không thả.

"Người cho là người với cái bộ dáng phơi bày gần hết trước mặt nam nhân này, còn có thể an toàn rồi khỏi sao?"

Bạch Nhị thuận theo ánh mắt nóng bỏng của hắn cúi đầu vừa nhìn, sợ đến kêu dùng tay che lấp cánh xuân đang tiết lộ ra ngoài.

"Sắc lang! Không cho phép nhìn!" Khuôn mặt trắng xanh vì thẹn thùng mà đỏ rực, tức giận oán trách hắn.

Trả lời nàng là một tiếng khinh miệt cười khê của hắn.

Bạch Nhị cảm thấy hai má một trận nóng bừng, nàng chỉ muốn rời khỏi nơi này, cách xa nam nhân cuồng vọng này.

Nhưng là, một không cẩn thận, chân của nàng vấp phải hòn đá, cả người hung hăng ngã xuống, đầu gối truyền đến một trận cực đau, làm nàng rên rỉ thống khổ.

"A! Thật là đau!"

"Thế nào?"

Ứng Kiệt vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy, nàng đau đến mức rơi lệ, lắc đầu nói: "Thật là đau! Người đừng chạm vào ta!"

Hắn nhanh chóng bế nàng trở vào trong phòng, sau đó từ trong tủ lấy ra một miếng khăn vải sạch nhẹ lau miệng vết thương của nàng.

Nhìn đến hắn chăm chú lại gần sát, Bạch Nhị từ nhỏ tới lớn chưa từng dựa vào nam tử nào gần như thế, gần đến mức trên người hắn hỗn hợp mồ hôi do ánh mặt trời cùng nam nhân vị, làm nàng cảm thấy trái tim luôn luôn bình tĩnh, thế nhưng cuồng loạn rộn ràng.

Nàng yên lặng mặc hấn vì mình lau miệng vết thương, hấn cẩn thận lại ẩm áp, làm lòng nàng bất tri bất giác xẹt qua một tia ẩm áp.

Hấn thay nàng bôi dược cao, băng bó xong, "Tốt lắm, dược cao này rất tốt, sẽ không lưu lại vết sẹo."

"Cám ơn ngươi."

Hấn ngừng đầu thật sâu nhìn nàng, hô hấp của hấn gần đến mức nàng có thể mãnh liệt cảm nhận được phần hơi thở đốt nóng cùng tinh khiết phách nam của hấn.

Ánh mắt hai người chăm chú nhìn nhau không biết bao lâu, nàng mới phát hiện cư nhiên mình sẽ bị lung lạc vào mị lực dụ người của hấn. Trời ạ! Nàng làm sao sẽ biểu hiện mặt không chế như vậy chứ? !

"Muốn cảm tạ ta phải như này!"

Đang trong lúc nàng định lên tiếng, thì hấn đã cúi người che lại đôi môi hồng nhuận của nàng.

"Không..."

Hấn sung mãn đối khát hôn nàng, muốn hòa tan phản kháng của nàng, đánh thức kích tình trong thân thể nàng, đánh thức bản năng phách nữ trong nàng.

Hấn không biết mình vì sao mình lại có kích động muốn hôn nàng, chỉ là, hấn chính là muốn làm vậy, tựa như ngay từ khi bắt đầu nhìn thấy nàng, hấn đã muốn làm vậy.

Hôn nàng - thật sâu hôn lấy nàng!

Cảm thụ trong miệng nàng mỗi một tác đều có ngọt ngào cùng hương vị của nàng, cảm thụ thân thể ẩm áp mềm mềm của nàng bị hấn ôm chặt trong lòng, đầu lưỡi của hấn thừa cơ bức bách lấy nàng, đầu lưỡi hai người cứ như vậy đốt nóng, triền miên dây dưa.

Nàng muốn đẩy ra lồng ngực cường tráng của hấn, nhưng hấn sung mãn cùng bá đạo chiếm hữu hôn nàng làm nàng không cách nào phản kháng, mỗi lần hô hấp của nàng đều dây dưa hơi thở của hấn, hương vị khí khái sung mãn, độc nhất của nam tử làm toàn thân nàng không nhịn được run rẩy...

Trong lúc hấn còn lưu luyến không rời đôi môi ướt át mê người của nàng, nàng còn chết trân tại chỗ, không kịp phản ứng.

"Ta chưa từng ném qua hương vị nụ hôn của nữ hài nào như vậy, mãnh liệt, rung động toàn thân ta..."

"Bóp!"

Nàng nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền tát hấn một cái, "Càn rồi!"

"Ngươi..."

"Ta chính là hoàng hoa đại khuê nữ, không cho phép nam nhân xa lạ như ngươi động chân động tay với ta đâu! Hừ!" Nàng cao ngạo khiển trách hấn. "A!"

Bàn tay của hấn thô lỗ nhưng thật sự không làm đau nhéo nàng cảm nhỏ, ép buộc nàng đối mặt với vẻ mặt lạnh như băng của hấn.

"Đừng quên ngươi bây giờ đang ở trên địa bàn của ai."

"Quản ngươi đại bàn tiểu bàn - rời khỏi ta, ta phải đi!" Nàng tức tối quát lên, nhưng bất luận nàng vùng vẫy như thế nào, cũng không thể rời khỏi bàn tay hấn.

"Ngươi không thể đi được." Hấn bình tĩnh nói, đơn giản năm chữ lại lộ ra một cỗ uy hiếp không tầm thường cùng đắc ý cảnh cáo.

"Vì sao?"

"Bởi vì ta muốn ngươi -"

Bạch Nhị không dám mở mắt, lại càng không dám đối mặt với Ung Kiệt.

Gặp lại hấn, nàng vốn cho là mình đã khôi phục bình tĩnh, sẽ không bao giờ bị bất kỳ người nào thương tổn, nào ngờ lại bị nam nhân anh tuấn, thành thực trước mắt kia dễ dàng nhiễu loạn.

"Nàng vẫn giống như ba năm trước đây, làm người ta tiêu hồn." Hấn nói xong, định đặt trên khuôn mặt nàng một nụ hôn, lại bị nàng nhanh hơn, đẩy ra.

Bạch Nhị liều lĩnh muốn trốn khỏi hấn, thuận tay lấy được một bộ y phục liền định chạy ra ngoài, lại bị hấn nhanh hơn một bước bắt trở về.

"Chuyện cho tới bây giờ, nàng còn muốn chạy trốn?"

"Đúng vậy! Ta vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại ngươi!" Nàng liều mạng tránh né, lại bị hắn dùng lực đạo càng thêm trói buộc, thiếu chút nữa cho là tay của nàng sẽ bị hắn kéo đến gãy.

"Không muốn gặp ta?"

Ánh mắt sắc bén của hắn không khách khí dừng lại trên người Bạch Nhị, trong lòng bắt đầu thống hận nàng thế nào có thể không thay đổi, ngược lại càng thêm xinh đẹp, làm người ta nín thở.

Sắc mặt của nàng lập tức trở nên hết sức khó coi, trong đầu còn cảm thấy một trận choáng váng.

"Ngươi không hiểu sao? Chúng ta đã kết thúc, ta tin tưởng chúng ta qua lại lâu được như thế, nhưng nghĩ lại, đối với bất luận người nào cũng không có ý nghĩa gì nữa."

"Ngươi muốn dùng một câu nói liền bỏ qua tất cả?"

Hắn giọng điệu lạnh như băng làm nàng đáy lòng một trận đã.

"Rời khỏi ta, để ta đi."

Nàng cần trốn đến một nơi thật tốt. Miệng vết thương đã lành lặn lại bị hắn cứng rắn xé rách, lần nữa chảy máu.

Nàng cần tìm địa phương liếm máu, trị thương.

Hắn lại không tính toán bỏ qua cho nàng, cũng không ngó ngang tới nàng kháng nghị liền chặt chẽ ôm lấy nàng, chặt đến làm nàng cơ hồ không cách nào hô hấp.

"Nàng nghĩ chạy trốn tới đâu?"

"Ta không có muốn chạy trốn!" Nàng muốn tránh khỏi hắn có lực trói buộc, ngược lại bị hắn càng giữ chặt hơn.

"Kia, vì sao nàng phải tránh ta? Ròng rã ba năm!" Miệng của hắn tràn ngập khí sung mãn oán hận.

"Ta đã nói, giữa chúng ta đã kết thúc, không có quan hệ rồi!" Nàng cự tuyệt nhìn hắn.

"Không có quan hệ? Một câu không có quan hệ như vậy mà có thể hoàn toàn bỏ qua quá khứ của hai chúng ta?"

"Quá khứ là quá khứ, ta thật sự không muốn nhắc lại, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Rời khỏi ta, ngươi cái gì muốn lấy đã lấy được, còn muốn thế nào?" Nàng không khỏi nóng giận đối diện hắn gầm nhẹ.

"Ta còn muốn thế nào? Nàng nói đi? Bạch Nhị..."

Hắn đột nhiên nhỏ giọng kêu tên của nàng, làm người ta trong lòng một trận ớn lạnh.

"Chạm qua nàng cảm giác vẫn tử hạo như vậy, ta có chạm qua nữ nhân khác đều không có cảm giác như người vậy, làm người ta huyết mạch căng phồng."

Tay của hắn nhẹ nhàng chạm vào làn da của nàng, cơ thể không nhịn được bởi vì xúc cảm này mà trở nên lửa nóng cùng căng thẳng.

Hắn trong thời gian qua có những nữ nhân khác sao? Lòng của Bạch Nhị trầm xuống, nhưng không nhịn được hiện lên một loại cảm giác ê ẩm.

Sẽ không là đồ kị đi? Nàng đã nói không được đối với nam nhân này có bất kỳ cảm xúc phản ứng nào, không thể nữa tự mình đánh mình miệng, này cũng là vì của mình tôn nghiêm.

Nàng quay đầu đi muốn trốn tránh hắn tiếp xúc, tay dùng sức rời bỏ tay của hắn, "Không nên đụng ta!"

Hắn không nhịn được mà phát ra một tiếng cười nhẹ, "Không nên đụng nàng, sợ rằng chạm không đến, hiển nhiên ngươi cảm thấy Ứng Kiệt ta quá đơn giản rồi."

"Ta đã nói là chúng ta kết thúc!" Nàng tức tối nhìn về phía hắn, ánh mắt lạnh khốc.

Ánh mắt hai người giao nhau một hồi, hắn mới thông thả lên tiếng. "Hiển nhiên nàng đem quãng thời gian ba năm trước đây cùng lời hứa với ta triệt để quên đi."

Trong đôi mắt hắn đột nhiên thoáng qua một tia đau lòng nhưng nhanh chóng lại bị hắn dùng thù hận và lạnh lùng che lấp.

"Đừng quên ngươi mới là người vi phạm lời hứa." Nàng khò sở lên tiếng.

Nàng vừa nghĩ tới điều này liền đau lòng, đồng thời trong mắt lại cảm thấy một trận đau nhói lên mạnh mẽ, nhưng nàng cự tuyệt hướng tới hấn mà khuất phục.

"Cho nên vì trừng phạt ta mà không cho ta bất kỳ cơ hội giải thích nào, nàng liền như vậy lên kiêu lớn mà gả cho người khác?" Hấn mỉa hoặc hé mắt, đem nàng kéo về phía mình, hai bàn tay chặt chẽ ôm lấy nàng, đôi mắt xanh đen ánh lên sự tức tối, "Nàng không có nghĩ qua ta sẽ trở về tìm nàng sao?"

"Ta chờ ngươi đã lâu như vậy, kết quả là ngươi sống hay chết cũng không có cho ta một câu trả lời. Lúc đó ta muốn chờ nhưng nghĩ lại cũng không cần nữa, bởi vì coi như ngươi trở về cũng vô dụng."

Nàng biết hấn nhất định sẽ rất tức giận, nhưng nàng không quan tâm.

"Nói như thế giữa chúng ta đều là sai lầm?" Hấn lạnh lùng chất vấn.

"Đúng vậy! Là sai lầm! Chúng ta khi đó đều như vậy, bởi vì tuổi trẻ ngông cuồng mà mắc sai lầm. Với ta ngươi cũng chính là sai lầm." Nàng cố tỏ ra lạnh lùng, mạnh mẽ đáp.

"Ta không hiểu ta có phạm sai lầm nào, trừ một chuyện, chính là để bản thân mình nhàn hạ ba năm. Thế nhưng ta cũng nhận đủ rồi." Ánh mắt của hấn lạnh như băng, không mang theo bất kỳ tình cảm nào mà nhìn chòng chọc nàng.

"Tránh xa ta ra! Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?" Nàng đề cao âm điệu, cắn giận hỏi.

Ba năm, cũng qua được ba năm rồi, hấn rốt cuộc còn muốn hành hạ nàng đến lúc nào?

Hấn đột nhiên nắm được cằm của nàng, lực đạo lớn cơ hồ muốn đem nàng bóp vỡ. Nàng cắn môi dưới nhịn được không kêu đau.

"Ta muốn nàng bồi thường cái gì ta đáng được có." Hấn lãnh khốc nói.

Tròng mắt xinh đẹp của nàng thoáng ra một tia bất an cùng sợ hãi, nhưng nhiều nhất là bi phẫn cùng tức giận.

"Ta có nợ ngươi cái gì sao?" Nàng cười lạnh một tiếng, "Ta không hiểu ta có nợ ngươi cái gì, lúc đó là ngươi không cần, bây giờ mới tới đòi ta bồi thường, có đạo lý đó sao?"

"Nàng cho là nói như vậy mà có thể tránh qua được trừng phạt dành cho nàng sao? Suy nghĩ nhiều quá, ta sẽ ở trên thân ngươi đòi về gấp bội." Khẩu khí hấn lạnh lẽo, giống như phát ra từ bóng tối, làm người ta nghe không nhịn được cảm thấy run rẩy.

"Ngươi không nói đạo lý!"

"Ta từ trước tới giờ chính là người như vậy, chẳng lẽ nàng còn không hiểu sao?"

Mặt của nàng tái xanh, lúc nàng muốn xoay người trốn bỏ lại bị hấn nhanh chóng hiểu ra âm mưu, nhanh hơn một bước bắt được tay của nàng.

"Muốn trốn khỏi ta một lần nữa? Lần này sẽ không được như nàng ước nguyện." Nhân lúc nàng không kịp phản ứng, hấn đã cúi đầu xuống hung hăng hôn môi của nàng.

"Không..."

Đây là một nụ hôn trừng phạt vô cùng sung mãn, mãnh liệt, bàn tay của hấn ấu yếm hai vú đầy đặn mê người của nàng, nàng cảm thấy lưỡi hấn nóng cùng cứng rắn thăm dò vào trong miệng của nàng, giống như hấn ôm hết thân thể nàng, bá đạo lại tham lam hút lấy nước miếng mê người của nàng.

Lý trí của nàng nhất thời hòa tan dưới ngọn lửa mãnh liệt của hấn, nàng toàn thân vô lực dựa vào người hấn, cảm nhận được hơi thở độc nhất của hấn.

"Xem ra trọng phụ của nàng không có dạy dỗ người thật tốt, đã ba năm mà nụ hôn của nàng vẫn gượng gạo như thế, một chút tiến bộ cũng không có." Cơ hồ lại chọc cho hấn vì nàng mà điên cuồng lần nữa, dục hỏa bên trong thân thể không cách nào có thể khống chế được.

Nụ cười lạnh cùng chế nhạo của hấn làm cả thân thể nàng đột nhiên cứng đờ.

"Ngươi... Quá đáng!" Nàng nghĩ cũng không nghĩ được, liền cho hấn một cái tát.

Tiếng vang từ bàn tay thanh thúy vang lên trong đêm yên tĩnh, càng làm cho người ta cảm thấy khó chịu. Mà sắc mặt của hấn cũng từ lạnh lùng vô cảm trở nên hung ác.

Hấn một tay bắt được cổ tay của nàng, lực đạo to lớn giống như muốn đem cổ tay của nàng phá hủy. Nàng vội vàng cắn môi dưới, mới có thể để mình không kêu lên tiếng đau.

"Nàng dám đánh ta?"

"Ta đương nhiên có thể đánh ngươi! Ta là người đã có trọng phụ, hành động vừa rồi ngươi đối với ta chính là vũ nhục nghiêm trọng tới trọng phụ của ta." Nàng liều chết muốn phản kháng, đột nhiên lại cảm thấy một trận choáng váng trong đầu.

"Trượng phu? Nàng cho rằng có thể dùng lí do này là có thể ngăn cản ta muốn làm gì với nàng sao? Nàng thực sự không có hiểu ta rồi."

Trong lòng nàng chợt nảy lên một nỗi sợ chưa từng có, nam nhân trước mặt nhìn nàng chăm chú cơ hồ phát lên lửa nóng, vậy mà gương mặt hắn tuyệt đối không có bất cứ một tia cảm xúc nào.

Nam nhân này thật đáng sợ! Nàng chợt phát hiện ra mình hoàn toàn không hiểu về hắn, ít nhất trong ba năm qua, hắn đã hoàn toàn thay đổi thành một Ứng Kiệt khác.

"Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?"

"Nếu như ta nói ta tới đây vì lời hứa năm đó, nàng tin sao?"

Đương nhiên không tin!

"Ta không còn là cô gái nhỏ năm ấy rồi!" Đáng chết! Y phục của nàng đâu?

Ứng Kiệt lập tức hiểu được suy nghĩ của nàng, hắn cũng không lo lắng, dù sao họ vẫn còn nhiều thời gian.

Nắm y phục của nàng, hắn lặng lẽ vươn tay đến trước mặt nàng, thanh âm trầm thấp vang vọng trong đêm đen, lộ ra một tia quý dị.

"Muốn y phục liền tự mình tới lấy!"

"Cái gì?" Nàng sững sờ.

Hắn lúc này giống như một con cọp già hiền lành, đang hấp dẫn con mồi vô tri, từng bước từng bước mà tiến vào phạm bẫy quý dị của hắn.

Cùng đùa với hổ, đây là hành vi ngu xuẩn nhất.

"Nếu không thì nàng cứ ở đó lạnh chết đi!" Hắn lãnh đạm lên tiếng như sự việc không hề liên quan tới mình, tùy ý nàng lựa chọn, hiển nhiên nàng sẽ phải tự mình thỏa hiệp.

Đáng hận chính là hắn chiếm được thế thượng phong rồi!

"Dù sao chúng ta cái gì cũng trải qua rồi, nàng còn xấu hổ cái gì?" Hắn cố ý kích động nàng.

"Ngươi..."

Nàng vừa giận lại vừa vội, trừng mắt nhìn nam nhân đáng giận này, nói hắn giống như ác ma thật không sai, nhìn qua ánh mắt hắn, hiển nhiên là không có ý tốt.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng nàng nổi lên những hình ảnh khiến thân thể không khỏi tự chủ trở nên nóng bức.

"Muốn lấy liền tự mình tới cầm, nếu không..." Ánh mắt hắn liếc về phía y phục trong tay, vẻ mặt tựa như rất chân thành nói, "Có lẽ không cho ngươi thấy quyết tâm của ta, ngươi sẽ không hiểu được, ta là người nói được sẽ làm được."

"Ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt của nàng đại biến, trong lòng bắt đầu lo lắng suy nghĩ, không biết là xú nam nhân này muốn làm gì?

Trả lời nàng lại là vẻ mặt thông thả cùng nụ cười đáng sợ của hắn, làm nàng có cảm tưởng mình giống như một chú mèo nhỏ bị người ta trêu chọc.

Nàng dưới tình thế cấp bách đành phải lại gần hắn hơn một chút, "Ngươi dám thì thử làm một lần đi!"

Nhưng mặc cho nàng uy hiếp cùng khiển trách cũng không có tác dụng gì. Bởi vì hắn nắm rõ trong lòng bàn tay rằng nàng sẽ không có dũng khí lại đây, cho nên hắn vẫn cầm y phục một cách hờ hững.

Hắn sẽ ăn hết nàng!

Trên mặt của hắn mang theo ý cười bôi bác, Bạch Nhị vừa thấy hắn trong nháy mắt xé rách yếm nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời mất đi huyết sắc.

"Ta không dám sao?" Hắn nhẹ nhàng nói, ánh mắt thủy chung không rời khỏi người nàng.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Nàng thất sắc hỏi.

Thấy yếm nhỏ bị xé làm đôi, Bạch Nhị chợt hiểu ý tứ của hắn, nếu như nàng không ngoan ngoãn nghe lời hắn, hắn tuyệt đối sẽ không trả lại y phục cho nàng.

Đây là ở bên ngoài, nàng không thể lỏa lồ được. . . .

Ngay lúc hắn cảm áo khoác trắng lên, Bạch Nhị cũng không nhịn được nữa mà lao về phía hắn để giành lại đồ.

"Đừng! Đó là y phục của ta, ngươi xé thì ta sẽ lấy gì để mặc?"

Nàng đưa ngón tay thon dài, nhỏ nhắn như ngọc ra giữ lấy cổ tay hắn, ánh mắt sáng như sao nhìn hắn chăm chăm, mặt sáng ngời, xinh đẹp như hoa sen mới nở nhưng không giấu được vẻ bất an cùng lo lắng trong lòng.

"Không được!" gương mặt nàng không còn chút huyết sắc mà nhìn chăm chăm hắn.

Nào ngờ hắn lại tiếp tục xé, mặc cho tay nàng nắm chặt cổ tay hắn hơn nữa cùng giọng điệu ủy khuất hướng hắn cầu xin.

"Đừng mà!" Mắt nàng ngấn nước, nghẹn ngào nói với hắn. Nước mắt thuận theo lay động mà rơi xuống, óng ánh như viên ngọc sáng trong đêm. "Ngươi rốt cuộc muốn gì, mau nói đi!"

Đáp lại nàng chỉ thấy hắn lạnh lùng cười một tiếng, "Nàng thỏa hiệp nhanh hơn so với tưởng tượng của ta đấy, ta vốn cho là còn có thể đùa giỡn nàng thêm một chút nữa."

Sự lạnh lùng của hắn làm sắc mặt nàng biến đổi, hồng diễm miệng nhỏ hồng nhuận mở thật lớn, ngược nhìn nam nhân trước mắt, "Ngươi một điểm cũng không thay đổi... Không đúng, là có thay đổi một chút, trở nên tàn khốc hơn, làm người ta chán ghét!"

"Ghét?" Hắn眯 hoặc nheo mắt, đột nhiên vươn tay nắm lấy mái tóc dài đen huyền của nàng, làm nàng nhún nhó la lên, không làm cách nào để ngăn mặt lên nhìn hắn.

"Buông ta ra!"

Nàng đỏ mặt muốn tránh né, Ứng Kiệt lại càng mạnh mẽ giữ lấy để nàng không có cơ hội trốn thoát.

"Nàng thực sự không nhớ gì trong ba năm qua sao?"

"Đáng tiếc, ta không hề nhớ gì cả." Nàng hung hăng phản bác hắn, cho dù là nói một đằng, nghĩ một nẻo nhưng nàng cũng không ngại nói dối hắn.

"Phải không?"

Hắn cúi đầu nhìn hai bầu ngực trắng nõn của nàng, cùng với nhũ hoa đỏ hồng như quả đào mật. Ánh mắt của hắn lại tiếp tục dời xuống bụng bằng phẳng của nàng cùng tam giác hoa của thiếu nữ.

Ánh mắt tà ác của hắn làm Bạch Nhị cả kinh. Không phải hắn lại muốn rồi chứ?

Nhưng nàng cũng thích ứng rất nhanh, bởi vì trước đây hắn cũng là một nam nhân mạnh mẽ như vậy. Khi ấy nàng đều phải cố gắng phối hợp với ham muốn mãnh liệt của hắn. Ba năm sau, chỉ không có mạnh hơn là tốt rồi, cũng đừng hi vọng ham muốn của hắn giảm đi một chút hay là chính hắn trở thành hòa thượng.

"Buông ta ra!"

Nàng bất chấp tất cả để tránh khỏi ánh mắt làm người khác xấu hổ của hắn.

Nhưng hắn lại không hề lay động, tựa như hành vi liều chết vùng vẫy của nữ nhân trước mắt này vô cùng ngốc nghếch và đáng buồn cười.

"Nàng cho là vùng vẫy nhỏ nhoi của ngươi có tác dụng với ta sao?"

"Ta cảnh cáo ngươi không được dùng bàn tay bẩn đó chạm vào một sợi lông măng của ta, nếu không ta sẽ không khách khí mà chống lại ngươi."

Nàng kiêu ngạo đối diện với uy hiếp của hắn, lại không nghĩ tới ngôn ngữ kích thích như vậy làm cho lòng của hắn cảm thấy tức tối.

Bất chợt, ngay lúc nàng không kịp phản ứng, hắn lại cúi đầu xuống hung hăng hôn lên đôi môi hồng ngọt ngào của nàng.

Bạch Nhị dường như sững sốt một lúc lâu, đầu óc chỉ cảm thấy một khoảng trống rỗng, đành mặc kệ cho lưỡi của hắn bá đạo cùng nồng nhiệt chiếm từng góc trong khoang miệng của nàng, dường như hắn có quyền lợi làm như vậy với nàng..

"Nàng quên rằng bàn tay dơ bẩn này của ta đã rất nhiều lần chạm vào sợi lông măng của ngươi sao?" Hắn lạnh lẽo nói với nàng.

"Không được, buông ta ra..."

Bạch Nhị xấu hổ đánh lên hắn, lại chỉ khiến hắn càng thêm dùng sức dày xéo đôi môi của nàng, không để cho nàng có cơ hội phản kháng.

Dưới tình thế cấp bách, Bạch Nhị cũng không nghĩ nhiều, lập tức cho hắn một cái bạt tai, cũng thừa dịp hắn chưa kịp tỉnh táo liền vùng khỏi tay hắn.

"Nàng dám đánh ta?" Tròng mắt hắn thoát lạnh lẽo.

"Là người ép ta..." Nàng không giấu được run rẩy trong lời nói, lòng bàn tay truyền tới lửa nóng làm nàng càng thêm bất an, sợ mình sẽ chọc giận nam nhân giống như ác ma trước mắt này.

Vốn tưởng hắn sẽ tức giận hét to giống như ngày xưa, nào ngờ hắn lại không có bất cứ phản ứng gì.

Có ý định phản ứng thế nhưng khóe miệng hắn cũng chỉ hơi mấp máy mà không phát ra thành tiếng.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, hắn lại khôi phục nguyên vẹn vẻ lạnh lùng hàng ngày, ngũ quan anh tuấn tựa như lần đầu nàng gặp hắn.

Hắn thực sự thay đổi! Cứ nhiên còn biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài gương mặt...

Trời ạ! Nàng thật không nhận ra hắn lại tốt tính như vậy, mặc cho nàng đánh cũng không tức giận. Ngược lại, nàng lại cảm thấy đây chính là bình yên trước cơn bão.

Quả nhiên là nàng đoán trúng, bởi khi trông mắt đen của hắn thoáng một tia sáng kì lạ thì nàng đã không còn trốn kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Đoạt Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

"Dừng..."

Thế nhưng không còn kịp rồi! Tay hắn đã nhanh chóng bắt được nàng, khi nàng ý thức được hắn muốn làm gì thì hắn đã nắm chặt hai bàn tay của nàng, vừa giữ chặt vừa trói ngược lên thân cây lõi ra ở phía trên.

Thân thể yếu đuối xinh đẹp với hai bàn tay bị trói không ngừng vùng vẫy dưới ánh trăng càng thêm hấp dẫn, làm lửa nóng tiềm ẩn trong cơ thể Ứng Kiệt bùng cháy lên mạnh mẽ.

Bạch Nhị không biết rằng sự phản kháng của nàng lại càng kích thích thêm ước muốn chinh phục trong thân thể hắn. Lúc này hắn đã bị ham muốn tình dục làm mất đi lý trí, trong đầu chỉ còn ước muốn chiếm hữu thân thể ngọt ngào lại ấm áp của nàng nên hắn lập tức nắm lấy hai bầu sữa trắng nõn của nàng.

"Mau buông ta ra..." Nàng run rẩy nói, cảm giác giống như là cá nằm trên thớt, mà người đàn ông này lại là mãnh thú muốn nuốt sống nàng.

Lưỡi của hắn rời khỏi môi của Bạch Nhị liền đi xuống, hôn lên nhũ hoa, sau đó lại tới khu vực cực kỳ tư ẩn của thiếu nữ.

"Không được!" Bạch Nhị không thể động đây, chỉ có thể tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, cảm thấy nhục nhã vô cùng, chỉ có thể cắn răng ngăn mình phát ra tiếng động.

Ứng Kiệt phớt lờ nàng, tự ý liếm nơi trọng yếu của thiếu nữ, làm nàng không ngừng run rẩy, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng như cũ.

Khi đầu lưỡi hắn dò vào trong hang động ẩm ướt của nàng, Bạch Nhị cảm thấy lòng kiều ngạo và tự ái của mình bị phá hủy, từng giọt nước mắt lạnh lẽo chảy ra, nhất là khi nàng hiểu trong lòng mình không thật sự muốn hắn dừng lại, bởi vì nàng tham lam ham muốn thân thể của hắn, trong lòng lại càng xem thường mình.

Bây giờ hắn không còn là một Ứng Kiệt bình thường nữa, hắn chỉ là một nam nhân bị câu dẫn bởi thân thể ngọt ngào của mỹ nhân.

"Dừng mà..."

"Sao vậy? Xấu hổ sao?" Hắn không khách khí lấy bàn tay to lớn của mình bao bọc ngực trắng như tuyết của nàng, lại dùng ngón tay kéo nhũ hoa nhỏ nhạy cảm của nàng mà chơi đùa.

Bạch Nhị nhanh chóng cảm thấy một dòng điện khoái cảm chạy qua toàn thân nàng, nàng cắn chặt môi dưới, cố gắng không cho mình phát ra bất kỳ âm thanh gì.

"Còn chưa chịu khuất phục sao? Ta sẽ làm nàng ngoan ngoãn nhận ra rằng nàng không thể cự tuyệt ta."

"Không được..." Hắn thật quá đáng. Nàng nhắm mắt lại, để mặc hai hàng nước mắt chảy xuống. Cảm giác mình đang khuất phục một cách yếu đuối làm nàng càng thêm khó chịu.

Ánh mắt của hắn không rời khỏi thân hình lửa thể này, nhất thời huyết mạch toàn thân căng phồng, hắn nín thở nhìn thân thể yếu đuối người của

nàng hiện ra dưới ánh trăng.

Làn da trắng nõn vì ngượng ngùng mà nhuộm màu hồng nhuận, ngực cương cứng bị gió đêm thổi qua làm run rẩy, nhũ hoa màu hồng phấn cũng bị hắt đốt nóng mà trở nên cứng rắn ngoài ý muốn.

"Buông ta ra... Van xin người... .. Thật là đau... Không muốn..."

Nàng muốn vùng vẫy, nhưng mà hai tay hắt đã lại trượt xuống bộ ngực sữa của nàng, dung sức bóp lấy, lôi kéo nhũ hoa nho nhỏ, bàn tay thô ráp của hắt ma sát làn da trắng mịn của nàng, làm cho nàng cảm thấy dần dần lạc đi trong vuốt ve của hắt.

"Ta sẽ không tha cho nàng, ta muốn nàng cũng mau chóng ham muốn ta đến phát điên." Hắt như đã thú đói khát liếm láp khu vực giữa hai chân nàng, mê luyện mùi hương dịch mật ngọt ngào chỉ có trên người nàng, gần giống như đang thưởng thức mỹ vị trên trần gian.

"A... A... Không được... Van cầu người..." Nàng không ý thức được mà phát ra tiếng rên rỉ mất hồn, thân thể của nàng tựa như bị lửa thiêu đốt, chỉ cần mỗi lần hắt đụng chạm đều như vậy. Hình dáng nàng rên rỉ khó chịu trong mắt hắt giống như một cảnh tượng dụng người, làm nổi lên sự cuồng nhiệt của hắt.

"Muốn sao? Đừng gấp, hôm nay ta sẽ thỏa mãn nàng thật tốt."

Nụ hôn của hắt như mưa trút lên từng tấc da tấc thịt của nàng, dường như muốn lưu lại ấn ký trên thân hình trắng tuyết mê hồn của nàng.

"Ừng, đừng đối với ta như vậy... Cầu xin người..." Nàng thống khổ cầu xin, muốn hắt thả nàng, nếu không nàng sẽ chết trong lòng hắt mất.

Sự thành thạo mê người của hắt dễ dàng khiến cho ham muốn tình dục nguyên thủy trong lòng Bạch Nhị bùng lên.

"Nàng là của ta! Luôn là của ta! Không ai có thể cướp đi!" Lời nói của hắt chứa đựng sự độc tài ngang ngược lại tràn đầy tính chiếm hữu, như muốn tuyên bố nàng chỉ thuộc về một mình hắt.

"Người không thể ngang ngược như vậy... Thật quá đáng mà... A... Người..." Nàng mới nói được một nửa liền hít vào một hơi thật sâu. Bởi môi của hắt đang bình thân di chuyển đến bụng của nàng, đầu lưỡi treu đùa quanh rốn khiến thân thể của nàng lập tức sinh ra một trận run rẩy mãnh liệt.

"Ta cứ thích quá đáng như vậy thì làm sao? Không ai có thể ngăn cản ta muốn nàng."

Lời nói của hắt làm cho tình ý của nàng dâng lên như thủy triều, dần dần lấp đầy trong lòng nàng, khiến nàng càng thêm chìm sâu trong biển dục vọng mà hắt đem đến.

"A! Ừng! Đừng như vậy..." Nàng thẹn thùng đáng yêu muốn ngăn cản hắt quỳ gối trước mặt nàng.

Hắt không hề để ý tới lời nàng nói, chỉ đem chân phải của nàng đặt lên bả vai, khiến cho chỗ kín của nàng không tài nào tránh được ánh mắt lửa nóng khát vọng của hắt.

"Ngại ngần cái gì, bản thân nàng đã muốn ẩm ướt." Hắt phát hiện ra bụng dưới của mình không ngừng nóng lên, khiến hắt rất cứng còng càng thêm sung lớn.

Nàng càng thêm thẹn thùng đáng yêu, bởi hắt vuốt ve khiến nàng càng thêm ẩm ướt, chỗ kín chậm rãi chảy ra ái dịch ngọt ngào, thấm ướt đùi trắng nõn của nàng...

"Đừng! Buông ta ra! Thật mất thể diện mà!" Nàng e lệ muốn đem hai đùi khép lại, cảm thấy mình càng lúc càng trở nên dâm dăng...

Tay của hắt lại dùng lực đem hai chân của nàng mở ra, nhân lúc nàng không kịp phản kháng, môi của hắt đã bá đạo chiếm nơi tư mật của nàng, thô bạo lại cuồng dã mà hút lấy ái dịch ngọt ngào của nàng...

"Ừng... A... Không được... Ừng..." Nàng mắt không chế gọi lên tên của hắt, toàn thân không tự chủ được giống như đóa hoa hé mở, vô lực phản kháng công kích mãnh liệt của hắt mà chảy ra nhiều mật hơn...

"Cho ta... Van cầu người..."

"Không nên gấp! Sẽ còn thoải mái hơn." Hắt dùng bàn tay xoa nhẹ nơi tư mật của nàng, cảm thấy nàng đã động tình mở rộng cánh hoa, ngón tay của hắt xâm nhập vào nơi ẩm ướt của nàng, bắt đầu cử động ngón tay bên trong cơ thể. Khoái cảm làm nàng không nhịn được ngậm kêu thành tiếng, bởi vì hai bàn tay bị trói, cho nên cả người nàng chỉ có thể hướng về phía hắt, hai đùi cũng vô lực run rẩy, ngón tay hắt đi vào bên trong hoa huệ âm áp của nàng, mãi cho đến nàng đạt tới cao trào...

"Muốn chứ?" Ừng Kiệt cuồng vọng cười to "Nói! Ta liền thỏa mãn người."

Lúc này nàng đã mất đi ý trí, liền muốn lên tiếng cầu xin hắt, nhưng trong khoảnh khắc, lại nhớ tới lời nói dâm dăng của mình, lập tức khôi phục một chút lý trí, cắn chặt răng, có chết cũng không nói ra một tiếng.

"Rất buồn bực! Tốt lắm!" Ừng Kiệt cười lạnh, đưa tay vuốt nhẹ nhũ hoa nho nhỏ của nàng, sau đó lập tức thu tay lại.

Thân thể của nàng đột nhiên chấn động, nhạy cảm khiến cho cơ thể không chịu được kích thích, liền càng thêm khát vọng, cơ thể run rẩy càng thêm nhiều hơn.

Thân thể của nàng cuối cùng vẫn phản bội nàng..

"Ừng... Mau chút muốn ta..." Lửa nóng trong cơ thể nàng bởi vì khát vọng hân mà cảm thấy đau đớn, nhưng nàng biết trong lòng của nàng cũng là khát vọng hân, muốn hân.

Ừng Kiệt đột nhiên rời khỏi thân thể của Bạch Nhị, khiến nàng cảm thấy một cơn rét buốt truyền đến cơ thể, nàng nghi hoặc mở mắt ra nhìn hân.

"Ừng?"

"Ta muốn ngươi dùng miệng nhỏ của ngươi..." Ừng Kiệt chạm nhẹ lên môi Bạch Nhị. "Vuốt ve chỗ đó của ta, ta liền không chỉ cho ngươi mà còn thỏa mãn ngươi thật tốt."

"Ta không cần!" Bạch Nhị ngượng ngùng cự tuyệt.

Bạch Nhị không nguyện ý, nhưng hai bàn tay của Ừng Kiệt không ngừng vuốt ve trên thân thể nàng, khiến lòng nàng chợt có một cổ xúc động, muốn nhìn nam nhân trước mắt vì nàng điên cuồng.

Bạch Nhị không nói một lời, chỉ là đỏ mặt, chấp nhận làm theo ý hân.

Nàng mở miệng nhỏ, đưa lưỡi ra liếm kia vật nóng dọa người kia, cảm thấy Ừng Kiệt chợt run rẩy như bị điện giật, nàng hài lòng tiếp tục dúi xuống.

Nàng hôn nhẹ lấy nó, có lúc thì đưa lưỡi nhỏ ra liếm, sau đó ngậm lấy vật khổng lồ giống như đang ngậm kẹo hồ lô.

Mặc dù trước kia đã xảy ra quan hệ, nhưng họ chưa từng làm chuyện này, vì vậy thuần khiết cùng nhiệt tình này của nàng nhanh chóng làm hân điên cuồng.

Ừng Kiệt không chịu nổi trêu đùa của Bạch Nhị nữa, hân dùng hai tay ôm lấy hông nhỏ của nàng, lập tức tách ra bấp đôi của nàng, để hai chân của nàng có thể cuốn lấy hông của hân, dùng vật đang ngày càng sưng lớn kia ma sát nơi tư mật của nàng.

Nàng mặc dù không hiểu, nhưng lại lập tức đem chân cuốn lấy hông của hân, bắt chợt kêu lên. Bởi hân chợt dùng lực một động thân, thật sâu tiến vào nàng thân thể ướt chặt của nàng..

Hân đã nhấn nạy thật lâu, ở nơi ướt đầm ướt hân bên trong thân thể của nàng điên cuồng đâm vào, hân đem đến cho nàng khoái cảm trước nay chưa từng có, làm nàng chỉ có thể vô lực giữ chặt dây trói, thân thể yếu đuối khi bị hân xông vào cũng rung động theo.

"Ừng! Ta chịu không được... Buông tha ta đi..." Nàng hưng phấn rên rỉ, nhưng hân lại không hề buông tha cho nàng, hân còn chưa có muốn nàng đủ.

Nàng đã không còn lực để nói, chỉ có thể xụi lơ muốn hân làm gì thì làm.

Khi hân nhìn thấy vẻ mặt rên rỉ thờ dốt của nàng, hân nhất thời lại mất đi khống chế, vội vàng ôm lấy người của nàng tăng thêm tốc độ, sau đó thân thể của hân rung động mãnh liệt, dùng sức chống đỡ nàng, rồi mạnh mẽ bắn vào trong thân thể của nàng. Thời điểm hân bắn ra, nàng cũng đồng thời đạt tới một cao trào khác...

Hân buông xuống hai đùi của nàng, cũng tháo ra thất lưng trên tay của nàng. Nàng vô lực xụi lơ ở trong lòng hân, hân chặt chẽ ôm thân thể yếu đuối của nàng, không rời khỏi trong huyết động.

Hân đem áo choàng của mình bao vây hai người, mà nàng thì giống như chú mèo nhỏ thỏa mãn dựa vào hân, vừa mới kích tình cuồng liệt như vậy làm nàng cảm thấy bắt đầu buồn ngủ, dần dần không kháng cự được mà nhắm mắt lại.

"Nàng học võ công từ lúc nào?"

Nàng buồn ngủ nồng nồng trả lời hân, "Kể từ khi ngươi không nói lời nào mà rời đi, ta liền bắt đầu học công phu..."

"Vì sao?"

"Đợi tới khi ngươi xuất hiện sẽ giết ngươi." Nếu như nàng không đang mệt mỏi, thì sẽ không ngoan ngoãn bày tỏ nguyên nhân như vậy.

Để có thể giữ lại nàng, xem ra hân chỉ có thể làm như vậy.

Vận nội lực trong lòng bàn tay, một chương của hân rơi vào đầu Bạch Nhị.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Nàng hoảng hốt muốn phản kháng, lại không ngăn cản được cường lực của hân.

Chớp mắt, nàng chỉ cảm thấy chân khí bên trong thân thể mình không ngừng biến mất, giống như hân đang gọi lại quá khứ của nàng, nàng càng phản kháng, chân khí biến mất càng nhanh.

"A..."

Khi nàng thấy cơ thể không còn khí lực, thân thể mềm nhũn, cả người giống như đoá hoa yêu kiều rơi vào trong vòng tay của hắn.

Trong lúc hoảng hoảng hốt hốt, nàng tựa hồ trở lại ba năm trước đây, nhìn thấy một nam nhân bá đạo công khai muốn uy hiếp cô gái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Đoạt Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Ta muốn nàng!"

Bạch Nhị thờ dốc vì kinh ngạc, ngay thời điểm nàng chưa kịp phản ứng, Ứng Kiệt đã nhanh chóng ôm lấy vòng eo thon thả của nàng, mạnh mẽ ôm chặt lấy thân thể yêu kiều của nàng để cho nàng thân mật dựa vào thân thể cường tráng của hắn.

"Người... Nói cái gì?" Nàng hết sức kinh ngạc.

"Ta nói, ta muốn nàng!"

Trừ bỏ ánh mắt đang trừng lớn nhìn đối phương, bốn phía chỉ còn vọng lại tiếng thờ dốc của hai người.

Ứng Kiệt nhìn kĩ sóng mắt đang lay động của nàng, từ trên người nàng tản ra một hương thơm hoa nhài dịu dịu, tựa như quanh quẩn bên hắn khiến lòng hắn cảm thấy thoải mái hơn, lửa giận chợt biến thành kích thích tình trí mạng.

Đôi mắt long lanh của nàng chăm chú nhìn hắn.

Mặc dù đáy mắt nàng đầy tràn lửa giận tựa như một đoá hoa hồng thuần khiết bị ánh sáng màu bạc bao vây nhưng lại phát tán ra cảm giác dụ người cực độ.

Trong chốc lát, hắn cảm thấy yếu hèn như bị siết chặt lại, máu ở trong cơ thể nóng bùng lên.

"Là do bản thân nàng, không thể oán ta được." Hắn nói khẽ bên tai nàng, giống như là mê hoặc, thôi miên làm cơ thể nàng không tự chủ được rét run.

"Người..."

Trong lúc nàng còn đang nghĩ xem hắn làm gì thì cả người đã bị hắn cứng rắn ôm lấy, giống như tuyên bố quyền sở hữu mà nàng căn bản không thể ngăn cản được hắn.

"Buông ta ra, người rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Hắn đặt nàng lên giường, vào lúc nàng chuẩn bị chạy, hắn lại nhanh hơn mà đè nàng xuống, không để ý tới nàng sẽ hét to hơn, hắn dùng lực giữ chặt lấy nàng, ôm nàng chặt hơn không cho nàng di chuyển.

Hắn không hề báo trước mà hôn lên môi nàng thật sâu.

Bạch Nhị đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó mới phục hồi thần trí, muốn kháng cự hắn nhưng mà hắn vẫn cố chấp hôn nàng, sau đó nàng dần dần hòa tan dưới đôi môi hắn, vô lực phản kháng nụ hôn của hắn.

Bàn tay Ứng Kiệt không tiếp tục chờ đợi mà trực tiếp kéo áo nàng xuống, lộ ra làn da trắng nõn của nàng.

Ánh mắt của hắn tham lam dò xét thân thể trắng nõn kiều diễm của nàng, cảm thấy toàn thân dâng lên một trận cuồng nhiệt trước nay chưa từng có.

Hành tẩu giang hồ nhiều năm, hắn không phải không làm chuyện này với nữ nhân, nhưng chưa từng có nữ nhân nào có thể dâng lên khát vọng trong mắt hắn, hắn chỉ là muốn phát tiết như sinh lý bình thường, còn có chinh phục dục vọng...

Nhưng tiểu mỹ nhân không phục trước mắt này lại làm cho nội tâm của hắn không tự chủ được dâng lên khát vọng muốn chinh phục, chiếm hữu.

Ánh sáng trong suốt từ bên ngoài rơi lên toàn thân trắng như tuyết của Bạch Nhị, cái yếm màu trắng bao vây song phong hoàn mỹ của nàng, làn da trong suốt mềm mại, chân ngọc vô cùng thon dài, vòng eo nhỏ thon thả...

Hắn không kìm hãm được mà vươn tay, thông thả thăm dò pho tượng nữ thần nõn nà mê người trước mắt, thật làm người ta khát vọng a!

Khát vọng lộ liễu đối với nàng trong mắt hấn làm thân thể nàng run nhẹ. Trời ạ! Sớm biết như vậy thì nàng đã chạy trốn đi.

"Không cần!"

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, không có cách nào ngăn cản bàn tay to lớn của hấn thô lỗ cời bỏ y phục của nàng. Trong nháy mắt, hai bầu tuyết non của nàng liền phơi bày ra trước mặt hấn.

Nụ hoa hồng phấn của nàng như run lên trong gió, mạnh mẽ hấp dẫn ý muốn hảo hảo vuốt ve nàng của hấn.

Con ngươi màu đen của hấn nhanh chóng dấy lên một ngọn lửa nóng bỏng.

"Người đứng là bảo bối."

Tay hấn nhẹ nhàng xoa nắn hai bầu vú của nàng, đồng thời dùng ngón tay trêu đùa điểm nhỏ mê người kia, khiến toàn thân nàng ngày một nóng, cơ hồ không cách nào di chuyển.

"A! Không được!"

Nàng không nhịn được thất thanh kêu lên, bởi vì hấn đang cúi đầu xuống mút lấy nhũ hoa của nàng thật sâu, khiến nàng không tự chủ được mà rung động.

Nhũ hoa hồng phấn dụ người đứng thẳng lên trước mặt khiến dục vọng của Ứng Kiệt dâng trào, cầm lấy hai bầu tuyết trắng, từ từ xoa nắn.

"A... Không được... Không thể như vậy..."

Chống cự không hiệu quả của nàng làm nam nhân ở trước mặt càng thêm hưng phấn, bắt đầu bóp lấy hai nhũ hoa nho nhỏ.

Hấn không ngừng vuốt ve, mút lấy nhũ hoa của thiếu nữ như đã thú bị bỏ đói, say sưa liếm lên hai bầu tuyết trắng ngọt ngào của nàng.

"Không cần!"

Nàng thút thít phát ra tiếng rên rỉ mê say làm cho hấn càng thêm hưng phấn.

Bạch Nhị muốn đưa tay đẩy nam nhân [strike][/] đang đè lên người nàng ra, nàng không muốn để mặc hấn vũ nhục nàng nữa. Vừa nghĩ, nàng liền không ngừng đánh hấn, nhưng lại bị hấn bắt được hai tay.

"Lực đạo yếu ớt này của căn bản không có tác dụng với ta, không cần phí công sức làm gì."

"Buông ta ra!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nào ngờ hấn lại kéo nhẹ tóc trên đầu của nàng làm nàng không tự chủ được mà hướng tới hấn, đôi môi của hấn không khách khí hôn lên môi nàng.

Ngay lúc đó, đầu lưỡi của hấn lườn vào, mạnh mẽ quấn lấy lưỡi của nàng, ép nàng không thể kháng cự hấn mà né tránh trò chơi. Tuy nhiên, nam nhân này cũng rất hưng phấn với việc nàng kháng cự, không có dấu hiệu dừng lại nụ hôn.

Không ngờ được Bạch Nhị lại cắn vào môi hấn, khiến hấn đau đớn rời khỏi nàng.

"Người dám cắn ta? !" Giọng điệu của hấn lạnh lẽo, làm người ta không tự chủ được mà lạnh sống lưng.

Nàng từ nhỏ đến lớn luôn được cha mẹ bảo hộ, nào có bị đối xử thô lỗ như bây giờ, thể lực cũng kém xa với nam nhân này, nhưng mà cũng không có nghĩa là nàng chịu thua.

"Đúng vậy! Ta muốn cắn ngươi, vậy thì làm sao chứ?" Nàng khiêu khích nói.

Ánh mắt của hấn lấp lánh ngọn lửa giết người.

Nếu như ánh mắt có thể sát nhân, chỉ sợ Bạch Nhị sớm bị hấn thiêu đốt mất rồi.

Thế nhưng trước mắt nàng lại là một thân thiếu nữ yếu đuối trắng nõn, dấy lên nhiều hơn dục vọng cùng đối khát.

"Người biết ta hấn biết ta có thể giết người trong nháy mắt." Hấn không chớp mắt nói.

Hấn lạnh lùng nhìn đôi môi hồng điểm, mềm mại của nàng động vết máu, dùng mu bàn tay lau đi.

"Vậy thì thế nào, ăn hiếp một cô gái yếu đuối trời gà không chặt sao, ngươi không xứng là anh hùng hảo hán."

"Tiểu oa nhi* [strike]< nguyên văn: Hảo cái linh răng lỵ răng tiểu oa nhi nhi>[/strike], đừng để ta bắt được, nếu không ta nhất định sẽ hung hăng trừng

phạt cái miệng nhỏ nhắn của người."

Thừa cơ, nàng lại dùng lực đẩy, lần này có đẩy hẳn ra, lại xoay người trốn được nhưng chưa được vài bước đường liền bị hắn lần bắt được.

"Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!

Hơi thở từ miệng hắn phả ra có cảm giác hung phần giống như khi báo đen bắt được con thỏ nhỏ thơm ngon.

"Thả ta ra!" Nàng vừa cắn vừa đá hắn.

"Vốn muốn dịu dàng với nàng một chút, nhưng nàng liều chết phản kháng, ép ta không thể không đẩy nhanh tốc độ".

"Người muốn làm cái gì?....Đừng..."

Ứng Kiệt dùng ngón tay xác định miệng cánh hoa của Bạch Nhị đã ẩm ướt, dùng đầu ngón tay mở cánh hoa ra, thất lưng lập tức dùng sức tiến vào.

Tại lúc đầu ngọn lửa thật sâu tiến vào, Bạch Nhị vốn muốn mắng chửi, nhưng môi lập tức run rẩy.

"A..."

Nàng không ngăn cản được sự tiến vào mạnh mẽ của hắn, cảm giác không tốt, trong miệng không nhịn được bật ra tiếng đau đớn, nàng cảm thấy như hắn đang dùng một cây gỗ nóng rực cứng rắn muốn xuyên thủng thân thể nàng.

"Đau quá..." Nàng bật tiếng đau đớn, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đầy nước mắt cùng oán hận.

"Chịu đựng một chút"

Ứng Kiệt bắt đầu dút sâu vào phần lửa nóng cứng rắn ở trong cơ thể mềm mại của nàng, thân thể cao lớn khỏe mạnh đè chặt thân thể xinh xắn nhỏ nhắn trần truồng của nàng dưới thân, hai bàn tay ngao du trên làn da mềm mại của nàng, hai người chặt chẽ kết hợp với nhau, làm nàng không tự chủ được rên rỉ phát ra âm thanh khô sở đan xen khoái cảm không thể cưỡng lại được.

"Được... đau quá... người... ta hận người"

Nàng cào ra mười dấu vết rướm máu trên lưng hắn, nhưng hắn không quan tâm, vết thương nhỏ này không thể so sánh với đau đớn muốn có nàng ở trong cơ thể.

"Ta hiểu, ta biết rất rõ, nàng cứ việc hận ta..."

Hắn lên tiếng, âm thanh dịu dàng, khàn khàn, mà nàng cũng từ trong đau đớn cảm nhận được sự ngọt ngào, một luồng tê dại và khoái cảm như dòng điện nhanh chóng chuyển đến khắp tứ chi của nàng.

Nàng không biết, dục vọng nguyên thủy trong người nàng đã bị hắn triệt để dụ dỗ ra, chuyển thành vô tận khoái cảm và những va chạm kịch liệt, làm nàng cảm thấy như đã đánh mất chính mình.

"Ừm... không... Ừ... A... đây là..." nàng không ý thức được mình đang phát ra âm thanh rên rỉ.

Hắn không ngừng mút môi nàng, tham lam mút lấy mật ngọt y như hương lan ngọt ngào thơm ngát từ trong miệng nàng, động tác rút ra rồi lại đẩy vào phía dưới liên tục không ngừng.

Hai bàn tay Ứng Kiệt dùng sức xoa nắn cái mông xinh đẹp của Bạch Nhị, nâng thất lưng của nàng lên cao.

Bạch Nhị như đang đợi giây phút này, nhiệt tình phối hợp với sự co rút mãnh liệt của hắn.

"A... trời ạ... ừ... Ừm..."

Nàng phát hiện ra mình càng ngày càng chìm đắm trong sự mãnh liệt của hắn, hai tay hắn chặt chẽ giữ nàng, đặt hai tay nàng lên đỉnh đầu, làm nàng chỉ có thể đu đưa cơ thể, thờ dốt, khi hắn cuồng liệt va chạm.

"Không! Đừng mà... Rời khỏi ta..."

Nàng vùng vẫy phản kháng, khi hắn mãnh liệt rút ra đâm vào bên trong cơ thể nàng, nàng đón nhận một cảm giác chưa từng có, khoái cảm nhấn chìm nàng, âm thanh chuyển thành những tiếng rên rỉ kiêu mị.

Không biết trải qua bao nhiêu lần cao trào, Bạch Nhị vô lực xụi lơ, mặc cho hắn sắp xếp, tay nàng chỉ có thể ôm chặt hắn.

Hắn rong ruổi trên cơ thể nàng tạo ra những cảm giác mất hồn thoải mái, nàng há miệng cắn vai hắn, để lại trên vai hắn một vết răng.

Khiến tâm hắn hốt hoảng, không nhịn được phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó run rẩy, rót toàn bộ lửa nóng của mình rót vào cơ thể nàng.

Cả người hấn co lại, ôm nàng không thả, ngửi hương tóc nàng, nghỉ giữa đoạn lấy hơi giống như hấn vừa chạy cự ly dài.

Nàng vô lực vùng vẫy, nhưng thân thể nàng bị hấn ôm chặt lấy, di chuyển không được, nàng chỉ có thể nằm im trong lòng hấn hơi cựa quậy như bướm bướm trên mảnh lụa.

Hồi ức và sự xấu hổ chậm rãi quay trở lại đầu óc nàng.

“Người đã hủy hoại ta!” Nàng oán hận nói, trong lòng đau đớn, nước mắt như chuỗi hạt trên châu thi nhau rót xuống, rơi vào trong ngực hấn, khiến làn da hấn đau rát.

Nhưng hấn không có lên tiếng, chỉ ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng.

“Lần này người hài lòng chưa?” Nàng ngậm lấy uất ức và nhục nhã, khuôn mặt đầy lệ nhìn hấn.

Nàng hận nam nhân trước mặt, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng tâm như ác ma, tên nam nhân chết tiệt, hấn vì nhất thời phát hỏa không nhận được liền hủy đi sự trong sạch của nàng, nàng càng hận chính mình không có toàn tâm toàn ý phản kháng, đã bị ma lực của hấn hấp dẫn.

“Thả ta đi...”

Nàng không biết phải làm gì liền khóc thút thít, giống tiểu cô nương đang chịu uất ức, nàng muốn về với phụ thân của nàng, đối mặt với hấn chỉ càng khiến nàng xấu hổ.

Nàng muốn về nhà!

“Không! Ta sẽ không thả nàng đi”

“Vì sao?”

Hấn im lặng ngắm nhìn nàng, nàng là cô gái ngây thơ, xinh đẹp nhất mà hấn từng gặp, làm cho hấn có một loại dục vọng mãnh liệt muốn chiếm hữu lấy nàng, khiến hấn buông tay không được.

“Vì sao?” Nàng la lớn

“Không vì cái gì cả” Nói xong hấn cúi đầu xuống không đợi nàng cất tiếng, đã hôn nàng thật sâu.

Đây là lần đầu tiên, sản sinh ra dục vọng chiếm hữu điên cuồng như vậy với một nữ nhân.

Bạch Nhị mở hé mắt, phát hiện Ứng Kiệt ngồi bên giường im lặng nhìn nàng, trên khuôn mặt là vẻ mắt mát, làm đau lòng người.

Nàng nhớ lại chuyện trước khi bất tỉnh, hiểu được võ công của mình đã bị phế.

Nam nhân vô tình, tàn nhẫn, vì giữ lại nàng mà phế bỏ võ công của nàng! Nàng không còn đường lựa chọn, nhắm chặt hai mắt, nhưng không thể nào lạnh lẽo vô tình với hấn, giống như hấn đối với nàng vậy.

“Uống thuốc”

Nàng ngoan ngoãn mở mắt ra, nhu thuận uống hết bát thuốc mà hấn mang đến, rất khó uống, nhưng không thể so sánh được với khổ sở trong lòng nàng.

Hấn dịu dàng lau nước thuốc bên khóe miệng nàng, sau đó lạnh lùng nói “Ta phải làm như thế, nếu không nàng sẽ rời khỏi ta”

Nàng nằm xuống cự tuyệt trả lời tất cả những gì hấn nói.

Về lạnh lùng của nàng, khiến hấn phát cuồng.

“Không cho phép nàng đối với ta như vậy! Không cho phép! Là nàng phản bội ta, nàng nên cảm thấy ăn năn và hối lỗi, không phải là kiểu không biết xấu hổ này” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta vốn không biết xấu hổ!”

“Không! Nàng có tội, nàng đã phản bội tình yêu của chúng ta”

“Có sao?” Nàng trả lời máy móc giống như du hồn

“Có! Vì sao nàng không chờ ta? Mới ba tháng ngắn ngủi nàng đã thay lòng, con người cũ của nàng giống như là biến mất khỏi thế gian này, lúc tìm được nàng, nàng đã là Thiếu phu nhân của Kim tiền trang!” Hấn cầm cổ tay nàng, ánh mắt u ám “Cho ta biết!”

Nàng muốn trốn tránh câu hỏi của hấn, lại bị hấn nắm lấy cằm, ép nàng đối mặt với hấn.

“Đừng ép ta! Ta không muốn quay lại quá khứ, quá khứ đã qua hãy để nó trôi qua, ta không muốn nói thêm nữa...”

Hắn thỉnh thoảng cúi đầu xuống che lại môi nàng, không để ý tới sự phản kháng của nàng, tham lam dành lấy thứ thuộc về nàng.

Ba năm qua, mỗi ngày mỗi đêm không ngừng hành hạ hắn, hắn ngạc nhiên phát hiện mỗi ngày thù hận của hắn dành cho nàng càng tăng thêm, tất cả đều đến từ việc không chiếm được nàng.

“Thả ta ra, ta là người đã có trượng phu...”

“Nàng đừng lừa dối ta, ta sớm biết nàng và hắn, kẻ được gọi là trượng phu kia, chỉ biết kiếm tiền không thỏa mãn nổi nàng, đương nhiên ngoài đời ai cũng biết nàng và hắn ân ái ái, nhưng sao lừa dối nổi ta”

“Ngươi điều tra ta?”

Nàng vừa nói liền biết mình hỏi thừa, hắn đương nhiên sẽ điều tra đối thủ của mình rành mạch rõ ràng, nếu không thì sao có được cục diện thuận lợi như ngày hôm nay.

“Ta chỉ rất hiếu kỳ, nhìn bề ngoài của nàng là người trong sạch, cao quý, thế nhưng trong xương cốt lại là nữ nhân hạ tiện, chịu không nổi cô đơn, ta mới rời khỏi nàng chưa được bao lâu, nàng đã thay lòng đổi dạ, ôm chặt nam nhân khác, kết quả là ông trời có mắt, để nàng gả cho một kẻ nam nhân không phải là nam nhân! Thế nào, ba năm qua không có nam nhân đến thỏa mãn nàng, rất cô đơn khó chịu phải không?” Ánh mắt hắn hung ác nhìn nàng.

“Không liên quan đến ngươi” Nàng lạnh lùng trả lời hắn.

“Nhưng mà, ta có chỗ không hiểu, nàng và hắn vì sao có thể bày ra bộ dạng không biết xấu hổ này sống qua ngày? Nàng không cảm thấy hổ thẹn sao?”

Nàng không có trả lời hắn, nhưng khuôn mặt không chút màu máu, tùy thời quay lại quá khứ.

Ánh mắt hắn trở nên hung ác, hai bàn tay nắm chặt lấy vai nàng “Nói! Ta còn không thỏa mãn được nàng sao? Lúc ta bị thương trở về, nàng không có chờ ta, đã gả cho người khác làm Thiếu phu nhân!”

“Ngươi bảo ta chờ ngươi, vì sao còn bảo cho cha mẹ ta đến đón ta về? Ngươi biết rõ nếu ta trở về nhà liền không thể tự làm chủ, ngươi lúc đó quyết định tương lai thay ta, sao ngươi không nghĩ đến sẽ có kết cục như ngày hôm nay?”

“Bởi vì ta tin tưởng nàng yêu ta”

Hắn dùng sức lắc thân thể mềm yếu của nàng, làm nàng chỉ cảm thấy như thân thể của mình sắp bị hắn lắc đến tan ra.

“Đúng vậy, thời điểm đó ta xác định ta yêu ngươi, nhưng ngươi không nghĩ đến cảm nhận của ta, chỉ vì ngươi tự cho mình là đúng, ngươi khí khái anh hùng hảo hán, lúc ngươi bỏ lại mình ta đi quyết đấu với người khác, ngươi có từng nghĩ, nếu ngươi chết ta phải làm thế nào? Ngươi không thể trách ta vì ngươi chưa từng suy nghĩ tới việc đó, nên ta phải gả cho người khác”

“Vô sỉ!”

Hắn không nghĩ ngợi, giơ tay cho nàng một cái tát, lúc hắn nhìn thấy gò má trắng như tuyết của nàng nhanh chóng xuất hiện năm vết ngón tay, khóe miệng cũng chảy máu, hắn liền hối hận, nhưng...

Hắn lại cự tuyệt sai lầm và hối hận của mình.

“Ngươi đánh ta?!” Nàng không thể tin được trừng mắt nhìn hắn.

“Nàng lo lắng ta chết không thể mang lại hạnh phúc cho nàng, bây giờ ta có thể trình trọng cho nàng biết, từ bây giờ ta luôn khỏe mạnh, an khang, có thể sống hơn trăm tuổi, hơn nữa tuyệt đối có năng lực làm cho nàng hạnh phúc!”

Lời nói lãnh lẽo của hắn khiến thân thể nàng cứng đờ “Ngươi cho là ta thêm sao?”

“Ta là người luôn luôn hiểu mình muốn cái gì, bây giờ thứ ta muốn cũng không phải là nàng yêu ta, mà là một người có thân thể vừa mềm mại vừa dụ người, cho nên sau này, nàng không cần nam nhân khác, cũng không cần phải đi kiếm nam nhân khác!”

“Ngươi dựa vào cái gì không chế ta? Ta và ngươi không có bất kỳ dây dưa gì!” Nàng cao giọng nói “Nói lại với ngươi ta là người đã có trượng phu...”

“Thế thì sao?”

“Ngươi không sợ hắn tìm ngươi tính sổ?”

“Ta muốn” trong mắt hắn loáng qua một tia sáng “Ta rất hoan nghênh hắn đến đây, nếu ở trong lòng nàng ta đã là ác ma, là kẻ giết người thì ta cũng không ngại giết thêm một người nữa đâu”

Hắn cười lạnh cúi xuống, tay dùng sức nắm lấy cằm nàng, khiến nàng đau đớn kêu một tiếng.

“Đưa vào ta là Ưng vương mặt lạnh, tin tưởng ta, ta nói nhất định sẽ làm được”

Sắc mặt nàng trắng xanh, nhưng đừng mơ tưởng nàng sẽ khuất phục, nàng hất cằm lên đối diện với hắn “Ngươi đừng tưởng uy hiếp được ta, ta sẽ không ngoan ngoãn chịu trận đâu”

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Đoạt Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Không...”

Cả cơ hội thờ đóc Bạch Nhị cũng không có, liền bị khát vọng của Ưng Kiệt nhanh chóng che lại đôi môi, hắn mạnh mẽ hôn nàng, muốn ép nàng mở miệng ra, nhưng nàng liều mạng mím chặt môi.

Không! Không muốn như vậy! Nàng không muốn thấy hình dạng giống như mất trí này của hắn, giống như dã thú bị thương, muốn xâm chiếm nàng, nàng càng phản kháng chỉ khiến hắn càng hưng phấn.

Hắn cưỡng dâm hôn, như đang hung ác trừng phạt nàng, hắn dùng răng và đầu lưỡi của mình khê cắn và liếm đôi môi hồng của nàng, sau đó mạnh mẽ cạy miệng nàng ra.

“Mở miệng ra”

“Không”

Hắn không để ý phản kháng của nàng vội xâm nhập vào miệng nàng, giống như một nam nhân đang chiếm hữu, đánh giả một nữ nhân hoàn toàn thuộc về hắn.

“Đừng...” nàng bật ra những âm thanh vô lực, không trọn vẹn, đứt đoạn.

Bạch Nhị muốn phản kháng, nhưng từng nụ hôn của hắn, hơi thở của hắn, cơ thể nóng rực của hắn đánh thức triệt để bản năng ham muốn dục vọng của nàng, đánh thức quá khứ, đánh thức khát vọng mãnh liệt của nàng đối với hắn, đánh thức tình yêu của nàng.

“Không...”

“Đừng kháng cự ta, nàng vốn thuộc về ta” thanh âm trầm thấp vang bên tai nàng.

Nàng rất muốn đẩy hắn ra nhưng đôi môi của hắn đang lướt xuống cổ nàng, hạ xuống vô số nụ hôn, khiến thân thể nàng vô lực run rẩy.

Đối với công kích của hắn, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt như bị một luồng sóng tập kích.

Hô hấp của Bạch Nhị dần nặng nề, trên gương mặt thanh lệ khê chảy xuống từng giọt mồ hôi.

“Đừng như vậy... A...”

Ánh mắt của hắn dần dần rời xuống, tầm mắt rơi vào bộ ngực trắng nõn đầy đặn, vì cơ thể nàng vận vẹo mà bộ ngực liên tục run rẩy.

Khi hắn cúi xuống ngậm lấy nhũ hoa màu phấn hồng, thì tất cả âm thanh kháng cự mà nàng phát ra đều hóa thành những tiếng rên rỉ mất hồn, phản ứng của nàng càng khiến thân thể hắn nóng rực và hưng phấn.

Tay bên kia của hắn cũng không quên âu yếm bên ngực mềm mại trắng nõn còn lại của nàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn kẹp lấy nhũ hoa xinh xắn, làm nó vừa cứng vừa nóng rực, khiến cả người nàng mềm nhũn.

“Nàng sung sướng như vậy? Vậy nếu như thế này thì sao?” Hắn ác ý dùng hàm răng cắn nhẹ nhũ hoa của nàng, khoái cảm giống như dòng điện chạy khắp toàn thân nàng.

“A! Ngươi không được làm nhục ta! Ưng Kiệt”

Nàng muốn đẩy đầu hắn ra, muốn hắn không vũ nhục nàng nữa, nhưng tay của nàng không tự chủ ôm lấy đầu hắn, cảm thụ đầu lưỡi và bàn tay nóng rát của hắn giao du trên người nàng đốt lên từng cơn lửa dục.

Trời a! Trời ạ! Nàng quên phải hận hân! Phải nhớ kĩ nam nhân này đã từng hành hạ, giày vò nàng!

Trong đầu óc nàng chứa đầy những âm thanh cảnh báo, nhưng lại ngấm cho phép tay hân mạnh mẽ xâm nhập vùng đất giữa hai chân của nàng, nơi đó theo bản năng chảy ra ngọc dịch...

“Nơi này đã ẩm ướt như vậy! Sao còn không nguyện ý, sao lại kháng cự, sao lại ghét bỏ hành động của ta, nàng trời sinh bản tính hạ tiện, đúng là loại kỹ nữ dâm dăng, yên tâm ta sẽ thỏa mãn nàng!”

Hân nói cái gì?! Hân vũ nhục nàng, khiến nàng đang chìm đắm trong tình dục bỗng hoảng hốt dần dần tỉnh táo lại.

“Không!”

Lý trí của nàng trở lại, nàng sao lại có thể tiến nhập vào trong ngực của hân để hân dùng tình dục khống chế nàng!

Không! Không thể!

Nàng vùng vẫy, đá đập hân “Thả ta ra!”

Hân chen chân vào, đem một chân nàng đặt dưới thân thể hân, tay trái bắt được cái chân khác của nàng kéo đầu gối nàng ra khiến hai chân mở rộng, làm cho u huyết nhỏ bé mềm mại triệt để lộ ra ngoài, hân chăm chú nhìn đến say đắm.

Bạch Nhị không muốn trong lúc căm hận này lại mở rộng hai chân trước mặt nam nhân, tư thế dâm dăng tới cực điểm, khiến nàng cực kỳ xấu hổ.

Mông của nàng di chuyển, nhưng hai chân bị hân khống chế, không vùng vẫy được.

Hân quyết định nhanh chóng chiếm lấy nàng, hai bàn tay dùng sức bắt lấy bắt đùi của nàng, mạnh mẽ phơi bày nơi kín đáo của nàng ra ngoài.

“Đừng!”

Nàng thẹn thùng phần hận muốn tránh khỏi ánh mắt lửa nóng kia, cũng cảm giác được thân thể của mình trở nên khó chịu và nóng rực khi hân nhìn vào, u huyết giữa hai chân cũng bởi vì hân mà chảy ra ngọc dịch...

Hân mê đắm nhìn làn da đỏ ửng trước mặt, thân thể nàng tan ra mùi thơm quen thuộc, mùi hương nhàn nhạt triệt để đánh thức sự yêu thương và luyến tiếc nàng bên trong cơ thể của hân.

Hân vốn muốn đối đãi với nàng như kỹ nữ, nhưng hân không làm được! Trong lòng hân vẫn còn lờ mờ dấu vết của tình yêu của nàng và hân.

Hân dùng một tay đè nàng lại, một tay cởi bỏ quần dài của chính mình, dưới ánh mắt xấu hổ và sợ hãi của nàng, hân mạnh mẽ kéo hai chân nàng ra, để cây gậy sớm đã sưng đỏ ngay trước u huyết của nàng.

“Không! Đừng mà... A”

Ứng Kiệt tiến vào u huyết mềm mại của nàng từng chút từng chút một, nữ nhân xinh đẹp yêu kiều trước mắt này dường như có lực hấp dẫn vô cùng vô tận đối với hân, hân bắt chấp mọi thứ chiếm hữu nàng, chinh phục nàng.

Thân thể của nàng thừa nhận đụng chạm gần như điên cuồng của hân, eo nhỏ cong lại như sắp gãy, nàng nhắm chặt hai mắt, toàn thân xụi lơ, vô lực thuận theo đụng chạm nặng nề của hân đu đưa ra trước sau.

Bạch Nhị cảm thấy một ngọn lửa dục như muốn thoát ra khỏi cơ thể nàng, sau đó biến thành những tia lửa hiện lên bầu trời.

Mà Ứng Kiệt cũng có cảm giác như vậy, hân không thể tin được chính mình không khống chế được thân thể, lửa nóng thuận theo sự mềm mại bên trong cơ thể của nàng nhịp nhàng đâm vào rút ra, mà nàng cũng không kiềm hãm được lác lác cơ thể phối hợp cùng hân.

“Ứng... thật là tuyệt... ta không chịu nổi...”

Nàng không cảm lòng được gọi tên hân, nàng cảm thấy thân thể của mình giống như thuận theo sự chiếm hữu của hân mà muốn nổ tung, chỉ có thể thờ dốt, bắt lấy cánh tay hân, sợ buông lỏng liền rơi xuống đất.

“Tiểu Nhị...”

Hân gầm nhẹ kêu tên nàng, sau đó cơ thể mãnh liệt tăng tốc, nàng chỉ cảm thấy bên trong cơ thể mình bị một luồng nóng bỏng và ẩm ướt bắn vào, làm nàng đạt tới cao trào từ trước đến nay chưa từng có... ..

Trong khuỷu tay cường tráng của hân, nàng động cũng không động được, chỉ có thể thờ gấp gấp nằm ở dưới người hân, sự thật, nàng cũng không muốn động, bởi vì nàng vừa mới phát hiện nằm trong khuỷu tay hân khoái lạc không tưởng được.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, trong bầu không khí nặng nề chỉ có tiếng hô hấp của hai người dây dưa không rõ, bốn phía tràn ngập khí tức mờ ám của tình dục đã qua.

Ứng Kiệt chôn đầu mình thật sâu vào mái tóc của Bạch Nhị, quyến luyến ngửi mùi hương nhàn nhạt đặc biệt trên tóc nàng.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, phát hiện nàng không biết đã ngủ từ lúc nào, thấy nàng mệt mỏi nhưng tinh thần rất thoải mái, khuôn mặt ửng hồng cho biết nàng vừa mới trải qua một cơn kích tình mãnh liệt.

Hắn xoay người, hôn nhẹ lên trán nàng, nàng đang ngủ phát ra một tiếng hừ nhẹ, sau đó giống hệt con mèo nhỏ, không ngừng hướng tới lồng ngực ấm áp của hắn dựa vào, tìm vị trí thoải mái nhất một lần nữa lại ngủ say.

Hắn nhìn không được khoe miệng khê nhếch, hắn không phát giác mình đã cười, nụ cười hiện lên sự sùng ái cùng luyến tiếc nàng.

Hắn nhắm mắt lại, ôm nàng tiến vào giấc mơ, ý thức không rõ ràng Bạch Nhị vươn tay ôm lấy thân thể hắn, hai người bây giờ đều buông xuống định ý, vô ý lộ ra tình cảm dành cho nhau.

Ứng Kiệt nghĩ có thể duy trì được ý trí báo thù và rửa hận lúc trước, nhưng không biết khi hắn hận nàng, làm ra những hành vi báo thù, thì lớp phòng ngự của hắn cũng dễ dàng tan vỡ và yếu đuối bấy nhiêu.

Lúc hắn nghĩ hắn đã thắng, nhưng sự thật hắn đã thua, vì trừ khi hắn không còn yêu nàng nữa nếu không thì vĩnh viễn hắn không bao giờ hận được nàng.

Bạch Nhị bị giam lỏng đã mười mấy ngày, phía trong và phía ngoài cửa đều có người trông coi nàng, nàng bị hạn chế tự do.

Như thế này làm cách nào để liên lạc với trượng phu bảo y đến cứu nàng đây.

Hiện nay nàng chỉ có thể ngồi bên hồ nước trong sân sau của Đào sơn trang ngắm nhìn hoa sen nở rộ, nàng tuyệt đối không có nghĩ đến, tên sát thủ giết người canh giữ ở trong gian phòng rách nát trước đó, bây giờ đã trở nên giàu có không ai địch lại được.

Thật sự lúc đó nàng muốn cùng hắn ở căn phòng rách nát nhỏ bé đó cả đời, vì nàng tin tưởng tình yêu chân thành sẽ chiến thắng mọi khó khăn.

Nhưng nàng không ngờ tất cả chỉ là ảo mộng của một thời con gái rất đơn thuần, bây giờ nghĩ lại thấy thật nực cười lúc đó mình quá ngây thơ.

Khi đó nàng chỉ là cô gái nhỏ vì người yêu mà đau lòng khóc lóc, lúc đó thấy mình thật vô dụng, chỉ muốn lớn lên thật mạnh mẽ và học cách đối mặt với sự thật.

Nhưng tất cả thật không công bằng đối với người mang danh nghĩa là trượng phu của nàng.

Nghĩ tới trượng phu, trong lòng nàng tràn đầy áy náy, lúc gả cho y nàng chẳng những mất đi sự trong sạch, trong bụng lại mang thai đứa bé, nàng chờ đợi đêm tân hôn nói tất cả mọi chuyện cho y biết, nhưng y không có trách nàng, ngược lại y còn đưa ra một điều kiện để trao đổi, chính là hi vọng nàng tha thứ cho y vì trong tim y đã có hình bóng khác, vì cô gái kia là người chốn thanh lâu, cho nên người nhà y phản đối rất gay gắt bắt buộc y phải lấy vợ, mới có thể rước cô gái kia vào cửa với danh phận là vợ bé.

Cho nên, chỉ cần Bạch Nhị không phản đối, có thể tác thành giúp bọn họ, bọn họ đều không để ý đến danh phận, ngược lại nàng vẫn giữ được danh tiết cùng đứa bé trong bụng, giúp nàng giữ được thanh danh cho nửa đời còn lại.

Nhưng nàng không thể cùng người y yêu tranh giành, ghen tuông vì tim nàng đã dành cho một tên nam nhân không có tâm.

Nhưng, người đối với nàng như em gái ruột, trượng phu, lại bị Ứng Kiệt nói là bất lực, thật quá oan uổng.

Y không có đụng vào nữ nhân của hắn, hắn phải biết ơn cùng cảm tạ, nhưng hắn cư nhiên còn cười nhạo ân nhân cứu mạng, nếu hắn biết được sự thật, nhất định sẽ tức chết. Bạch Nhị xúc động nhìn không được, muốn nói rõ tất cả, sau đó xem nét mặt Ứng Kiệt, nhất định được một trận cười đã đời.

Ngay lúc này, nàng nghe thấy thanh âm Ứng Kiệt đang hỏi người hầu nàng ở đâu, theo bản năng nàng muốn trốn đi, nàng thấy cạnh bờ hồ có một cái bụi rậm nhỏ, muốn trốn tại chỗ đó, lại không cẩn thận dẫm vào vấy mình.

“Tiểu Nhị”

Cùng với tiếng kêu của Ứng Kiệt, thân thể nhỏ xinh của nàng rơi xuống theo một đường thẳng, tiếp theo trong một cái chớp mắt liền thấy bọt trên mặt hồ bắn tung tóe.

“Cứu mạng! Ta không biết bơi!” Bạch Nhị vừa mở miệng kêu to, liền bị uống vài ngụm nước, làm nàng hết sức khó chịu.

Ngay tại lúc đó hắn liền nhảy xuống, nhanh chóng mang nàng lên bờ.

Bạch Nhị nằm trên bờ liều chết ho khan.

“Không thể ngờ nàng lại muốn nhảy xuống hồ tự sát?”

“Không... không phải...” Nàng muốn lui ra, lại không có bất cứ cơ hội nào để phản kháng.

“Được, nàng đừng nghĩ rằng ta sẽ để cho nàng được như ý muốn”

Hắn dùng môi cùng hai tay chặt chẽ khóa nàng lại, làm nàng không di chuyển được.

Nàng liều mạng muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm lấy chặt chẽ, sau đó mang nàng về phòng, hắn đã ra lệnh cho người hầu chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho nàng thay.

Sau khi nàng thay đồ xong đi ra thì phát hiện thấy hắn cũng đã thay xong, hơn nữa đang giao phó cận vệ thân tín Dẫn Phong bảo y lập tức lấp đầy hồ phía sau.

“Vì sao muốn lấp hồ phía sau ? Nó đẹp như vậy...” Nàng đề cao âm lượng hỏi.

“Bởi vì nàng” Hắn đẩy toàn bộ tội lỗi đẩy tới trên người nàng.

“Ta?”

“Nàng thà chọn cái chết cũng không nguyện ở cùng một chỗ với ta hay sao?” Hắn nói thật nhẹ nhàng thông thả nhưng lại mang một ý vị nguy hiểm.

Nàng không muốn tự sát chỉ là muốn tránh hắn nên mới không cẩn thận ngã xuống. Hắn làm cái gì mà cứ nói nàng muốn tìm cái chết... Nhưng mà nếu dùng chiêu này hắn có thể thả nàng đi hay không?

“Nàng nói. Nàng đang suy nghĩ gì vậy?” Tự nhiên lại nhảy hồ thật làm hắn tức chết mà. Nhưng lại càng thêm căm hận nguyên nhân chủ yếu vẫn là hắn thật sự rất lo sợ mất đi nàng. Nếu mất đi nàng, kế hoạch trả thù của hắn không thực hiện được. Nhưng mà tận sâu thẳm trong nội tâm hắn lại có một thanh âm không ngừng cho hắn biết hắn không quan tâm kế hoạch đó, chỉ để ý rằng thiếu nàng hắn tuyệt đối không sống nổi nữa.

“Ta muốn đến Du phủ”

Lời nói của nàng làm lòng hắn ghen tức thật mãnh liệt, bị ngọn lửa ghen ghét thiêu rụi lý trí

“Ta đã nói không cho phép nhớ hắn.”

Trước khi nàng xuất hiện, hắn chưa bao giờ xuất hiện bộ dáng để tâm hao tổn sức lực muốn có được một cô gái. Nữ tử vây quanh hắn thật nhiều như nước sông chảy qua cầu, không cần dùng lời ngon tiếng ngọt, không cần phải dùng uy hiếp dụ dỗ. Nhưng vì sao với nàng, hắn ngay cả một biện pháp cũng không có, cuối cùng lại dùng thủ đoạn nguyên thủy từ xưa đến nay của nam nhân để có được nàng. Hắn không muốn cưỡng ép nàng nhưng khát vọng muốn nàng làm cho hắn gần như bị xé hủy.

“Ta muốn nàng triệt để quên nam nhân kia. Từ tối nay trở về sau nàng là của ta.”

“Không” Nàng thờ dốc kinh ngạc, cả người vùng vẫy tránh thoát cái ôm chặt của hắn.

“Không nên phản kháng ta. Ta yêu nàng hơn tướng công của nàng”

“Không” Nàng cố tránh thoát hắn nhưng lại không ngăn cản được hắn xé rách y phục trên người nàng, lộ ra thân thể yêu kiều tuyết trắng. Nàng hốt hoảng lấy chăn qua che lại mình.

“Trong lòng của ta chỉ yêu một mình Du phủ”

“Nàng nói dối”

Trong lúc thần trí của nàng vẫn chưa hồi tỉnh liền thấy nam nhân đáng giận kia sung sức thoát đi vật che đậy duy nhất trên người nàng. Trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười lạnh lùng vô tình mà tà ác.

“Nàng không nên làm như vậy”

“Ta nhất định sẽ trốn khỏi ngươi, ta bảo đảm!” Nàng lui xuống từng bước.

“Nếu như nàng chết ở đây? Vậy ta nên làm sao bây giờ?” Hắn từng bước từng bước đến gần nàng, vươn bàn tay ra bắt được nàng khiến nàng căn bản không còn đường lui.

Nếu ngươi thật vì ta. Vậy bây giờ chân chính cần ngươi phải là ngươi!”

“Đừng rời khỏi ta!”

Nàng muốn trốn thoát hắn nhưng vẫn không chống đỡ được bị hắn áp đảo trên giường, cả người nàng mềm mại áp sát phía dưới người hắn. Tay phải của nàng bị hắn đè lại, tay trái bị hắn nắm lấy căn bản không có phương pháp di chuyển.

“Nàng trốn không thoát đâu” hắn trói chặt hai tay của nàng trên đầu giường làm nàng không thể trốn thoát. Bàn tay lướt xuống phần ngực mềm mại đứng thẳng, cách cái yếm tùy ý đùa giỡn hai đỉnh nhũ hoa của nàng. Bạch Nhị cắn môi dưới kháng cự cảm giác mềm yếu vô lực này.

“Không.” nàng quay đầu cố gắng trốn tránh nụ hôn của hắn, nhưng hắn không để ý tới, ngược lại những nụ hôn như mưa rơi xuống cổ họng nàng. Men theo cổ họng, môi hắn trượt xuống ngực nàng một ngậm mút lấy hai đầu vú hoa hồng phấn đang run rẩy, tay kia thì tùy ý vuốt ve. Hắn dùng kỹ xảo cao siêu xoa nắn phần ngực mềm mại của nàng làm nàng cảm thấy tất cả kích thích bên trong thân thể đều bị hắn đánh thức...

“Không. Ta không thể có lỗi với Du phu... không... rồi khỏi ta... Ngươi không thể dùng bộ dáng này đối xử với ta... van cầu ngươi...” Nước mắt tuyệt vọng của nàng chảy xuống nhưng vẫn không thể thay đổi được ý muốn mãnh liệt của nam nhân trước mặt.

“Đừng cầu xin ta. Cầu xin ta chỉ càng làm ta hận ngươi hơn mà thôi” Ứng Kiệt nặng nề hướng nàng nói ra.

“Không”

Bộ dạng hoa lệ đầm mưa của nàng làm cho người ta phải cảm thấy thương xót nhưng trong lúc đó Ứng Kiệt đã xé rách cái yếm duy nhất của nàng, lộ ra vẻ đẹp tuyệt diệu vô song, bộ ngực mềm mại trắng nõn, làn da trong suốt như tuyết, hai chân thon dài cùng với hoa viên bí ẩn mê người làm dấy lên ngọn lửa mãnh liệt, sáng rực trong mắt Ứng Kiệt dường như muốn thiêu đốt mỗi tác da thịt của nàng.

Nàng không thể có cảm giác đối với tiếp xúc của hắn nhưng mỗi lần Ứng Kiệt đều làm cho nàng run rẩy. Chẳng lẽ nàng thật sự là một nữ nhân dám dâng? Đang trong lúc nàng vô lực vùng vẫy lại không ngăn cản được bàn tay muốn xâm nhập khám phá mảnh đất thần bí giữa hai chân nàng của hắn.

“Không”

Nàng hít vào một hơi sâu, ngón tay của hắn vẫn mạnh mẽ cứng rắn cắm sâu vào trong tiểu huyết của nàng, rút ra đưa vào bên trong thân thể nàng. Bàn tay giống như ngọn lửa cường đại nóng bỏng thiêu đốt thân thể nàng, trần trụi khoái cảm tê dại mãnh liệt lan tỏa ở trong cơ thể nàng.

"Không... Không được! Ứng kiệt... Van cầu ngươi..."

Nước mắt khẩn cầu của nàng chảy xuống biến mất vào trong mái tóc mềm mượt như tơ lại không cách nào kháng cự mỗi cái vuốt ve đụng chạm của hắn. Mỗi lần cuồng nhiệt lại như lửa nóng, rút ra đưa vào khiến thân thể nàng run rẩy, lý trí dần dần bị tình dục thiêu đốt.

Hắn cưỡng bách chính mình phải mạnh mẽ, không thể mềm lòng đối mặt với lệ nóng của nàng. Bởi vì hắn nhất định phải chiếm hữu được nàng, để nàng ở trong lòng hắn yên ổn mới làm hắn bình ổn. Hắn muốn nàng đến gần như thần trí điên cuồng.

"A... Ừ..." Nàng không tự chủ được mà phát ra từng tiếng rên rỉ, hạ thân cũng vô thức nghiêng hợp. Từng tiếng rên rỉ mất hồn ấy làm hắn cảm thấy thỏa mãn, càng thêm như si như điên hôn khắp mỗi một tác da thịt mềm mại của nàng.

"Tiểu Nhụy, hãy nhớ ta muốn nàng, muốn nàng là của ta."

"Ta... Ta..." Nàng còn chưa nói xong, môi lại một lần nữa bị hắn hung hăng chiếm đoạt, một tay vuốt ve lấy đầu vú màu hồng phấn của nàng, một tay kia gia tăng tốc độ, đem nàng đưa đến một cơn sóng cao triều khác.

Nàng vô lực co quắp ở trên giường, cảm thấy một trận khoái cảm lan tỏa càng làm cho đầu nàng hỗn loạn.

"Tiểu Nhụy, nói nàng là của ta!" Hắn công kích không ngừng, lần nữa dấy lên một ngọn lửa dục vọng trong thân thể nàng. Lúc này hắn buông tay nàng ra, Bạch Nhị cũng tự giác ôm lấy cổ hắn, để hắn càng thêm tới sát mình. Ứng Kiệt rút tay ra, thay vào đó là nam căn đã sớm sưng to cứng rắn ở trước tiểu huyết của nàng.

"Không... Không muốn! Ta không muốn..."

Hắn cúi đầu xuống che lại tất cả kháng cự của nàng, sau đó dùng sức một cái, thật sâu tiến vào bên trong thân thể của nàng..

Hắn nhìn thẳng vào trong con ngươi ngập nước phủ đầy kích thích của nàng, khi nằm phía dưới hắn rên rỉ, khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi, vẻ mặt lâm ly mất hồn làm hắn càng thêm hưng phấn. Ứng Kiệt càng gia tăng tốc độ rút ra đưa vào ở trong thân thể của nàng.

Bạch Nhị chỉ cảm thấy một loại kích thích cuồng liệt như sóng to không ngừng ập về phía nàng, làm nàng không nhận được phát ra từng tiếng kêu ngâm khiến người ta e lệ.

"Ứng kiệt... A... Không được... Ta không chịu nổi... Không được... A..."

Đến lúc cao triều, cơ thể nàng như ngọn lửa nổ tung, chặt chẽ ôm ấp lấy hắn, mà hắn cũng hiểu được nàng đã đến đỉnh rồi.

Đây là hắn đang chờ đợi, chờ đợi nàng khuất phục, chờ đợi nàng hưng phấn điên cuồng la lên, rồi sau mới cần rời mình cùng theo nàng tới thiên đường cực lạc...

Kích thích đi qua, hắn tự tay ôm chặt lấy nàng, giống như nàng là một bảo bối hết sức trân quý, phải bảo vệ trong lòng.

"Chát!"

Nàng đột nhiên tức tối cho hắn một cái tát, làm vẻ mặt hắn trở nên khó coi.

"Người của ta vô lực chống cự sự cường đoạt chiếm hữu của ngươi, nhưng linh hồn ta, lòng của ta ngươi vĩnh viễn không có được!" Nàng dùng giọng điệu kiên định trước nay chưa từng có nói với hắn, giống như không riêng gì muốn thuyết phục nam nhân bá đạo trước mắt này, cũng là tự thuyết phục trái tim đã có mấy phần dao động của mình.

Hai tay của hắn bắt lấy hai vai nàng, tròng mắt đen lấp lánh một ngọn lửa kỳ dị, chặt chẽ chăm chú khóa chặt khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Cả người tuyết trắng như ngọc, mái tóc dài như tơ đen xoắn xuống dây dưa lấy hai người không thả. Hắn cảm giác mình đã bị nàng hấp dẫn thật sâu, dây dưa ở chung một chỗ.

Tay của hắn vuốt nhẹ mặt của nàng, mê luyến vỗ về má phớt trắng nõn như trẻ sơ sinh của nàng, dẫn đến chỉ là sự chán ghét của nàng, nhắm mắt lại nhận lấy sự im lặng kháng nghị của nàng.

"Thế nào? Cảm thấy thống khổ sao? Hồi trước ngươi phụ lòng, bây giờ mới khổ sở." Hắn thông thả đối diện nàng mà nói, ấn xuống một nụ hôn bá đạo lại chuyên chế trên má nàng, sau đó xoay người rời khỏi nàng.

Khi nàng nghe thanh âm đóng cửa cũng là lúc nước mắt bắt tri bắt giác chảy ra.

Phụ lòng?! Không, không phải như vậy, lúc đó căn bản là nàng bị hắn vứt bỏ vô tình, thế nào bây giờ lại biến thành là nàng phụ lòng rồi?

Không phải như vậy! Không phải vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Đoạt Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Bạch Nhị..

Ứng Kiệt hưng hăng nằm lên giường, giot tay chân thành hình chữ đại, ánh mắt nhìn chồng chọc trần nhà, lại không nhận được nghĩ đến Bạch Nhị.

Mùi thơm của nàng, ấm áp của nàng, thanh âm của nàng, nụ cười của nàng... Mọi thứ hành hạ hắn khổ sở! Hắn không nhận được phát ra một tiếng rên rỉ khổ sở.

"Vì sao vừa thấy nàng liền không thể nào khắc chế được mình? Bạch Nhị, nàng rốt cuộc đã làm bùa chú gì ở trên người ta? Lại khiến kế hoạch phục thù của ta biến thành đoạt ái?"

Cả đêm này, Ứng Kiệt đều mơ thấy mình ôm hôn Bạch Nhị mãnh liệt, trong mơ nàng đó nàng cũng nhiệt tình hôn trả lại hắn. Ở trong mơ này, bọn họ tựa như ngày xưa hạnh phúc, vui vẻ cười đùa, ...

Hôm sau, Bạch Nhị im lặng ngồi một mình ở hậu viện trong đình, bất đắc dĩ nhìn lấy cái hồ đã bị lấp đầy.

Nam nhân bá đạo lại chuyên chế này thật là khiến người ta không khỏi cảm thán. Tựa như lúc này, hậu hoa viên vốn dĩ an tĩnh lại có một trận ồn ào không nhỏ. Nàng cũng không có ngăn đầu, lại đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Nàng cho tới bây giờ cũng không đặc biệt tò mò hay chú ý bốn phía có chuyện gì xảy ra, mấy năm gần đây đã không có chuyện gì khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên hoặc kỳ lạ nữa rồi.

Cho đến –

"Hôm nay nàng cùng đi ra ngoài với ta!"

Một thanh âm mạnh mẽ bá đạo không có lý lẽ vang lên, Bạch Nhị đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt kiên quyết của Ứng Kiệt, nhưng chỉ là một nét mặt vô cảm, lại quay đầu nhìn ra phía trước, coi hắn như người xa lạ.

Không! Là người vô hình! Nàng căn bản là cố ý xem nhẹ như không thấy hắn.

Im lặng nhìn mắt nàng thật lâu, thấy nàng không ý động đậy, hắn khẽ nguyên rủa một tiếng, đặt mông ngồi ở bên người nàng, ánh mắt nhìn thẳng nàng, giống như muốn dùng hết sức lực ý chí đến hấp dẫn sự chú ý của nàng.

"Ngươi muốn làm như không thấy ta, dùng cái chiêu này cùng ta chơi trò chơi lật mền buộc chặt thật sao?" Hắn nhỏ giọng cắn răng cắn lợi nói.

Trong lòng nàng trầm xuống, vẫn không có ngó ngang tới hắn.

"Nàng hôm nay nhìn rất đẹp." Hắn đột nhiên tới sát bên tai nàng nhỏ giọng nói, này cử động làm nàng theo bản năng phải ngẩng đầu, đôi môi cũng không chú ý phất qua hắn. "Có nhận được quà tặng ta đưa cho nàng chưa?" Hắn hỏi hình như rất vui vẻ.

Môi hai người tiếp xúc trong chốc lát lại giống như bị dòng điện chạy qua đưa tới một trận dao động mãnh liệt.

"Có, người rất lãng phí!"

Nàng chỉ là một người mà thôi, hắn lại tặng một phòng quần áo mới và trăm cái tóc quý giá, tất cả những gì nữ nhân muốn có hắn đều mua đến, chất đầy một phòng, khiến nàng không biết phải làm gì.

"Tin tưởng ta, muốn ta đem toàn bộ thế gian đưa cho nàng ta cũng không chớp mắt." Hắn lúng túng nhún vai, bộ dáng rất vô tội lại tràn đầy tin tưởng nói với nàng.

"Phải không? Nhưng có thứ người lại không mua được." Nàng lập tức dừng lại lời nói đến miệng, thiếu chút nữa tiết lộ bí mật trong lòng.

"Cái gì không mua được?" Hắn quay đầu bộ dạng khốn khổ mà nghi hoặc hỏi nàng.

"Ta, người mua không nổi." Thật may hắn không nhạy cảm, nếu như không cẩn thận, liền sẽ bị hắn phát hiện.

Hắn im lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Nhị, giống như là đang suy tư cái gì, rồi mới nhẹ nhàng nói: "Ta không hy vọng nàng có chuyện gì giấu giếm ta."

Nàng không nhận được lộ ra vẻ mặt nổi giận liền nhanh chóng quay đầu đi.

"Người hôm nay không có việc gì làm sao?" Không phải nàng muốn quan tâm, chỉ là hi vọng hắn không cần đến quá nhiều nàng, có thể để nàng một mình suy nghĩ.

"Có, nhưng mà không cần ta phải đi." Hắn cũng không muốn đi rồi.

Nụ hôn vừa rồi làm cho lòng hắn khát vọng nàng mãnh liệt, hắn vươn tay nhẹ nhàng giữ lại bàn tay nhỏ bé của nàng, mà nàng đối mặt với động tác thân mật của hắn lại không cách nào coi như không.

Hắn phát hiện chỉ cần được nhìn nàng như thế này, dù nàng hờ hững với hắn, hắn sẽ không để ý. Chỉ muốn muốn ngồi cạnh nàng như vậy, cảm nhận hơi thở nhàn nhạt, mùi hương trên người nàng, hắn liền thỏa mãn.

"Không muốn đi ra ngoài vậy ta cũng không đi, cùng nàng ngắm hoa một chút cũng tốt. Lúc trước chúng ta đã rất vui vẻ ngồi ở bậc thang trong phòng nhỏ ngắm hoa, ta còn thấy nàng làm một con diều. Trước kia nàng rất vui vẻ, còn chạy nhảy khắp nơi thật lâu, nói mãi nàng đều không chịu về."

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì?" Nàng phần nộ hỏi, trong lòng lại cảm thấy buồn bực khi hắn nhắc lại chuyện cũ.

Nàng cũng không chịu được nữa trừng mắt nhìn nam tử nhàn chán bên cạnh này. Nàng thật sợ chính mình sẽ không kiềm hãm được mà bùng lên tình cảm đối với hắn lần nữa.

"Xin người rời khỏi ta."

"Lạnh nhạt như thế? Hay là muốn ta ôm nàng lên giường nàng mới biểu hiện nhiệt tình?"

"Người..."

Nàng đột nhiên quay đầu muốn cho hắn một cái tát, lại sớm bị hắn hiểu rõ ý đồ, ở giữa không trung bắt được cổ tay thon thả của nàng.

"Lại muốn đánh ta?" Hắn lạnh lùng trào phúng nói ra.

"Đúng vậy! Đánh cho miệng người không thể nói được."

"Đánh ta vì nói trúng tâm sự của nàng!"

Một mảng hồng nhuận xinh đẹp hiện lên trên má, miệng nhỏ ním chặt, đôi mắt to tròn xuất hiện hai luồng ánh sáng xinh đẹp, bộ dáng kinh ngạc luống cuống này của nàng thoát nhìn rất đáng yêu, làm hắn xúc động muốn hung hăng hôn nàng lần nữa.

Mà hắn cũng xác thực làm như thế!

Ở thời điểm nàng không kịp kêu lên tiếng, hắn đã đẩy nàng đến một góc cây đại thụ kín đáo phía sau, dùng thân thể cùng hai tay bao vây lấy thân thể nhỏ xinh của nàng ở giữa thân thể hắn và gốc cây.

"Người định làm cái gì?" Nàng ngẩng đầu, trong mắt thoát ra tia lửa giận.

"Ta muốn làm cái gì?" Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, mê luyến nàng như một đứa trẻ.

"Đừng đụng ta!" Nàng giận nói, lại không dám quá lớn tiếng, tránh dẫn đến sự chú ý của người khác, đã có mấy nha hoàn hướng phương hướng bọn họ nhìn đến.

"Kể từ khi gặp ta nàng nói lời này rất nhiều lần rồi, nàng cho là có hiệu quả sao?" Giọng điệu trầm thấp mang theo một loại tiêu khiển và khát vọng.

"Rời khỏi ta!"

Hắn bắt được hai bàn tay đang vùng vẫy của nàng, đè chúng ở trên đầu, làm nàng di chuyển không được, hơn nữa thân thể hắn lại dày đặc áp sát trên người nàng, khiến nàng cảm thấy lửa nóng từ trên người hắn truyền tới cơ hồ như muốn thiêu cháy nàng ra .

"Người không cảm thấy mỗi lần gặp mặt lại làm như vậy, người thực sự coi ta thành công cụ tiết dục sao? Người không sợ cơ thể quá mức lao lực sẽ suy nhược sao?" Nàng không khách khí nói.

"Tiểu Nhụy, kỳ thật ta cũng không biết, vì sao ta vừa đụng đến nàng chính lại muốn đối với nàng như vậy..." Hắn nhỏ giọng nói.

"Bởi vì người là đại sắc lang!" Nàng không khách khí phản bác lại.

"Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta cũng không khống chế được bản thân, chỉ muốn có nàng." Giọng nói khàn khàn nóng rực lộ ra khát vọng tiềm ẩn của hắn "Có lẽ là bởi vì ba năm nay khát vọng của ta dành cho nàng quá lớn giờ mới là lúc bộc phát ra."

Nàng thông thả nhìn thẳng vào đôi mắt đen đẹp đẽ của hắn, hắn không chỉ có bề ngoài tuấn mỹ mà còn là người tình trong mơ mà bất kỳ nữ nhân nào cũng ước ao.

Lúc đó nàng cũng không thể kháng cự được mị lực của hắn, không thể tự kiềm chế mà yêu thương hắn, nhưng lại nhận được một trái tim đầy rẫy vết thương.

Đôi mắt kia như thiêu đốt nàng, sâu thẳm trong lòng lại dấy lên những cảm xúc thường ngày đã sớm bị chôn vùi.

"Nói như vậy, bây giờ người muốn phát tiết hết ba năm đó xong sẽ vứt bỏ ta?"

Ở thời điểm nàng không kịp phản ứng, môi của hắn đã nhanh chóng che lại đôi môi của nàng. Nàng muốn được trả lời vấn đề này, nghe hắn nói vĩnh viễn sẽ không bỏ lại nàng nữa. Nhưng mà nàng còn dám tin tưởng hắn sao? Nàng thật không xác định.

Khi môi hắn tiếp xúc đến môi nàng, nàng chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, bên tai đã không còn nghe tới bất kỳ âm thanh nào, chỉ có một mảnh nóng rực.

Mỗi một nụ hôn của hắn đều làm nàng cảm thấy ấm áp khó có thể nói rõ, mặc dù nụ hôn của hắn quá mức bá đạo và mãnh liệt, giống như một trận hỏa hoạn cuồng dã thiêu đốt cả thảo nguyên rộng lớn, nhưng nàng lại có loại cảm giác như tìm được đường về nhà.

Lòng của nàng mãnh liệt rung động, thật sâu mê hoặc. Không phải nên hận hắn, rất ghét hắn sao, vì sao lúc đối mặt với hắn, trái tim liền không cách nào bình tĩnh, kiên cường, phòng bị lạnh nhạt đều bị hắn dễ dàng hóa giải.

Là nàng trời sinh thiếu hắn sao? Hay là nàng không đủ kiên cường? Lòng của nàng vẫn sẽ bị thương hay sao?

Sau một nụ hôn dài triển miên lại thâm sâu, hắn thông thả rời khỏi môi nàng, lúc này sắc trời đã dần xuống.

Bầu không khí trầm mặc lan tràn ở giữa hai người, cũng không có ai muốn lên tiếng, mà hắn cũng không rời khỏi nàng, chỉ là trong bóng tối thân thể hai người ôm ấp dính sát chặt chẽ lấy nhau, tiếng thở dốc quanh quẩn ở chung một chỗ.

Trong lúc ham muốn tình dục dần dần biến mất, Bạch Nhị thử tìm về lý trí.

"Ta sẽ không bỏ nàng lại, tin tưởng ta, để ta chứng tỏ ta cũng có thể cho nàng hạnh phúc." Hắn hạ giọng khẩn cầu.

Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, từ trên mặt nàng, hắn nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng nàng không cho hắn một cái tát như lần trước, chỉ buồn bã.

"Xin người để ta yên tĩnh một mình..." Nàng vội vàng bổ sung "Người yên tâm! Ta sẽ không chạy trốn."

Ba năm trước đây, vào cái ngày Bạch Nhị phát hiện mình yêu thương Ứng Kiệt. . . . Ban đêm trăng mờ gió to, đêm tối an tĩnh thậm chí mang theo chút âm u, trong rừng sâu một thân bạch mã thông thả đi qua. Bạch Nhị nằm ở trên lưng ngựa, hai mắt mở to, đột nhiên, một tiếng sói tru truyền tới làm lòng tơ người ta dựng đứng.

Nàng len lén chạy đi, bạch mã này cũng là của Ứng Kiệt, trong thời gian bị hắn giam cầm, nàng cơ hồ trở thành thê tử của hắn, chẳng những muốn chăm lo việc nhà thay hắn, buổi tối còn muốn làm ấm giường giúp hắn.

Nghĩ đến lấy được kích tình trên người của hắn, thật là đủ để khiến một người phụ nữ đàng hoàng phải thét chói tai mặt hồng rồi.

Bạch Nhị biết nàng phải chạy trốn, nếu còn ở chỗ này, nàng nhất định sẽ triệt để sa đọa, biến thành một nữ nhân lang thang chính nàng cũng không nhận ra, bởi vì nàng phát hiện mình đã không muốn rời khỏi hắn.

Nhưng hắn là sát thủ, theo hắn sẽ không có hạnh phúc lâu dài, cho nên nếu như nàng đủ lý trí, trong lúc mọi chuyện còn không tới mức không cách nào khống chế thì mau rút người ra.

Cho nên, nàng trộm ngựa bảo bối của hắn, lại không cách nào khống chế được con ngựa này, chỉ có thể mặc cho nó vui mừng chạy loạn.

Lúc này nàng mới phát hiện mình đã tiến vào một khu rừng hoàn toàn không quen thuộc trong rừng.

"Nguy rồi! Đây là đâu? "

Bốn phía không có một bóng người, nàng bị lạc ở nơi đen tối như mực trong rừng rậm. Lòng của nàng cũng theo một tiếng tiếng sói tru dần dần tới gần mà cảm thấy lo lắng.

Lúc này, thật là họa vô đơn chí, con ngựa bị một bóng đen trước mắt kích động, sau một tiếng hí, chân trước nâng lên, nhả tâm hung hăng vát nàng từ trên lưng ngựa xuống.

"A!" Nàng kêu gào một tiếng thống khổ, gian nan không chịu nổi ngã vào một bụi cỏ.

Con ngựa đáng giận! Trong lòng không nhịn được mà thầm mắng. Thật giống với chủ nhân của nó, đều không nghe lời, đáng ghét!

Lúc này, khăn đầu buộc chặt trên đầu cũng rơi ra, mái tóc xinh đẹp buông xuống, trên người đều dính đầy bùn.

"Thật là đau!" Nàng xoa xoa cái mông đau đớn.

Đang trong lúc nàng muốn đứng dậy, phát hiện năm bóng dáng nam nhân cao lớn dần dần đến gần, dừng lại trước mặt nàng.

Không gặp phải người xấu chứ?

Nàng quan sát bốn phía, nơi hoang dã này căn bản không ai có thể cứu được nàng. Sợ sệt lo lắng cực điểm, nhất là khi nhìn đến khuôn mặt với những nụ cười xấu xa kia.

"Nhìn một chút! Huynh đệ chúng ta gặp được tiên nữ a! Tiểu tiên nữ, sao nàng nửa đêm không ngủ? Có phải quá tịch mịch, muốn huynh đệ chúng ta ở bên cạnh nàng không!"

Một nam nhân giống như thú linh lên tiếng, dẫn đến bốn tên khác cười to.

Quả nhiên là gặp phải người xấu rồi ! Có lẽ là sơn tặc...

Bạch Nhị muốn làm mình tỉnh táo, nhưng nàng như thế nào thoát được, năm nam nhân này có thể hình lớn hơn nàng nhiều!

Nàng thỉnh thoảng bắt lấy hạt cát trên đất, thả vào mặt mấy tên đó, sau đó nhanh chóng chạy trốn.

"Nữ nhân đáng chết! Bắt lấy nàng ta!"

"A"

Búi tóc Bạch Nhị bị một tên trong đó hung hăng kéo lấy, đau đến mức nước mắt cũng rơi xuống xuống, tiếp theo một cái chớp mắt, nàng liền bị bắt.

"Thật là đau! Rời khỏi ta!"

"Nha đầu thối! Dám phản kháng! Muốn ăn đòn!" Nam nhân đứng đầu không nói gì liền cho nàng một cái tát, đau đến đầu nàng hoa mắt bất tỉnh.

Cuối cùng, nàng dùng hết sức kêu to, liều chết vùng vẫy "Cút khỏi ta! Cứu mạng!"

"Tiểu tiên nữ đợi tình nhân sao? Đừng lo lắng, qua tối nay tiểu tình nhân của ngươi sẽ nhiều thêm!"

"Không!"

Trong lúc bọn chúng cười dâm đãng, đưa bàn tay thô bạo dơ bản muốn kéo rách y phục trên người nàng, phía sau liền xuất hiện một thanh âm lạnh lẽo.

"Rời khỏi nàng! Nếu không đừng trách ta không khách khí với các ngươi!"

Ứng Kiệt uy phong lẫm lẫm đứng dưới ánh trăng, con ngươi màu đen lấp lánh tức tối phát ra tia lửa giận.

"Ứng!" Bạch Nhị chưa bao giờ hưng phấn khi nhìn thấy hắn như bây giờ, căn bản đã quên nếu như nàng không chạy trốn, cũng sẽ không gặp phải hung thần ác sát này.

"Đừng sợ! Bọn họ nếu như dám động một cọng lông của nàng, kết cục tuyệt đối sẽ không tốt." Hắn lên tiếng dùng ngôn ngữ và ánh mắt thâm tình an ủi lấy Bạch Nhị đang bị kinh hoàng.

Hắn đã sớm đi theo nàng, nhưng vì muốn cho nàng một lần giáo huấn và trừng phạt, nên vẫn nhịn không ra mặt bất nàng trở về.

Đợi đến lúc hắn nhìn thấy năm tên kia muốn làm ra chuyện không bằng cảm thú đối với bảo bối của hắn, hỏa khí của hắn mới bốc lên.

"Tiểu tử giỏi! Giọng điệu ghê gớm thật, chờ ta giải quyết ngươi rồi sẽ đến hưởng thụ thật tốt nữ nhân của ngươi."

Tên thủ lĩnh thấy mình có năm người, đối phương chỉ có một người, nên không để Ưng Kiệt trong mắt, mặc dù vừa mới bị khí phách không giận mà uy dọa sợ.

"Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này không?" Ưng Kiệt quyết định muốn giết bọn họ.

Lập tức, năm người vây đánh Ưng Kiệt, nhưng đám ô hợp này không phải là đối thủ của hắn.

Ưng Kiệt lạnh lùng cười một tiếng, nụ cười này đại biểu tự tin và thắng lợi. Quả nhiên! Trong nháy mắt, chỉ thấy hắn vận nội công, hai bàn tay ngưng tụ một đoàn nhiệt khí như tuyết, sau đó đưa tay cầm Ưng đao ở eo, trong lúc son tặc không kịp nháy mắt, một ánh đao lạnh lùng loáng qua ngay trước mắt, phóng khoáng huy vài đao trên không trung. Lập tức, mọi thứ dường như đứng yên.

"Ha ha! Không có gì, ngươi thật quá non rồi... A! Thật đau!"

Sau tiếng kêu gào bi thống, chỉ thấy năm tên đại hán lập tức ngã xuống đất, không bao lâu liền tắt thở.

Thân thể Bạch Nhị run rẩy, đôi mắt to tràn đầy ánh lệ nhìn Ưng Kiệt, chỉ thấy bộ dạng bình tĩnh, tinh táo của hắn.

Hắn cúi áo choàng ra dịu dàng khoác vào cho nàng "Muốn về không?"

Nàng cắn môi dưới nén chặt nước mắt gật gật đầu, sau đó hai người cùng lên ngựa.

Dựa vào khuỷu tay cường tráng của hắn, trong nháy mắt này, Bạch Nhị đã rõ ràng tình cảm từ trước đến giờ đối với hắn.

Nàng yêu hắn! Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền yêu hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Đoạt Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Tiểu thư, trang chủ mời người đến đại sảnh."

Một tiểu nha hoàn đến bẩm báo, khiến nỗi sợ hãi bị chôn vùi vào ký ức ba năm kia của Bạch Nhị lại lần nữa thức tỉnh.

"Ta mệt mỏi, không muốn đi." Nàng muốn nằm nghỉ, vừa mới đến bên giường, tiểu nha hoàn lại lên tiếng.

"Trang chủ nói là người thân tiểu thư đến tìm người."

"Người thân ta?" Bạch Nhị suy nghĩ một chút, bỗng giật mình, "Ta qua ngay lập tức!"

Trong đại sảnh nghênh đón nàng trừ nam nhân làm nàng vừa yêu lại vừa hận, còn có một người.

Du phu!

"Tiểu Nhụy!" Thụ sinh diện mạo tuấn tú vui mừng gọi tên nàng.

"Tướng công!" Bạch Nhị muốn đi qua chỗ Du phu, lại bị Ưng Kiệt kéo đến bên cạnh.

"Thấy vợ chồng đoàn viên, thật khiến nàng vui vẻ, có phải không?"

Trên khuôn mặt Ưng Kiệt mang theo nụ cười vui vẻ nhìn Bạch Nhị, nhưng từ trong ánh mắt lạnh lẽo ấy có thể thấy được nụ cười không chân thành của hắn.

"Lai Nhân! Đóng cửa lại, không cho phép bất luận kẻ nào quấy nhiễu." Hần ra lệnh, ánh mắt vẫn rơi vào trên người Du phu, ánh mắt mang theo cảnh giác mãnh liệt và uy hiếp.

"Dạ!"

Đóng cửa lại, Du phu lộ ra khuôn mặt tái nhợt làm Bạch Nhị hết sức lo lắng.

"Chàng không sao chứ?"

"Ta không có việc gì! Nàng không sao chứ? Vài ngày nay không có tin tức của nàng, ta rất lo lắng." Hần muốn đến gần nàng, lại bị nam nhân đáng ghét đứng chắn giữa hai người.

"Nàng sao lại có chuyện gì, bên cạnh ta, nàng giống như một công chúa!" Ứng Kiệt nói đúng, hẳn quả thật chăm sóc nàng rất tốt, không cần những người khác lo lắng, coi như đối phương trên danh nghĩa là tướng công của nàng.

Bạch Nhị biết Du phu nhất định không thoải mái khi nghe ra ý tứ của Ứng Kiệt, nhưng nàng lựa chọn không mở miệng. Liệu hẳn có đem chuyện tình của hai người bọn họ cho biết Du phu không?

Nhưng mà, nàng lại nghĩ đây là không có khả năng, bởi vì nam nhân này nhất định sẽ dùng bí mật này để uy hiếp nàng.

Trầm mặc bao quanh bốn phía, Bạch Nhị lại bởi vì ánh mắt bức người làm người ta không cách nào trốn tránh của Ứng Kiệt mà cảm thấy hít thở không thông.

"Ta nghĩ, đại khái trang chủ Kim Thắng tiền trang khó mà nói rõ với nàng, không bằng để ta nói ra, dù sao giao tình hai người chúng ta không ít!" Ứng Kiệt ý vị sâu xa nhìn Bạch Nhị, làm nàng thật muốn mắng hắn.

Nhưng mà nàng nhận xuống xúc động này, ngẩng đầu nhìn hắn "Nói đi! Ta không biết từ trong miệng người có thể nghe ra bất kỳ tin tức tốt đẹp nào!"

Hắn đột nhiên cười to một tiếng "Nữ nhân thông minh! Đúng vậy, hẳn hôm nay đến không phải bởi vì muốn cứu nàng, mà là muốn đến cầu xin ta, bởi vì ta đã ngăn chặn cả hàng hóa cùng khách hàng của Kim thắng tiền trang, cho nên Kim thắng tiền trang nếu như không muốn bị phá sản, nên biết vận mệnh tương lai bị người nào thao túng trong tay!"

Trong mắt Ứng Kiệt phát ra ánh sáng khiến người khác phải run sợ, giống như một con Hắc Báo đang chăm chú nhìn vào con mồi của mình, làm người ta thấy lo lắng trong lòng.

"Không! Cho ta biết! Đây không phải sự thật?" Nàng không tin quay đầu nhìn qua Du phu, chỉ thấy hắn cúi đầu xuống.

"Bạch Nhị, ta xin lỗi nàng, Kim thắng nếu như không có nguồn vốn để lưu động, sẽ bị rơi vào tay người đàn ông này."

Bạch Nhị tức giận nhìn chằm chằm Ứng Kiệt lãnh khốc vô tình, hai tay nắm chặt đến trước mặt hắn. "Người không thể làm như thế! Kim thắng tiền trang là tâm huyết cả đời của tổ tiên Du gia người không thể đoạt đi!"

"Ta không thể? Nàng cho là nàng có thể ngăn cản được ta?" Nét mặt hắn vô cảm nhìn nàng, giọng điệu lạnh nhạt, hờ hững.

Nàng càng thay Du phu nói chuyện, hắn lại càng không bỏ qua cho Du phu.

Đúng vậy! Nàng không có năng lực! Trên thương trường, Bạch Nhị hiểu rõ thắng là vua thua là giặc, cạnh tranh tàn khốc. Nhưng nàng lại càng hiểu rõ hơn, Ứng Kiệt là vì bảo thủ nàng, nếu không hẳn cũng sẽ không chiếm lấy buôn bán của tiền trang, càng không cần phải tốn nhiều tiền cùng tâm huyết đến cường đoạt như vậy.

Nhìn nàng tái nhợt lại vô lực, đây là lần đầu tiên sau ba năm Ứng Kiệt cảm thấy hài lòng như vậy.

Hắn muốn để nàng mất tất cả, sau đó hèn mọn quỳ trước mặt hắn cầu xin hắn bỏ qua cho bọn họ, thế nhưng đó cũng không phải là mục đích cuối cùng của hắn, hắn muốn lấy được nàng!

"Nhưng mà, nếu người có thể đồng ý với ta một điều kiện, ta chẳng những có thể cung ứng tiền, còn có thể giúp người chấn hưng lại uy phong Kim Thắng tiền trang!"

Du phu cùng Bạch Nhị ngẩng đầu nhìn về phía Ứng Kiệt, không tin hắn sẽ tốt bụng như thế.

"Điều kiện gì?" Nàng hỏi.

"Chỉ cần nàng theo ta!" Hắn một hơi nói ra điều kiện đã nghĩ từ lâu.

Điều này nằm trong suy nghĩ và dự đoán của Bạch Nhị, nhưng lại là lần đầu Du phu nghe được, hẳn tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Không được!" Du phu dường như phát cuồng vỗ mặt bàn một cái "Nghe rõ đây! Ta hôm nay dù là tên ăn xin trên đường, cũng sẽ không để người ăn hiếp nàng! Ba năm trước đây, người hại nàng thiếu chút nữa chết đi còn không đủ sao? Người còn có lương tâm không?"

"Du phu, không cần nói!" Bạch Nhị lớn tiếng ngăn cản hắn nói ra.

Du phu đã định nói ra lại thấy đau đớn trong mắt Bạch Nhị, hắn hiểu được không thể để chuyện cũ làm nàng tan nát cõi lòng.

Ứng Kiệt lại nghe ra điều không hợp lý, hắn im lặng nhìn về mặt hai người.

"Chết? Nàng có phải hay không có chuyện lừa dối ta?" Ánh mắt Ứng Kiệt rơi vào trên người của Bạch Nhị, phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt.

Nàng lạnh lùng ngắt đầu "Mặt lạnh Danh Dao son trang Ứng vương không phải rất lợi hại sao? Ta lại có chuyện gì có thể lừa dối được ngươi, nếu như ngươi không tin tưởng, đi điều tra đi!"

Ứng Kiệt nhìn xuống lửa giận, chỉ là dùng ánh mắt giết người bắn về phía nàng, nhưng lại lần nữa bị cách ăn mặc cao nhã, ưu mỹ của nàng hấp dẫn, một thân y phục hồng điểm bảy ra hết tư thái mỹ lệ hoàn mỹ của nàng, làm hắn nhớ tới lúc hai người triển miên ôm hôn kích tình. Nghĩ đến chỗ này, thân thể của hắn lại bởi vì khát vọng nàng mà trở nên nóng bỏng.

Ánh mắt của hắn bắn về phía Du phu, hắn chỉ trầm mặc nhìn nam tử đáng sợ được xưng "Ứng Vương mặt lạnh" trước mắt này.

Ứng Kiệt nhìn nàng một cái mới thông thả đứng lên "Ta chờ nàng!" Bỏ lại một câu như vậy, hắn cười nhẹ rồi khỏi hiện trường.

Bạch Nhị lập tức mất đi hơi sức ngồi bịch ở trên ghế, nàng vô lực ngắt đầu nhìn Du phu "Xin thứ lỗi! Là ta làm liên lụy chàng."

"Không! Dù sao ta đối với buôn bán tiền trang vốn không tốt, mấy năm nay nếu như không phải do nàng cố gắng, chỉ sợ Kim Thắng đã sớm không còn."

"Nhưng..."

"Tiểu Nhụy, ta lo lắng chính là nàng, nàng biết nàng chọc phải chính là một nam nhân thế nào sao?" Du phu lo lắng nói.

"Ta hiểu rõ, cũng không có hơn so với ta hiểu hắn."

"Hắn chính là phụ thân đứa bé?"

Nàng khổ sở nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, "Ta không muốn nhắc lại việc này, bây giờ chỉ muốn suy nghĩ biện pháp cứu vãn Kim Thắng, ít nhất phải trả được nợ, như thế mới có thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn."

"Thoát khỏi lòng bàn tay hắn? Trong mắt hắn phát ra ý nghĩ không muốn thả nàng, nhưng mà nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng cùng hắn!"

"Du phu..." Nàng khổ sở nuốt một ngụm nước bọt, không hy vọng Du phu bị nàng liên lụy mà mệt mỏi.

"Coi như ở trong lòng của nàng chỉ coi ta như một người bạn tốt, nhưng ta lại đối với nàng rất cảm kích, lúc đó nếu như không phải là nàng thành toàn, nữ nhân trong lòng ta yêu đã sớm nhảy sông tự vẫn chết vì tình rồi."

"Kỳ thật chúng ta cũng là giúp đỡ lẫn nhau, nhưng mà chàng yên tâm, ta ứng phó hắn được."

"Nàng xác định?"

"Dù sao hắn từng là nam nhân của ta, trên đời này có ai so với ta hiểu hắn?"

Nhưng mà Ứng Kiệt lấy được không chỉ là người của nàng, còn có linh hồn nàng...

"Nàng vừa mới trước mặt mọi người đánh ngươi, ngươi không tức giận sao?"

Vệ sĩ thân tín Dẫn Phong đi theo bên cạnh Ứng Kiệt nhìn khuôn mặt cao thâm khó đoán của Ứng Kiệt, hắn biết Ứng Kiệt đối với những người không lễ phép cùng bất tôn người của hắn đều không khách khí hay dễ dàng tha thứ, chỉ đối với mỗi Bạch Nhị là không có bất kỳ tức giận nào, ngược lại tương đối quan tâm nàng có nguyện không nguyện ý nhảy xuống cái bẫy hắn đã tỉ mỉ thiết lập.

"Ta nói ra điều kiện này đối với các ngươi là tốt nhất, nếu như các ngươi không đáp ứng, chẳng những sẽ phá sản, còn thiếu nợ, này hậu quả các ngươi gánh chịu không nổi?"

Nàng im lặng đi đến trước mặt hắn, "Ứng Kiệt."

Nàng hô to làm hắn thông thả ngắt đầu, lại không nghĩ đến nhận được là một cái tát hung hăng của nàng!

Hành vi của nàng khiến tất cả mọi người choáng váng, Ứng Kiệt lại không có bất kỳ phản ứng, chỉ là khuôn mặt tuấn mỹ có dấu năm dấu tay màu hồng.

"Ta có chết cũng sẽ trả nợ ngươi, nhưng tuyệt không cho phép ngươi vũ nhục, lừa gạt ta lần nữa!"

Ứng Kiệt đối mặt với giọng điệu của nàng, trên mặt đoán không ra bất kỳ vẻ gì, cũng không hiểu trong tim của hắn bây giờ đang suy nghĩ cái gì.

"Cho nàng thời gian một buổi tối cân nhắc, nếu nguyện ý liền đến tìm ta, nếu không nguyện ý" Hấn ngừng một chút, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chòng chọc nàng "Tính tình ta nàng cũng biết."

"Tính tình ta ngươi cũng biết, bây giờ mời ngươi đi ra ngoài, ta muốn cùng tướng công ta hảo hảo nói chuyện."

Khỏe miệng của hấn giờ lên một nụ cười lạnh, "Từ tế cân nhắc, có lúc thân thể nữ nhân là một món hàng rất tốt ngươi không nên lãng phí, nếu không ngươi có được tự trọng, lại liên lụy đến người khác."

Ứng Kiệt lạnh lùng cười, "Nàng là nữ nhân của ta, nên có khí phách như vậy." Hấn vui vẻ chính là vì cái dũng khí không sợ gì của Bạch Nhị.

"Ngươi xác định nàng sẽ đồng ý loại yêu cầu kinh đời hải tặc kia của ngươi?" Hi sinh trinh tiết trân quý nhất của nữ nhân, lấy thân phận có chồng lại qua lại với một nam nhân khác?

"Nàng sẽ!" Ứng Kiệt hiểu nữ nhân mình yêu cùng những người khác là bất đồng.

"Nhớ phải ăn cơm... Đúng! Ngày mai nàng phải nghỉ ngơi một ngày, ta thấy nàng giống như vài ngày không được ngủ ngon, biết không?" Du phu dịu dàng sờ sờ đầu Bạch Nhị, giống như loại thương yêu của đại ca đối với một tiểu muội.

"Ta biết rõ." Nàng mỉm cười nói.

"Nàng xác định không cùng ta trở về?"

Nàng lắc lắc đầu, "Không cần sẽ tốt hơn."

Thời khắc bây giờ nàng có thể thế nào rời khỏi nam nhân này sao, nếu nàng vừa đi, không biết sẽ chọc giận ra sao lão Ứng bá đạo này.

"Đúng, Du phu, ngươi phải nhớ kỹ hưu thư..."

"Nói lại sau!" Hấn quan tâm nói, "Về chuyện này ta rất quan tâm đến cảm nhận của nàng, cho nên đề ta cân nhắc kỹ."

Nàng cười một cái mới chặt chẽ ôm lấy hấn, giờ phút này nàng cần một cái ôm chặt ấm áp đến an ủi lòng của nàng.

"Chàng là người tốt, Thủy Tú gả cho chàng nhất định sẽ rất hạnh phúc." Nàng cười nói.

Tiếp theo, Du phu in lại một nụ hôn thiện ý trên trán nàng "Vậy..."

"Ngươi nên đi rồi!"

Thanh âm lạnh lẽo vô tình cắt đứt hai người, lập tức một bóng dáng cao lớn ngăn cản ở trước mặt nàng, làm nàng sợ hãi giật mình.

"Là ngươi!"

"Đúng, chính là ta."

Ứng Kiệt vẻ mặt lạnh lẽo, tỏ vẻ hấn đối với ôm ấp môn trốn của hai người trước mắt không hề có cảm giác.

"Du trang chủ, ngươi có thể đi, ta sẽ chờ tin tức tốt của ngươi, không tiễn!" Một lời nói xong, cũng không để ý Du phu có lời muốn nói, liền kéo lấy Bạch Nhị hướng bên trong đi, sai người đóng cửa, đem Du phu xuất môn, tuyệt không lưu mặt mũi.

"Ngươi này người thế nào không phong độ như vậy?" Bạch Nhị kháng nghị, cả người đều đi không kịp, căn bản là bị hấn kéo đi. "Ta với chàng vẫn chưa nói xong..."

"Nói xong rồi!"

"Không có!"

"Ta nói nàng đã nói xong rồi, hơn nữa ta còn có thể với nàng, sau này nàng cũng không có cơ hội có thể cùng hấn nói chuyện rồi."

Sắc mặt của nàng trắng bệch. "Ngươi không phải nghĩ giết hấn chứ?"

"Nếu như có thể..." Hấn đột nhiên dừng lại bước chân, hai bàn tay chặt chẽ chiếm lấy bả vai của nàng hung hăng nói: "Nếu như có thể, hấn đã sớm không còn mệnh!"

"Ngươi thế nào có thể bá đạo không nói lý như vậy?"

"Là ta bá đạo không nói lý sao? Nếu như không phải là ta kịp thời ngăn cản, ta nhớ nàng với hấn có thể cùng nhau chạy trốn chứ?"

"Ta không có."

"Ta lại tin tưởng hai mắt của mình, ta thấy được chính là nàng cùng nam nhân khác ôm ôm ấp ấp!" Thanh âm tức tối toát lên ý nghĩ xúc động muốn giết người trong lòng hắn.

"Hắn không phải nam nhân khác, hắn là trượng phu của ta!" Nàng cũng không vui to giọng phản bác. "Ta nhớ ngươi không có quyền can thiệp chuyện giữa ta và trượng công? Ta với ngươi giữa không có bất kỳ quan hệ!"

"Nàng biết rõ lòng ta đối với nàng..."

Nàng cười lạnh cắt đứt lời hắn nói, "Ta cũng không muốn biết lòng của ngươi!"

Nàng lạnh nhạt làm lửa ghen trong lòng hắn càng thêm cháy mạnh. "Nàng..."

Hắn hỏi hận rồi, hắn đã bắt tri bất giác quá mức sùng ái nàng.

Nhưng hắn chết vẫn mạnh miệng, "Ta không cho phép trong lòng của nàng có nam nhân khác tồn tại!"

"Không cho phép ta? Ngươi dựa vào cái gì không cho phép? Ngươi cho là ta còn giống như năm ấy là cô gái nhỏ bị ngươi lừa gạt sao? Không! Ta đã chán ghét ngươi, cho nên mới tránh ngươi, không hy vọng có bất kỳ dính dáng với ngươi!" Nàng giận không kềm chế được mà thốt ra, "Ta không thể nào cùng một hung thủ giết người đi chung với nhau!"

"Nàng..." Hắn tức giận không nói được gì, tròng mắt xanh đen lấp lánh sát khí lạnh lẽo.

"Nếu như ngươi không vui vẻ, ngươi có thể giết ta!" Hắn vì sao muốn đối với nàng hung dữ? Bạch Nhị đột nhiên cảm thấy mỗi lần như vậy mình sẽ kích thích hắn, tất cả đều bởi vì mỗi lần hắn nhìn thấy nàng đều thật hung dữ.

"Nàng cho là ta không dám?"

Nàng ngẩng đầu ngâm lấy nước mắt phần hận nhìn hắn, "Ta không hề yêu ngươi nữa, quá khứ liền để nó quá khứ đi! Ta không thể nào trở lại bên cạnh ngươi, tựa như chúng ta cũng không cách nào trở lại quá khứ giống nhau."

Hắn im lặng ngắm nhìn thân thể yêu kiều ở trong bóng tối của nàng, hàn phong thoắt nhẹ lay động ống tay áo khiến cho nàng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất ngay trước mắt hắn.

"Không thể nào." Hắn lại lắc lắc đầu nói: "Không thể nào!"

Sắc mặt nàng tái nhợt tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, nhìn hắn nghiêm nghị lãnh khốc. Nam nhân trước mắt này tựa như người xa lạ khiến nàng không thể nhận ra, nàng không hiểu hắn, nàng chỉ có thể xác định hắn đối với nàng tàn khốc, vô tình.

Nàng cắn bản không đầu lại hắn!

Nàng không có nói chuyện, hắn lại không bỏ qua nàng, đưa tay bắt được tay của nàng, "Nàng quên ta đã nói gì? Nếu như nàng muốn đầu ôm tay áp với Du phu, vậy thì nàng sai lầm lớn rồi!"

"Ta muốn hướng hắn cầu cứu thì như thế nào? Hắn yêu ta, hắn sẽ giúp ta, hắn sẽ bảo vệ ta!" Nàng cũng không chịu được nữa, đối diện nam nhân đáng giận trước mắt này la to nói lớn.

Mặt của hắn sắc trầm xuống, đem nàng kéo lại gần hơn, hơi thở nóng ấm phả phát trên mặt nàng.

"Bởi vì hắn yêu nàng, cho nên hắn mới phải cùng chôn theo với nàng, nàng cũng không có để ý?"

Trong mắt nàng hiện lên ánh sáng đau đớn vô cùng, tròng mắt hắn không tha, bị hắn hiểu lầm cảm giác thật không dễ chịu, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng duy trì tự ái.

"Ta sẽ không, vì ta đã không còn bất kỳ hy vọng gì nữa rồi." Nàng tuyệt vọng rồi.

"Đừng cho là nàng dùng ánh mắt oán đối như vậy nhìn ta sẽ bỏ qua, đừng quên Du phu là bởi vì nàng mà bị hủy, nếu như nàng không hi vọng sự việc xấu đi, nàng nên biết điều một chút, tin tưởng ta, ta nói là làm được!" Lời nói của hắn tràn đầy lòng đố kỵ. Lúc thấy nàng ở trong lòng nam nhân khác, hắn cảm thấy mình sắp nổi điên rồi! Nàng là của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể đụng nàng, chỉ có hắn có thể ôm nàng, hôn nàng!

Nàng đột nhiên vùng vẫy nói: "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

"Ta muốn trong lòng nàng chỉ có một người là ta!" Hắn rống giận một tiếng làm nàng vùng vẫy dừng lại. "Này đòi nàng có thể đầu ôm tay áp nam nhân cũng chỉ có ta nàng có biết hay không?"

"Ta không biết! Cũng không muốn biết!" Nước mắt của nàng cũng nhịn không được nữa mà rơi xuống. "Có phải hay không chỉ cần nam nhân cùng ta có quan hệ, ngươi sẽ không tiếc tất cả phá hủy hắn?"

"Đúng vậy!" Hấn lớn giọng khẳng định.

"Người quá đáng sợ!" Nàng không tin trong tim của hấn lại chấp nhất đối với nàng như vậy.

"Ta đã nói, ta sẽ đuổi theo nàng không phải sao!"

"Rời khỏi ta!"

"Không thả!"

"Người..."

Nàng cũng không chịu được nữa khóc rống lên, hấn chỉ là im lặng nhìn nàng một hồi, sau đó hung hăng đem nàng kéo vào ôm trong lòng, để nàng có thể khóc lớn trong lòng hấn.

"Ta không muốn cãi nhau với người..."

"Ta cũng không muốn vậy, nhưng nàng là của ta, ta sẽ không thả nàng đi."

"Người không thể chuyên chế, bá đạo như vậy!" Nàng dùng hết hơi sức toàn thân cũng không cách nào tránh thoát cánh tay y hệt như thép của hấn, cuối cùng không có cách khác bị hấn ôm ở trong lòng.

"Ta liền muốn! Ta rất muốn! Ta đối với nàng luôn luôn chính là như vậy, này gọi là chấp nhất!"

Hấn chặt chẽ ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, ngửi thấy hương thơm mê người lại quen thuộc, trong lòng thể đời này sẽ không để nàng rời khỏi hấn lần nữa.

Không biết qua bao lâu, nàng mới nghẹn ngào lên tiếng, "Thả Du phu đi! Thả hấn, ta liền đồng ý đi theo bên cạnh người."

Hấn không có lên tiếng, chỉ là im lặng nhìn nàng.

"Bỏ qua cho hấn đi! Ta đầu hàng, người có thể muốn ta, muốn thế nào cũng được, ta sẽ không phản kháng nữa." Nàng bất lực cúi đầu nói. Lòng của nàng đã chết rồi, nên cũng không quan tâm thân thể này nữa.

Hấn đáng vui mừng, hấn có thể lấy được nàng, đời này nàng đều là của hấn! Nhưng trong lòng hấn lại không rõ tư vị gì, bởi vì nàng là vì một cái khác nam nhân mà nguyện ý hi sinh lớn như thế.

Lửa giận trong lòng Ứng Kiệt lần nữa dấy lên.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Đoạt Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

"Đi theo ta!" Ứng Kiệt mãnh mẽ đem Bạch Nhị kéo đi về hướng căn phòng.

"Người muốn làm gì?" Nàng muốn tránh thoát bàn tay có lực của hấn, lại chỉ làm tay của mình đau hơn.

Hấn hung ác đá văng cửa phòng, khiến tiểu nha hoàn đang dọn dẹp trong phòng phải sợ hãi giật mình.

"Đi ra ngoài! Không có mệnh lệnh của ta không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào!"

"Dạ!" Tiểu nha hoàn sắc mặt tái nhợt chạy ra bên ngoài.

Bạch Nhị còn không hiểu rõ chuyện gì, liền bị đẩy ngã ở trên giường.

"A!" Nếu như không phải bị ngã ở tấm đệm trên giường, nhất định toàn thân sẽ đầy vết bầm.

Hấn đột nhiên gầm lên một tiếng, đem nàng đè ở trên giường, cúi đầu xuống hung hăng hôn môi của nàng.

Mặc dù giữa hai người có nhiều tức giận, nhưng lúc hấn vừa đụng đến môi nàng lại mềm mại ngọt ngào, khát vọng muốn nàng lại lần nữa bị khơi lên.

"Chứng minh cho ta xem! Chứng minh nàng cam tâm tình nguyện ..." Hấn ở bên tai nàng nhỏ tiếng lẩm bẩm, hơi thở lửa nóng làm nàng cảm thấy một trận run rẩy.

Tay của hắn cũng thông thả rơi vào trước ngực của nàng, dùng sức sờ mó đầu vú mềm mại của nàng.

Bạch Nhị chỉ có thể chặt cắn môi dưới, để mình không vì hắn vuốt ve truyền đến trận trận khoái cảm mà phát ra những tiếng rên rỉ mắc cỡ.

"Thích bộ dáng này của ta sao? Nếu vui vẻ liền kêu ra, ta không thích nữ nhân hoan ái ở trên giường giống như một khúc gỗ!"

"Ta không phải nữ nhân của ngươi!" Nàng cắn răng cắn lợi nói.

Hắn cười lạnh, giống như lời nàng nói là một chuyện cười. "Một hồi nói muốn trở thành nữ nhân của ta, một hồi lại nói không phải nữ nhân của ta, lòng của nữ nhân thật là khó dò."

"Ai cần ngươi lo!"

"Ta mạn phép muốn xen vào!"

Hắn cúi đầu xuống che lại miệng của nàng, nàng lại vươn tay đánh không ngừng vào bộ ngực của hắn, nhưng một điểm cũng không có tác dụng, lưỡi của hắn cứng rắn xâm nhập ở bên trong môi của nàng, xâm lược lấy mỗi một góc mê người của nàng, hút lấy mật dịch trong miệng nàng, cuốn lấy đầu lưỡi của nàng theo hắn chặt chẽ dây dưa.

Nàng cảm thấy đầu mình bắt đầu hỗn loạn, lại miễn cưỡng lưu lại tia lý trí duy nhất, nàng muốn né tránh nụ hôn mãnh liệt của hắn, lại càng thêm kích thích khát vọng cùng tình dục trong lòng hắn đối với nàng.

Tay của hắn dùng sức kéo ra vạt áo của nàng, duỗi tay vào bên trong cái yếm của nàng, ngón tay xoa nhẹ đầu vú đã sớm cứng rắn của nàng, sử dụng ngón giữa cùng ngón tay cái tùy ý xoa bóp, một cảm giác vô lực nhưng khoái cảm dần dần dấy lên trong thân thể của nàng.

Tay của hắn nhanh chóng đem áo nàng cởi ra, lập tức hai vú trắng như tuyết phơi bày ra trước mặt của hắn.

Hắn ngừng thờ nhìn, chỉ thấy nàng nhắm nghiền mắt trên mặt phấn trần đầy sắc anh đào xuân ý, cái miệng hồng phấn nhỏ nhắn bởi vì nụ hôn mãnh liệt của hắn mà sưng đỏ, làn da như tuyết ngọc, một đôi vú đầy đặn lại rất cứng, đầu vú nhỏ nhỏ màu hồng phấn như hạt sen đứng thẳng trên bầu vú màu hồng, đáng vẻ thật quyến rũ hấp dẫn.

"Nàng thật là đẹp!"

Hắn bị sắc đẹp trước mắt của nàng khiến cho lửa tình bùng cháy, hắn lập tức cúi đầu xuống bú, liếm láp lấy đầu vú nhỏ nhỏ của nàng, khiến toàn thân trận trận tê dại, không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn.

"A... Ừ... Không..." Tay của nàng khoắc lên trên vai của hắn muốn đẩy hắn ra, lại vô lực.

Môi của hắn đi về giữa hai vú của nàng liếm láp, khiến thân thể của nàng không nhịn được trận trận run rẩy.

Thừa dịp trong lúc nàng phân thần, tay của hắn đem quần của nàng cởi ra, lộ ra quần lót màu trắng cùng nàng đôi chân thon dài như ngọc điêu, tóc đen mềm mại rơi tán lác trên giường đệm màu trắng, ngũ quan xinh đẹp mềm mại đáng yêu, thân thể trần truồng phát tán ra hương thơm nữ nhân.

Trên người nàng có mùi hương đốt cháy lửa tình ái dục trong lòng hắn đối với nàng, hắn cảm thấy hô hấp mình trở nên dồn dập, cơ hồ sắp không thể thở.

Hắn mạnh mẽ đem bắp đùi của nàng mở rộng, cúi đầu hướng chỗ thần bí của nữ nhân được ngăn cách bởi vải vóc thật mỏng đói khát mà liếm láp lấy.

"Ngươi ở đây làm cái gì?" Nàng cả người như bị điện giật, một trận dòng điện cường đại nhanh chóng lan chảy toàn thân, trong cơ thể chảy ra mật dịch lửa nóng thấm ướt quần lót khiến nàng không nhịn được mà rên rỉ, muốn bóp chặt hai chân của mình...

"Không cần! Quá mắc cỡ..."

"Đừng cho biết ta hắn không làm như vậy đối với nàng!"

"Ai?" Nàng còn trong hoảng hốt.

"Đu phu!"

Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng, mà lửa tình của nàng cũng bị lời nói của hắn đánh tan.

"Ngươi..."

"Kỹ xảo của ta so với hắn tốt đúng hay không?" Hắn cũng không muốn cùng nam nhân khác so sánh, nhưng hắn lại rất để ý trong lòng nàng hắn rốt cuộc có ý nghĩa gì.

"Rời khỏi ta!"

Nàng chợt giống như con dã miêu đang đá tránh né. Trong lòng của nàng thật hận, hận hẳn thế nào đối với nàng như vậy, lòng của nàng, thân thể của nàng đều chỉ thuộc về hắn, hắn lại muốn nàng ở trên giường cùng nam nhân khác, quá đáng!

"Bạch Nhị!" Hắn dùng lực muốn bắt được hai bàn tay của nàng ở giữa không trung.

"Người muốn biết, ta có thể trung thực cho người biết, người so ra kém Du phu, ta chính là bởi vì công phu trên giường của hắn hơn người, cho nên chọn hắn mà không muốn người!"

Nàng đau lòng tuyệt vọng, chỉ muốn thương hại hắn, đành phải nói ra lời nói có thể khiến cho lửa giận của hắn bộc phát.

"Người nói cái gì?"

"Ta nói người so ra kém với hắn... A!"

Hắn dùng lực đẩy nàng về trên giường, trong mắt tức tối, giờ phút này hắn giống như mãnh hổ nhìn chăm chú vào con cừu nhỏ, làm nàng sợ hãi.

"Ta so ra kém với hắn? Có lẽ nàng thật sự không hiểu ta, ta tất nhiên phải sửa chữa quan niệm của nàng!" Hắn vừa nói vừa cời ra y phục của mình, lộ ra thân thể cường tráng.

Ánh mắt Bạch Nhị vừa tiếp xúc với cự long cứng rắn của hắn, lập tức ngưng ngừng có ý trốn tránh.

"Chớ quên trước kia chúng ta như thế nào cuồng hoan làm tình ba ngày ba đêm không có xuống giường, ba năm sau, thể lực ta vẫn giống xưa, có lẽ còn tốt hơn, nàng cũng sẽ không quên ta mạnh mẽ như thế nào chứ?"

"Không!"

Phản kháng của nàng càng làm hắn cảm thấy tức tối cùng ghen tị. "Muốn vì cái nam nhân kia mà thù hận? Hừ! Không khỏi quá chậm chạp chứ?"

"Rời khỏi ta!"

"Không thả!" Nói xong, hắn đem quần lót nàng cời ra, nàng lại cực lực trốn tránh tay hắn tiến hành lôi kéo, cuối cùng hắn dùng sức xé vỡ vải vóc nhỏ nhỏ, để giải đất tam giác phái nữ mềm mại mê người phơi bày ra trước mặt hắn.

"Không nên nhìn..."

Nàng muốn dùng tay che giấu, hắn lại dùng hai bàn tay kéo ra, như một con sói hưởng dụng thân thể mềm mại của nàng.

Môi của hắn kịch liệt liếm mút lấy nàng đầu vú nhỏ nhỏ rung động, tay của hắn cũng đưa đến giữa hai chân nàng, tùy ý thăm dò vào trong khe huyết nàng, thân thể của nàng theo bản năng phản ứng không ngừng chảy ra chất mật ẩm ướt.

"Cũng ẩm ướt, nàng không thể phủ nhận ta cũng là có thể làm nàng muốn!"

"Không! Ta không muốn người! Rời khỏi ta!"

Nàng không giúp được gì chỉ có thể lắc đầu, lại không ngăn cản được tay của hắn ở trong thân nàng đùa bỡn kéo ra đưa vào nhanh chóng lại mãnh liệt, khiến nàng thở hổn hển co quắp ở trên giường, động tác hắn cũng làm nàng đạt tới cao trào vài lần, để nàng vong tình reo hò...

"Ừng..."

"Nói nàng là của ta!" Tay của hắn ở bên trong thân thể của nàng nhanh chóng kéo ra đưa vào, ép nàng chìm luân ở trong tình dục, đánh thức tình dục chân thật nhất trong thân thể nàng đối với hắn

"Không..."

"Cho biết ta nàng chỉ cần ta!"

"Không cần..."

"Không quan tâm ta? Vẫn không cần chỉ có ta?"

"Rời khỏi ta!"

Nàng cự tuyệt làm hỏa khí lập tức bốc lên, hắn thô bạo đem thân thể của nàng kéo hướng mình, hơn nữa dùng sức đem hai chân của nàng mở rộng, trong lúc nàng muốn kháng cự hắn, đã không kịp rồi.

"A —"

Hai tay của hắn dùng sức cầm eo nhỏ nàng, đem cường đại cứng rắn của mình chống đỡ ở trước tiểu huyết của nàng, không để ý tới phản ứng của nàng toàn lực hung hăng đâm vào.

Nàng tiếng thét một tiếng, cảm thấy hắn hoàn toàn ở bên trong thân thể của nàng, cùng nàng hợp làm một...

"Trời ạ! Nàng thật chặt..."

Hắn bắt đầu ở bên trong thân thể của nàng mãnh liệt ra vào như trừng phạt như hưởng thụ, trần trần hoan ái tuyệt vời không thể tả thay thế tất cả lý trí của nàng, tay của nàng chặt chẽ ôm lấy cổ họng hắn, trong miệng cũng vô lực mà rên rỉ, thừa nhận hắn như dã thú y cuồng bạo kéo ra đưa vào...

"Không cần... Ưng... A..."

"Nói nàng là của ta!"

"Ta..."

"Nói!"

Hắn hung hăng đụng vào địa phương sâu thẳm trong thân nàng, nàng chỉ có thể mặc hắn cuồng bạo giày xéo.

"Ta muốn ngươi! Ta muốn ngươi!" Nàng vong tình reo hò, đồng thời cũng đạt tới cao triều...

Hắn hiển nhiên không muốn để nàng mau như thế liền nghỉ ngơi, đem thân thể kiều yếu vô lực của nàng lật qua, để cái mông nhỏ co giãn vĩnh viễn lên đối mặt với hắn, sau đó hai tay nắm bên hông thon thả của nàng, một trận mãnh liệt đi vào.

Tay của hắn từ trên người nàng ven theo làn da tẻ nộn phía sau lưng một đường vuốt ve đến hai vú trước ngực, dùng sức sờ mó, lực đạo lớn nhỏ vừa vặn thoải mái làm nàng chỉ có thể yếu kiều vô lực, dần dần bị chinh phục.

"Không cần! Van cầu ngươi..." Nàng khổ sở cầu khẩn, hắn lại muốn để nàng vĩnh viễn không quên được hắn, trong lòng chỉ có hắn không thể suy nghĩ đến bất cứ nam nhân nào.

Vừa nghĩ tới nàng từng nằm ở trong vòng tay nam nhân khác, khiến hắn như bị lửa ghen thiêu đốt, thật muốn giết người, cho nên hắn muốn để nàng cảm thấy thỏa mãn, để nàng chỉ thuộc về một mình hắn!

Thân thể kiều yếu không chịu nổi đòi hỏi không giới hạn của hắn, nàng chỉ có thể nhắm nghiền mắt, trong miệng không ý thức mà phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn mà mềm yếu.

Cho đến khi hắn phát ra tiếng gầm nhẹ y hệt dã thú, tiếp theo thân thể một trận mãnh liệt rung động, hắn mới đem mầm móng chính mình bắn vào trong thân nàng...

Sau khi hắn cường lực phóng thích lửa nóng, nàng lại đạt tới cao triều khác...

Một hồi sau, Bạch Nhị muốn rời khỏi, Ưng Kiệt lại chặt chẽ ôm lấy nàng.

"Không cần động, ta chỉ muốn ôm nàng."

Nàng không có phản kháng, cũng vô lực phản kháng, để mặc cho mình rúc vào trong vòng ôm cường tráng đầy sung mãn mà an toàn của hắn, tâm tư cũng dần dần trở lại cái đêm ba năm trước đây cái làm nàng tan nát cõi lòng...

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Đoạt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Ngươi có thể vì ta rút lui khỏi giang hồ sao?"

Mới hưởng thụ hết kích tình mãnh liệt từ Ưng Kiệt, Bạch Nhị thỏa mãn rúc vào trước ngực của hắn, một ngón tay trước ngực hắn từ từ vẽ loạn.

"Có thể, nhưng mà trước khi cùng nàng lui ẩn, ta phải đối phó với một người, ta lại không thể nắm chắc 100% đánh thắng được đối phương." Hắn lười nhác nói, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về sống lưng bóng loáng của nàng.

"Phó Ước Chừng?"

"Một trận quyết chiến sống chết, đối phương cũng là đối thủ võ công hết sức cao siêu, này ước chừng một năm trước đã định, ta nhất định phải đi, nhưng mà nói thật, ta cũng vậy không có nắm chắc phần thắng là bao nhiêu."

Nàng đột nhiên đẩy vòng tay ôm chặt của hắn, về mặt tức giận nằm co ở góc giường.

"Tiểu Nhụy?"

"Không nên đụng ta!"

Trong lúc hắn muốn đưa tay ôm nàng, lại bị nàng ngăn lại.

"Thế nào? Tức giận nữa?"

"Chàng nói muốn cùng ta hạnh phúc ở chung một chỗ, khoái lạc qua ngày, không lo nghĩ qua ngày, bây giờ chàng lại nói muốn đi quyết chiến chinh chàng cũng không có nắm chắc bao nhiêu phần chết?"

Hắn cho là nàng ngu ngốc sao? Hắn cho là nàng sẽ vui mừng hoặc ngoan ngoãn để hắn đi chịu chết sao?

"Tiểu Nhụy, ta không nhất định sẽ thua!" Hắn có chút nóng nảy rống lấy với nàng. Còn chưa khai chiến, nha đầu này liền muốn diệt chí khí uy phong của mình!

"Nhưng cũng có thể sẽ chết!"

"Nàng..." Thật không may mắn!

"Ta mặc kệ, ta mặc kệ!"

Nàng đột nhiên hướng tới hắn, chặt chẽ ôm lấy hắn, giống như là cả đời đều không rời khỏi hắn.

"Không nên đi! Van cầu chàng! Chàng là duy nhất của ta, tất cả của ta, ta không thể không có chàng! Không nên đi, ta chưa từng cầu xin với chàng cái gì, lần này chàng đồng ý ta, có được hay không?" Nàng lấy thanh âm run rẩy, cả người run run tựa như ngọn gió thổi nhẹ qua những chiếc lá thu vàng khô rơi trên đất thu.

"Tiểu Nhụy..."

Ứng Kiệt hiểu trong lòng nàng lo lắng cùng sợ hãi, nàng bây giờ rất cần có người bồi ở bên thân thể của nàng, nhưng là này ước định, hắn không đi không thể.

Nếu như hắn muốn thay đổi vận mệnh của mình, một trận chiến này, hắn nhất định phải đi, kết thúc tất cả ân oán, từ này trở đi chỉ cùng với nữ nhân trong lòng yêu thương, vĩnh viễn không hỏi chuyện võ lâm.

Hắn bưng lấy khuôn mặt loang lổ nước mắt cùng khiếp sợ của nàng, "Tiểu Nhụy, ta yêu nàng!"

Bạch Nhị cả người buông lỏng, thật lâu không cách nào mở miệng.

Thanh âm ấy thâm tình mà đốt nóng, "Ta sẽ không có một nữ nhân nào có thể thay thế địa vị của nàng ở trong lòng ta."

"Nhưng... ờ chàng không có trở về..." Nàng nghẹn ngào nói không nổi nữa.

"Bé ngốc, có nàng yêu, ta trở nên dũng cảm hơn, càng thêm kiên cường, huống hồ hết lòng tuân thủ ước định là điều một nam tử hán đại trượng phu đáng làm, nàng phải có lòng tin đối với ta!"

Lời nói của hắn triệt để bắt được lòng của nàng, nàng cũng không còn cách nào kháng cự vòng ôm của hắn, chỉ có thể khóc đến bất lực, điên cuồng hôn lấy hắn.

"Ta yêu chàng! Ta rất yêu, rất yêu chàng!"

"Ta hiểu rõ, Ta cũng thế."

Hắn nhiệt thành ôm nàng, rất nhanh, tự chủ của hắn liền bị nụ hôn liễu lĩnh của nàng treu chọc mất hết lý trí.

Hắn dịu dàng đem thân nàng lật qua, để nàng nằm ngang phía dưới hắn, nhu thuận dựa vào trong lòng hắn.

"Trước kia nàng nói hận ta hận đến gần chết, thế nào bây giờ lại yêu ta yêu muốn chết? Nữ nhân dễ thay đổi, lời nói này một chút cũng không sai."

Hắn buông đầu xuống, tóc dài đen tuyền rũ xuống phía trên hai má nàng, lúc trước đã làm say lòng người giờ về tuần mỹ càng mang theo hơi thở nguy hiểm trí mạng.

Trong mắt hắn ngưng tụ nụ cười sùng ái cùng quan tâm đối với nàng, làm nàng cảm động muốn khóc.

"Ừng, nói với thiếp, chàng không đi đúng hay không? Chàng vĩnh viễn ở bên cạnh thiếp đúng không?" Nàng không muốn rời khỏi hắn, nàng muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng hắn.

Hắn cho nàng một nụ cười hấp dẫn lại mê người, bây giờ chính hắn không còn là nam nhân lãnh khốc vô tình trước kia, đối với bất cứ chuyện gì cũng làm như không thấy, mặt lạnh Ừng vương tâm trạng sắt đá rồi.

Bây giờ chính hắn chỉ là một nam nhân rất yêu Bạch Nhị, vẻ đẹp diễm lệ của nàng, chỉ cần một tiếng cười của nàng cũng làm hắn không cách nào tự kiềm chế.

"Nếu như chàng không đồng ý với ta, ta liền chết cho chàng xem! Chàng có tin hay không? Bằng không thiếp liền gả cho người khác, để chàng vĩnh viễn cũng thấy không thấy thiếp! Thiếp nói làm được."

Vừa nghĩ tới nàng nằm ở trong lòng nam nhân khác, Ừng Kiệt liền không thể chịu đựng được, trước an ủi nàng, "Tốt, ta đồng ý nàng, ta đâu đều không đi, chỉ ở bên cạnh nàng."

Hắn như dụ dỗ một cô gái nhỏ không muốn ngoan ngoãn đi ngủ, giọng điệu dịu dàng lại sùng nịch. Bạch Nhị rất muốn hắn đừng đem nàng xem như là đứa trẻ, nhưng âm thanh dịu dàng kia lại làm lòng của nàng ngọt như mật.

Nàng phát hiện mình rất ưa thích cảm giác được hắn sùng nịch lại yêu thương như vậy.

Bây giờ nàng lại sợ hạnh phúc như vậy sẽ biến mất không thấy, sợ hắn sẽ rời khỏi nàng, mà lần rời khỏi này lại có thể vĩnh viễn đều không sẽ hẹn gặp lại... Vừa nghĩ đây, nàng liền sợ vô cùng.

"Không được! Ta muốn chàng thề, nói chàng sẽ không lừa ta, nếu không ta không muốn gặp lại chàng!" Nàng giống như cô gái nhỏ sợ hãi bị bỏ rơi kéo lấy ống tay áo của hắn mà nói.

Hắn đưa tay phải ra hướng lên trời thề, "Ta thề! Nếu như lừa nàng, ta, Ừng Kiệt, liền sẽ không thể thấy được nữ nhân ta yêu trong lòng!"

Bạch Nhị nghe xong, lúc này mới hơi yên tâm, thỏa mãn nằm ở bên người của hắn. "Chàng nói phải giữ lời đó!"

Nàng tiến lên nhìn vào đôi mắt đen nhánh y hệt như đêm tối, nhìn đến trong mắt hắn ánh sáng tự tin lại kiên định, trong lúc nhất thời, tâm tư lo lắng kia biến mất như kỳ tích thay vào đó là cảm giác an toàn.

Ừng Kiệt chặt chẽ ôm nàng vào lòng, giống như muốn đem cả người nàng dung nhập vào thân thể của mình...

Hắn rút cuộc vẫn rời khỏi!

Lúc Bạch Nhị tỉnh lại, không nhìn thấy dung nhan mà nàng yêu thương, tâm kinh hoảng loạn tìm khắp cả căn phòng, đến giây cũng không kịp mặc vào, vội vã một lòng chỉ nghĩ tìm được nam nhân nàng yêu.

Nhưng là, nàng tìm khắp trong ngoài, tìm khắp cả hoa viên, vẫn không nhìn thấy hắn, cảm giác bàng hoàng sợ sệt vô lực lập tức bao phủ lòng nàng.

"Ừng... Người ở đâu? Vì sao bỏ lại thiếp một mình..." Nàng vừa tìm vừa khóc, giống như một đứa trẻ bị lạc đường hoảng sợ không tìm được người của mình.

Trong lúc lệ chảy đầy mặt, nàng mắt hờn đi trên hành lang, thanh âm quen thuộc truyền đến trong tai nàng.

"Tiểu Nhị!"

Là cha, mẹ!

"Cha! Mẹ!" Nàng phát ra một tiếng khóc uất ức sùi, hung hăng ôm lấy song thân xuất hiện ở trước mặt, "Các người như thế nào biết con ở đây?"

"Có người đưa thư đến nói với chúng ta con ở đây." Bạch Như Văn đưa thư cho Bạch Nhị nhìn, nàng liếc mắt liền nhìn ra là bút tích của Ừng Kiệt.

Như vậy? Hắn lừa nàng, bỏ lại một mình nàng mà đi? Bạch Nhị không thể tin được.

"Về nhà được không?" Mùi vị thân thể mẫu thân ấm áp làm Bạch Nhị cảm thấy tâm tình chưa sột, rất khó chịu.

Nàng khóc gật gật đầu, nhìn lại quãng thời gian tốt đẹp của hai người, hôm nay chỉ còn lại căn phòng nhỏ lạnh lẽo, nàng hiểu hắn rút cuộc cũng đã quyết định.

Hắn không cần nàng!

Tất cả đều là lừa gạt, đều là lời nói dối, hắn tuy mạnh mẽ nhưng lại rất tự ái, cuối cùng vẫn đi thực hiện cái ước định sống chết kia!

Về đến nhà lúc, cả ngày Bạch Nhị đều khóc thầm nguyên rủa Ứng Kiệt sẽ không thắng, nguyên rủa hán tốt nhất như vậy mà chết đi.

Nhưng là, sau này nàng lại không nỡ, nàng biết mình vẫn rất yêu hán.

Cho nên, nàng trở nên chú ý, cầu khẩn hán có thể trở về bình an, chỉ cần hán bình an trở lại bên cạnh nàng, nàng sẽ không trách hán.

Chờ đợi đối với Bạch Nhị mà nói là một loại hành hạ khổ sở, lòng của nàng giống như bị mất đi một phần, cả người giống như một du hồn.

Vào một ngày hai tháng sau lại có biến hóa, cha mẹ nàng có chuyện lạ đem nàng gọi đến trước mặt, nàng im lặng ngồi ở đại sảnh, nét mặt thần thờ nhìn cha mẹ trước mặt.

"Tiểu Nhụy, con nói! Con có phải đã thất thân cho cái sát thủ kia rồi hay không?" Bạch Như Văn giọng nói nặng nề ép hỏi.

Bạch Nhị trầm mặc không nói.

"Tiểu Nhụy, suốt ngày bị nôn, cũng ăn không vô cái gì, có phải có đứa bé hay không?" Bạch mẫu thận trọng hỏi, lại làm lòng Bạch Nhị đột nhiên chấn động.

Nàng có đứa bé của Ứng Kiệt sao? Nàng lúc này mới nhớ tới của mình đã thật lâu không đến.

Trên mặt của nàng không tự chủ được mà nổi lên nụ cười vui vẻ. Trong bụng nàng có kết tinh tình yêu cùng Ứng Kiệt, cái cảm giác này thật là kỳ diệu.

Lúc này Bạch Như Văn lại dùng sức vỗ bàn một cái, làm cả người Bạch Nhị chấn động.

"Dâm tặc đáng chết! Cư nhiên bộ dáng vô sỉ quyến rũ nữ nhi bảo bối của ta, sau đó lại chạy trốn!"

"Cha, chàng không phải là người như vậy..."

"Tóm lại, con nghe rõ cha ta đứa bé này không thể lưu lại!" Bạch Như Văn trịnh trọng tuyên bố, chuyện cho tới bây giờ, làm sao có thể không thương yêu nữ nhi, nhưng cũng không thể không suy nghĩ vì nàng.

"Tiểu Nhụy, con mới mười tám tuổi, chỉ là một đứa bé, làm sao chăm sóc được một tiểu oa nhi? Nói lại, chưa cưới đã sinh con truyền đi là chuyện mất mặt, người không vì mình mà nghĩ, cũng phải vì cha mẹ mà nghĩ, vì hạnh phúc sau này của con mà suy nghĩ, này đứa bé không được giữ lại!"

"Con sẽ không bỏ đứa bé!" Bạch Nhị kiên quyết nói.

"Con—" Bạch Như Văn đau lòng nhìn nữ nhi bảo bối bị tình yêu mà bất tỉnh nhân sự. "Hán đã không nhớ con rồi, con còn kiên trì cái gì? Coi như con đối với hán có tình có nghĩa, hán cũng sẽ không muốn con rồi!"

"Con muốn giữ lại đứa bé này!" Bạch Nhị tin tưởng Ứng Kiệt nhất định sẽ trở về.

"Vậy ta sẽ cùng con đoạn tuyệt quan hệ cha con!"

Sắc mặt Bạch Nhị tái nhợt, lập tức lạnh lùng cười khò, "Mặc kệ các người nói thế nào, đứa bé này con tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc."

"Tiểu Nhụy, con cần phải hiểu rõ, thừa dịp còn kịp mau bỏ đi! Sau này tìm được nam nhân thật tâm yêu thương lúc ấy muốn sinh mấy đứa liền sinh!" Bạch mẫu vội vàng nói.

"Không! Ta muốn hán!" Tay của nàng chặt chẽ ôm lấy bụng, theo bản năng muốn bảo vệ đứa bé của nàng và Ứng Kiệt.

"Nghịch nữ!"

Bạch Như Văn nghĩ cũng không nghĩ tiến lên hung hăng tát một cái, hại Bạch Nhị thiếu thận trọng ngã xuống mặt đất, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mông lung, đưa tay sờ sờ hai má mình tê dại, phát hiện khóe miệng chảy máu.

"Ông làm cái gì đánh nữ nhi?" Bạch mẫu vội vàng chạy đến bên cạnh Bạch Nhị, tra xét nàng có bị thương không, đối với trượng phu lớn tuổi như thế lại có tính tình như lửa nóng thật không có cách nào khác.

"Nếu như không bỏ đứa bé này, con liền cút ra ngoài cho ta!"

Bạch Nhị hung hăng trừng mắt phụ thân tàn khốc vô tình, sau đó nhanh chóng đứng lên hướng cửa lớn, đầu cũng không nhìn lại mà rời khỏi gia môn.

"Tiểu Nhụy!" Bạch mẫu kêu to.

Bạch Như Văn không thể tin được, nữ nhi luôn luôn khéo léo sẽ chọn cái loại tạp chủng cũng không cần cha mẹ.

"Tiểu Nhụy!" Thấy nữ nhi bảo bối chạy ra ngoài, Bạch mẫu cũng muốn xông ra, lại bị Bạch Như Văn ngăn cản.

"Không cho phép đuổi theo!"

"Lão già..."

"Cút! Tốt nhất vĩnh viễn cũng không trở về!" Bạch Như Vãn đi đến lớn cửa mà nói, đối diện phương hướng Bạch Nhị đã sớm không thấy mà rống to.

Thanh âm phụ thân rống giận rung động cả trạch viện, cũng để Bạch Nhị đang chạy ra ngoài cửa đau triệt nội tâm.

Vì ái tình, nàng thà phản bội thân tình, lựa chọn này đối với nàng mà nói, đáng giá sao?

Bước chân Bạch Nhị chạy nhanh giống như đang có ác ma đuổi theo phía sau nàng, nước mắt trong đêm đen tối tăm cuồng loạn trào ra.

Ứng! Thiếp thật sợ hãi! Thiếp nên làm sao bây giờ? Nàng ở trong lòng reo hò khổ sở tâm gọi tên nam nhân của nàng, bất tri bất giác chạy tới nơi hắc, trong lòng thật nhớ muốn được thấy hắc.

"Ứng! Thiếp rất nhớ chàng, chàng biết không?" Nàng nghẹn ngào nói, lại không có vòng tay mạnh mẽ có thể an ủi vết thương lòng của nàng, chỉ có thể một người ngồi ở trong đêm tối yên lặng chảy nước mắt.

Lúc trời sáng, nàng hạ quyết tâm.

Đứa bé này là huyết mạch duy nhất trước mắt của Ứng Kiệt, bất luận như thế nào nàng đều muốn lưu lại, cho dù là hi sinh trinh tiết trong sạch, nàng cũng sẽ không hối tiếc.

Sau một tháng, Bạch Nhị gả cho Bắc thành Kim Thắng tiền trang, trang chủ Du Phu.

Vào giây phút nàng bước chân vào Du gia, lòng nàng đã chết rồi, coi như ngày sau gặp lại Ứng Kiệt, nàng cũng chỉ biết hận hắc, không hề yêu hắc nữa.

Hắc không chào mà đi dù là làm theo ước định.

Hắc không cần nàng, nàng cũng không cần hắc, nàng muốn hảo hảo cùng đứa bé qua ngày.

Nhưng mà giống như ông trời như muốn đoạt đi thứ duy nhất còn lại của nàng, nàng ngoài ý muốn mà sinh non, ba tháng sau khi nàng mất đi người nàng yêu..

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Đoạt Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Không! Đứa bé! Đứa bé của nàng..

Đứa bé –

"Không –"

Cùng với con ác mộng trở lại ba năm trước, trong phòng an tĩnh đột nhiên tuôn ra tiếng nữ nhân thét chói tai.

"Tiểu Nhụy?"

"Không cần rời khỏi ta! Không cần... Ta thật là đau... Đứa bé của ta... Không cần... Bảo bảo không cần rời khỏi a... Mẹ đã mất đi cha con rồi, không thể lại mất đi con..."

Một hồi kêu gào thê lương lơ đãng trong phòng, nam nhân lìm dim một bên cũng sợ hãi tỉnh dậy.

Vào lúc Ứng Kiệt nghe rõ tiếng nàng lẩm bẩm lúc, ngủ mê sắc mặt một trận tái nhợt.

"Tiểu Nhụy!"

Hắc nhanh chóng bắt được bả vai của nàng làm tỉnh nàng, ép nàng nhìn mắt của hắc, trong mắt toát ra tia lửa tức tối.

"Nàng nói cái gì?"

"Cái gì..." Nàng bị hấn lay động một trận trời đất quay cuồng, còn không làm rõ tình trạng.

"Nàng nói cái gì bảo bảo? Cái gì mất đi cha của hấn? Là của ta đứa bé sao?" Hấn đối diện nàng rống giận.

"Bảo bảo..." Sắc mặt của nàng nhanh chóng loáng qua một chút khổ sở, sau đó vùng vẫy muốn đẩy hấn ra, trốn khỏi hấn, không mong nhìn thấy hấn.

"Ba năm trước đây nàng mang thai đứa bé của ta? Phải hay không?"

Hấn đột nhiên lắc lắc lấy nàng, giọng điệu lãnh khốc cùng tức tối mà Bạch Nhị chưa từng nghe qua.

"Vì sao không nói lời nói?" Hấn không lưu tình ép hỏi.

Nước mắt lặng lẽ từ trong mắt chảy ra, đôi môi nàng run rẩy, nói không nên bất kỳ lời gì, hấn lại hung hăng ôm lấy nàng, liều lĩnh lay động nàng, ép nàng lên tiếng.

"Đúng vậy... Ba năm trước đây ta có con của ngươi..." Nàng nghẹn ngào nói.

"Nàng đã có đứa bé của ta còn đi gả cho —" Hấn hít vào một hơi sâu, đã bình ổn xúc động trong lòng muốn bóp chết nàng. "Đứa bé đâu?"

"Đứa bé..." Nàng nghẹn ngào không nói được.

"Nàng không phải đẻ hấn ở Du gia chứ? Nhưng hấn là người thừa kế Ứng gia ta!"

Nàng vươn tay muốn đẩy hấn ra, lại bị hấn vô tình bắt được hướng hấn lôi kéo, trong mắt cuồng nộ tia lửa mặc dù đối với nàng khát vọng, nhưng nhìn vào trong mắt nàng, hấn vẫn tức tối.

Nàng yên lặng chảy nước mắt, im lặng nhìn hấn.

"Mau nói! Đứa bé đâu?" Hấn đè nén tức giận hỏi.

"Ngươi vĩnh viễn đều không biết hấn đang ở đâu..."

Nghe vậy, hấn nghĩ cũng không nghĩ đem nàng đè ở trên giường, như vậy mới không có làm đau nàng.

Bạch Nhị bị giận khí cùng đau lòng trong mắt hấn chấn động.

"Tiểu Nhụy, nàng thế nào có thể tàn nhẫn như vậy? Nàng biết rõ ràng ta đối với nàng một điểm biện pháp cũng không có, ta lại thế nào hận nàng cũng vô ích nhưng mà ta yêu nàng, nàng vì sao muốn ép ta như vậy?" Giọng điệu của hấn nồng đậm bi thống.

"Ngươi cái gì cũng không biết!" Buộc hấn? Không, thương hại người của hấn không phải nàng, tất cả đều do chính bản thân hấn vô tình lãnh khốc tạo thành, hấn khổ sở, chẳng lẽ nàng không khổ sở sao?

Nàng dùng hết toàn lực đẩy hấn ra, đau lòng tuyệt vọng muốn hướng cửa lớn đi ra, hấn nhanh hơn một bước bắt được nàng.

"Đừng tưởng chạy tiếp trốn tránh ta! Nếu như ta không biết, vậy nàng hãy nói với ta! Nàng nói chuyện đi!" Hấn vô tình ép nàng đối mặt với hấn. "Đứa bé đâu?"

"Ngươi cũng sẽ quan tâm hấn?" Nàng lộ ra nụ cười tuyệt vọng thê lương, "Ngươi yên tâm, hấn sẽ không nhận những nam nhân khác là phụ thân, bởi vì căn bản không cần phải làm như vậy."

"Vì sao?"

"Bởi vì vào một ngày, có người nói có được tin tức của ngươi, ta vì quá nhanh lấy muốn đi gặp hấn, không cẩn thận xuống lầu..."

"Đủ rồi! Không cần nói!" Hấn ngăn cản nàng nói, cự tuyệt nghe tiếp nữa, hấn chịu đủ rồi!

"Ứng Kiệt..."

"Ta hiểu." Giọng điệu hấn lạnh lẽo nhưng cũng không thể che giấu được khổ sở cùng tuyệt vọng, đôi mắt trong suốt tràn đầy thâm trầm bi thương.

"Ngươi có thể trách ta vì sao không có chăm sóc mình cho tốt, trách ta không cẩn thận như vậy liền đem người thừa kế Ứng gia ngươi rút mất... Nhưng ta có thể cho ngươi biết, ngươi khổ sở thế nào nữa cũng không so với người làm nẫu thân này khổ sở!"

Nước mắt Bạch Nhị như đang vô tình lên án hấn, lên án hấn từng đưa ra quyết định sai lầm, vì vậy hại nữ nhân hấn yêu nhất cùng đứa bé của hấn.

"Trời ạ! Ta rốt cuộc làm cái gì?"

Hấn đột nhiên rời khỏi nàng, lao đảo đi vài bước, thiếu chút ngã nhào, tiếp theo hấn giống như nhìn thấy mãnh thú cùng rắn độc sai bước xông ra cửa.

Lúc này, bầu trời đột nhiên đổ mưa phùn, giống như thương tiếc con đường hai người chọn lựa nhưng lại dây dưa không rõ ái hận tình thù.

Hắn đứng thẳng ở trong mưa quay đầu, một đôi tròng mắt đen thâm tình lại thương đau nhìn nữ nhân hắn yêu, không hiểu vì sao hai người đi tới nông nỗi này.

Bạch Nhị nước mắt doanh tròng nhìn hắn đứng ở trong mưa, trong lòng có loại xúc động, muốn liều lĩnh tiến vào trong lòng hắn, khăn cầu hắn có thể vuốt ve vết thương vừa thâm sâu vừa đau trong lòng nàng khép lại.

Nhưng nàng chỉ im lặng nhìn hắn, nước mắt không nghe theo sai khiến mà mãnh liệt tuôn trào.

"Ta bây giờ đã hiểu vì sao nàng hận ta. như thế. . . ." Hắn giống như lão ung triệt để bị đánh bại cúi đầu xuống, nghẹn ngào nói: "Bởi vì ta cũng vậy rất hận ta!"

Một câu nói như vậy làm lòng nàng cả kinh, cái dáng vẻ hối hận kia có phải hay không đại biểu hắn cũng rất khổ sở? Không giống như nàng cho là hắn lãnh khốc vô tình?

"Nàng không nên yêu ta, tất cả đều là ta gieo gió gặt bão!"

Trong nháy mắt kia hắn xoay người rời khỏi, Bạch Nhị hình như thấy ánh quang lóe lên trên không trung.

Hắn khóc sao?

Uất ức trong lòng được khai thông, giống như vạch mây thấy mặt trời trở nên sáng sủa.

Oán hận, hận hận lòng của nàng đã không thấy, nàng cảm thấy thân thể của mình lại bắt đầu sống lại, ngực bắt đầu một loại ấm áp sung mãn, nhiệt liệt cảm thụ.

Nàng lại bắt đầu yêu sao?

Bạch Nhị đột nhiên ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn biến mất, dáng vẻ giống như hắn muốn đi không phải là tạm thời rời khỏi, là triệt để muốn tránh xa khỏi sinh mạng của nàng..

Không! Không cần! Lúc này lòng của nàng không ngừng reo hò, nàng đã mất đi hắn lần thứ nhất rồi, còn có thể lại tiếp nhận nỗi khổ sở mất đi hắn nữa sao?

Một trận sấm chớp, nàng mới đột nhiên sợ hãi tỉnh dậy.

"Ứng Kiệt..."

Nàng lao đảo xông ra cửa lớn đuổi theo hắn, trong cơn mưa to gió lớn, lớn tiếng gọi tên hắn.

"Ứng Kiệt! Ứng Kiệt! Không cần đi..."

Nhưng nàng không đuổi kịp hắn, trong mưa to, nàng không cẩn thận bị vấp vào đá mà ngã nhào, vừa tuyệt vọng lại hối hận nằm trên mặt đất mà khóc lớn, trên khuôn mặt không biết là nước mắt hay là mưa.

Mưa to vô tình vỗ vào trên người nàng, giống như trừng phạt nàng vì sao cô chấp như thế, che mắt mắt mình.

"Ứng Kiệt, chàng trở về... Thiếp không hận chàng... Thiếp không hận chàng... chàng trở về... Không cần bỏ lại thiếp..." Nàng kêu gào như thế nào cũng không gọi được hắn trở về.

Không biết qua được bao lâu, lúc tiểu nha hoàn phát hiện Bạch Nhị nằm ở trong mưa, nàng thần chí hoảng hốt, cơ hồ bất tỉnh.

"Tiểu thư! Người thế nào... Lai Nhân a! Cứu mạng a! Cứu mạng a -"

Bạch Nhị mờ mịt cảm thấy một nhóm người vây lại đây, nàng miễn cưỡng ngẩng đầu, mở hé mắt, lại không có phát hiện gương mặt người yêu.

Tiếp theo một cái chớp mắt, cảm giác không khỏe ập đến, trước khi mất đi tri giác nghe mình nói một câu...

"Ta muốn Ứng Kiệt..."

"Thân thể người mẹ quá mức suy yếu, lại dính phải mưa to một lát mới được phát hiện, một tháng đầu dễ dàng động thai khí nhất, đứa bé nếu muốn giữ được chỉ sợ là kỳ tích rồi..."

"Tình huống không lạc quan! Đã một ngày một đêm rồi, nếu như phu nhân sẽ không tỉnh lại, chỉ sợ hai mẹ con không cứu được!"

Một chút kỳ quái, thanh âm xa lạ một mực vang lên bên tai Bạch Nhị, xa xa gần gần, mơ hồ không rõ, nhưng nàng lại nghe đến một câu nói quan trọng

nhất—

Đứa bé của nàng... Nàng có đứa bé?

Là ông trời đáng thương nàng, lại ban cho nàng một đứa bé của nàng cùng Ứng Kiệt sao? Hay hoặc giả là đứa bé không duyên của nàng ba năm trước đây lần nữa đầu thai?

Như vậy...

Không thể mất đi! Nàng không thể mất đi đứa bé này nữa!

Không! Nàng muốn đứa bé! Nàng muốn đứa bé này! Không có cách gì nàng căn bản không nói được.

Ngay tại lúc này, Bạch Nhị nghe thấy thanh âm quen thuộc làm nàng đau lòng đến muốn khóc...

"Mất đi đứa bé... Nàng sẽ sống không bằng chết, cho nên ta muốn hai mẫu tử cũng bình an!"

"Nhưng..."

"Không được sao? Nếu như làm việc thất trách, các người đều phải chết!" Ứng Kiệt giận không kềm chế được đối diện bọn họ mà rống to.

Một bên Dẫn Phong lên tiếng nói: "Xin trang chủ hãy tỉnh táo, để xử lý mọi chuyện!"

Từ lúc mọi người ở trong lầu tìm được Ứng Kiệt uống đến say bất tỉnh nhân sự, hơn nữa cho hắn biết chuyện tình Bạch Nhị, hắn tựa như một sư tử phát cuồng, một khắc cũng dừng không được, không ngừng chỉ trích mình, mắng mình.

Dạy hắn như thế nào tỉnh táo? Nghe tiểu nha hoàn khóc sụt sùi nói Bạch Nhị bởi vì hôn mê ở trong cơn mưa to mà sinh bệnh nặng, chẳng những có thể có thể sinh non, còn liên lụy nàng có thể nguy hiểm sinh mạng.

Tiểu Nhụy, nàng bắt chấp tất cả đuổi theo là vì cái gì? Ta căn bản không xứng với nàng! Ta là đại tội nhân, luôn hại người! Ta không xứng với nàng, ta không đáng có được nàng yêu, nàng vì sao còn muốn đuổi theo? Vì sao? Trong lòng hắn điên cuồng gào thét.

Hắn cảm thấy một ngày một đêm này dài giống như cả đời vậy, hắn không giúp được gì chỉ có thể đứng bên giường nhìn nàng bị hành hạ khổ sở, cái gì cũng không thể làm!

Tiểu Nhụy! Trong lòng hắn tiếng lớn reo hò.

Vậy mà nàng một tiếng càng lúc càng rên rỉ suy yếu làm hắn vô cùng lo lắng, càng không muốn mất đi nàng lần nữa!

"Này..."

Giữa một đám đại phu, tiểu đại phu bộ dạng không bắt mắt nhất nhu nhược lên tiếng, không thể trách hắn sợ như thế, bởi vì chỉ cần thanh danh mặt lạnh ung vương đã làm mọi người sợ rồi.

Thanh âm nhỏ nhỏ nhấn chìm giữa những tiếng rầm rì, nhưng vì cứu người, hắn rất dùng hết sức hô lên, "Ta có thể cứu phu nhân cùng đứa bé trong bụng nàng!"

Bên trong phòng lập tức yên tĩnh lại, an tĩnh phải giống như cây kim rơi xuống mặt đất thanh âm cũng có thể nghe, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người trẻ tuổi nhỏ gầy kia.

Ứng Kiệt đi qua một tay nắm lấy vạt áo của hắn, "Người xác định?"

"Ta xác định..." Ánh mắt thật hung dữ! Không hổ là mặt lạnh Ung vương..

Nghe tiểu đại phu nói như thế, cái đại phu khác lập tức phát biểu ý kiến theo, chỉ bởi vì tất cả mọi người nhận ra y thuật của mình lợi hại cao minh, nào có có thể thua tên tiểu tử kia được.

Ứng Kiệt cũng không tin tưởng, nhưng thấy đáng vẻ hắn hình như rất nắm chắc, có lẽ...

"A... Ứng, thiếp thật là đau..." Bạch Nhị nằm trên giường phát ra những tiếng rên rỉ khổ sở, chỉ một tiếng kêu cũng làm lòng Ứng Kiệt tan nát theo.

Không chịu được nữa, hắn kéo lấy tiểu đại phu, như là xách một con gà đến bên giường, ra lệnh: "Nhanh chóng trị cho ta! Không trị hết người liền cùng nàng chôn theo!"

Tiểu đại phu gật đầu mãnh liệt, đột nhiên nhớ ra chuyện lão bà nhà hắn đã ra lệnh liền lấy can đảm ưỡn ngực nói với Ứng Kiệt: "Nếu như ta thật sự cứu được phu nhân cùng đứa bé, vậy ta có thể yêu cầu rất nhiều, rất nhiều kim ngân tài bảo sao?"

Lão bà đại nhân nói, mặc dù chữa người, cứu người là chuyện tốt, trị người nghèo cũng có thể miễn phí, nhưng là gặp phải người phú quý giàu có cơ hội

tốt không thể bỏ qua! Mặc dù bản thân của hắn cảm thấy không thích hợp, nhưng lão bà đại nhân nói nếu như hắn không đem tiền về liền bỏ hắn, hắn cũng đành phải mặt dày mà đòi hỏi thôi.

"Chữa được như người nói, cho người ngàn vàng cũng không có gì!" Nhiều tiền hơn nữa đối với Ứng Kiệt mà nói cũng không là gì đối với nữ nhân mà hắn yêu nhất cùng đứa bé của hắn.

"Tốt!"

Thật không thể tưởng tượng ra, tất cả mọi người đều không coi trọng tiểu đại phu kia lại có thể nhẹ nhàng cứu được sinh mạng của Bạch Nhụy, mọi người tròn tròn mắt nhìn hắn vui vẻ đem theo ngân phiếu vàng bạc trở về hiếu kính lão bà đại nhân.

Sau một tháng.

"Đến bắt ta a!"

Tiếng cười như chim hót lan tràn khắp hậu hoa viên Danh Dao sơn trang, chỉ thấy nữ tử áo trắng xinh đẹp yêu kiều đang vui vẻ cùng một nam nhân cao lớn chơi trốn tìm.

"Tiểu Nhụy, cẩn thận bụng của nàng!"

"Yên tâm, thiệp rất khỏe, chàng mau đến bắt ta a!" Khí sắc Bạch Nhị rất tốt, tuyệt không phải sắc mặt của người đã từng trải qua sinh tử.

Sợ nàng không cẩn thận lại phải nằm trên giường kêu đau, làm cho hôn hắn cũng mau bay mất, cho nên Ứng Kiệt len lén ăn gian, dùng chút công phu một tay đem nàng bắt được.

"Bắt được nàng! Lần này nàng ở đâu cũng không được đi!"

Ở thời điểm nàng không kịp nói bất kỳ lời gì khuôn mặt tuấn mỹ đã lén đến trước mặt, tim nàng đập gia tốc, mãnh liệt cảm thụ sự hiện hữu của hắn.

"Chàng làm—" Nàng muốn lên tiếng, lại bị hắn hung hăng hôn, lập tức toàn thân liền vô lực.

Nụ hôn của hắn nhiệt liệt lại điên cuồng, đề môi của nàng có chút đau đớn, nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà hưởng ứng hắn.

Ứng Kiệt im lặng nhìn kỹ dung nhan xinh đẹp như mặt biển dụi êm trước mắt. "Nàng thật đẹp!"

"Chàng là bởi vì vẻ đẹp của thiệp mới yêu thiệp sao? Nếu như có một ngày dung nhan thiệp già đi, chàng còn sẽ yêu thiệp sao?"

"Sẽ không!" Hắn quả quyết đáp.

Về mặt Bạch Nhị sùng sốt, trong mắt hiện lên ánh sáng không vui, bàn tay nhỏ bé đẩy lồng ngực của hắn, không cách nào thoát khỏi sự kiềm chế mạnh mẽ của hắn khiến cho nàng cơ hồ không cách nào hô hấp được.

"Theo thời gian trôi qua, ta rất vui vẻ hạnh phúc, còn sẽ yêu nàng hơn!"

Cảm nhận được thân thể người trong lòng cứng đờ, hắn nâng cằm của nàng lên, phát hiện nước mắt tràn đầy khuôn mặt của nàng, tim của hắn cũng đau theo.

Hắn chặt chẽ ôm lấy nàng, đem má chôn thật sâu vào bên trong mái tóc xinh đẹp của nàng, thâm tình khản thiết nói: "Đứa ngọc, khóc làm cái gì đây?"

"Nàng cảm động sao?"

"Ta yêu nàng, cho dù muốn ta tốn cả thời gian cùng tiền vàng, ta cũng vậy muốn để nàng yêu ta như ta yêu nàng sâu đậm." Trong mắt hắn nói ra tình yêu đối với nàng.

"Thiệp không biết làm thế nào yêu chàng mới đủ..."

"Chỉ cần nàng yêu ta, ta liền hạnh phúc, chỉ cần yêu ta là được rồi!"

Hắn cúi đầu xuống mon tron lấy nàng trán, hai má, nụ hôn này không hề kịch liệt giống lúc trước, ngược lại tựa như mưa phùn nhẹ nhàng theo cổ nàng một đường đi xuống.

Bạch Nhị nhìn nam nhân anh tuấn trước mặt này, bá đạo của hắn làm nàng hết sức tức giận, có lúc nàng cũng bị dịu dàng của hắn khuấy động, nhưng ở thời điểm nàng nhìn vào ánh mắt thâm tình khản thiết kia nàng rất khó mà tức giận.

Nàng yêu hắn! Dựa vào bộ ngực cường tráng của hắn, lắng nghe tiếng trái tim đập nhanh mà mạnh mẽ của hắn thật làm nàng rất hạnh phúc.

Giờ phút này, nàng cảm thấy bất hạnh cùng khổ sở đã rời xa, bây giờ nàng ở trong vòng tay của nam nhân chuyên chế bá đạo trong tình yêu này cảm thấy rất hạnh phúc.

Nàng không hề sợ nữa, cũng quên đi thù hận cùng khổ sở thường ngày, mà tất cả đều bởi vì nam nhân cố chấp lại thâm tình trước mắt này.

Nàng đem má chôn sâu vào ở bên trong khuỷu tay ấm áp của hắn, vòng tay ấm áp mà nàng đã khát vọng từ lâu.

"Tiểu Nhụy, nàng có phải hay không nên cùng ta nói ba chữ này?"

"Ngày mai thiếp muốn trở về gặp cha mẹ thiếp." Nàng chi tiết nói, chính là không nghĩ nói ba chữ kia cho hắn nghe.

"Tốt! Ta cùng nàng đi, nhưng mà, Tiểu Nhụy, cho biết ta, nàng..."

"Còn có đi xem Du phu, hắn bị chàng bức viết hưu thư, nhìn đáng về hắn rất đáng thương."

"Ta sẽ cùng nàng đi đến đâu cũng được, nhưng không cho phép nàng đồng tình nam nhân khác, coi như hắn lúc đó giúp nàng, cũng coi như đại ân nhân của ta, nhưng ta vẫn không muốn nàng đồng tình hắn!" Hắn giống như một bé trai sợ bị người ta cướp đi món đồ chơi yêu thích.

Khóe miệng Bạch Nhị giờ lên nụ cười thỏa mãn. "Chàng đối với thiếp như vậy, thiếp đã mãn nguyện, không nhất định phải lấy thiếp..."

"Nàng không thể chối ý!" Hắn đột nhiên kéo nàng ra, một đôi mắt to thẳng tắp nhìn lấy nàng nói: "Người duy nhất mà ta muốn cưới chỉ có nàng! Nàng không biết sao? Cuối tháng này nàng nhất định phải gả cho ta!"

"Nhưng thiếp không thể, lấy thân phận cùng địa vị chàng bây giờ, nên cưới cái hoàng hoa đại khuê nữ, mà không phải là thiếp-một nữ nhân bị hưu." Giọng điệu nàng ai oán nói.

"Ta mặc kệ những người khác nghĩ thế nào, ta nhất định muốn kết hôn với nàng, tất cả chỉ cần chúng ta hiểu là tốt rồi, mặc kệ nàng nguyện ý hay không, ta đều không quan tâm, ta chỉ yêu nàng, chỉ cần nàng, ta không chấp nhận nàng cự tuyệt, nàng phải gả cho ta, nếu không ta liền mạnh mẽ..."

"Được rồi! Liền gả cho chàng được chưa."

Nàng đột nhiên nói làm hắn lập tức ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng cười đến như hoa xán lạn lại gần dâng cho hắn một nụ hôn thật sâu.

Rất nhanh, Ung Kiệt ngay lập tức đáp lại nàng, hai người yêu nhau hoàn toàn đắm chìm trong ái tình ngọt ngào.

"Ta yêu nàng!" Hắn chân thành nói.

"Ta cũng vậy yêu chàng!" Nàng dịu dàng nói.

Tay không an phận của hắn ở trên người nàng dao động, "Ta nghĩ muốn."

"Ở nơi này?" Nàng tròn to mắt.

Hắn ngay lập tức ôm lấy nàng hướng bên trong phòng đi tới, thận trọng đặt nàng ở trên giường lớn ấm áp.

Nàng vui vẻ phục tùng, tay của hắn dịu dàng cởi ra quần áo trên người nàng, hai bầu vú nàng mượt mà cứng ngắc xuất hiện trước mặt hắn, hắn chỉ cảm thấy hưng phấn khó chịu, bàn tay của hắn run rẩy ôm ấp đôi bầu vú của nàng khiến nàng không nhịn được mà phát ra âm thanh rên rỉ mất hồn, không kìm hãm được ườn người tới sát hắn.

"Ừng..." Nàng vô lực rên rỉ.

Tay của hắn đi xuống phía dưới bụng đã hơi nhô lên của nàng, tới chỗ thần bí của phái nữ càng làm nàng không kiềm chế được mà nhúc nhích.

Bạch Nhị có thể cảm thấy cực long nóng rực cứng rắn đang nằm giữa hai bên đùi ấm áp của nàng, tay của nàng nhẹ nhàng ôm cổ hắn, trong miệng vong tình mà gọi tên của hắn.

"Chàng phải cẩn thận một chút đó!" Nàng không quên dặn dò.

"Ta nhất định sẽ cẩn thận!"

"Không thể tổn thương đến đứa bé đó!" Nàng lại giao phó.

"Ta nhất định sẽ không tổn thương đến đứa bé!" Hắn ngoan ngoãn trả lời, cũng sẽ ngoan ngoãn tuân thủ.

"Chàng nói đó! Nếu không đến lúc đó đừng trách đứa bé hận chàng."

Ung Kiệt ngừng đầu tròn mắt nhìn nữ nhân cười mỉm một cái. Bây giờ nữ nhân này chỉ biết mẩu từ bằng quý rồi! Tốt, coi như nàng lợi hại.

"Vậy trước hết ta phải đối với hấn thi triển uy phong của người làm phụ thân!"

"Thế nào là thi triển pháp?"

"Dùng cây gậy đánh đòn!" Nói xong, hấn cẩn thận thông thả tiến vào bên trong nòng, rất nhanh thi triển uy phong phụ thân của hấn.

Bạch Nhị thật là không cách nào quán nổi, cũng không thể nghĩ nữa rồi..

Một trận trận hoan ái đi cùng với hạnh phúc không ngừng ập đến, nàng biết đau khổ cùng bất hạnh cũng đã qua, bởi vì đã có nhiều kinh nghiệm như vậy sau những chuyện đã qua, bọn họ là nên có được hạnh phúc này. . . .

Hết

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Đoạt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.